

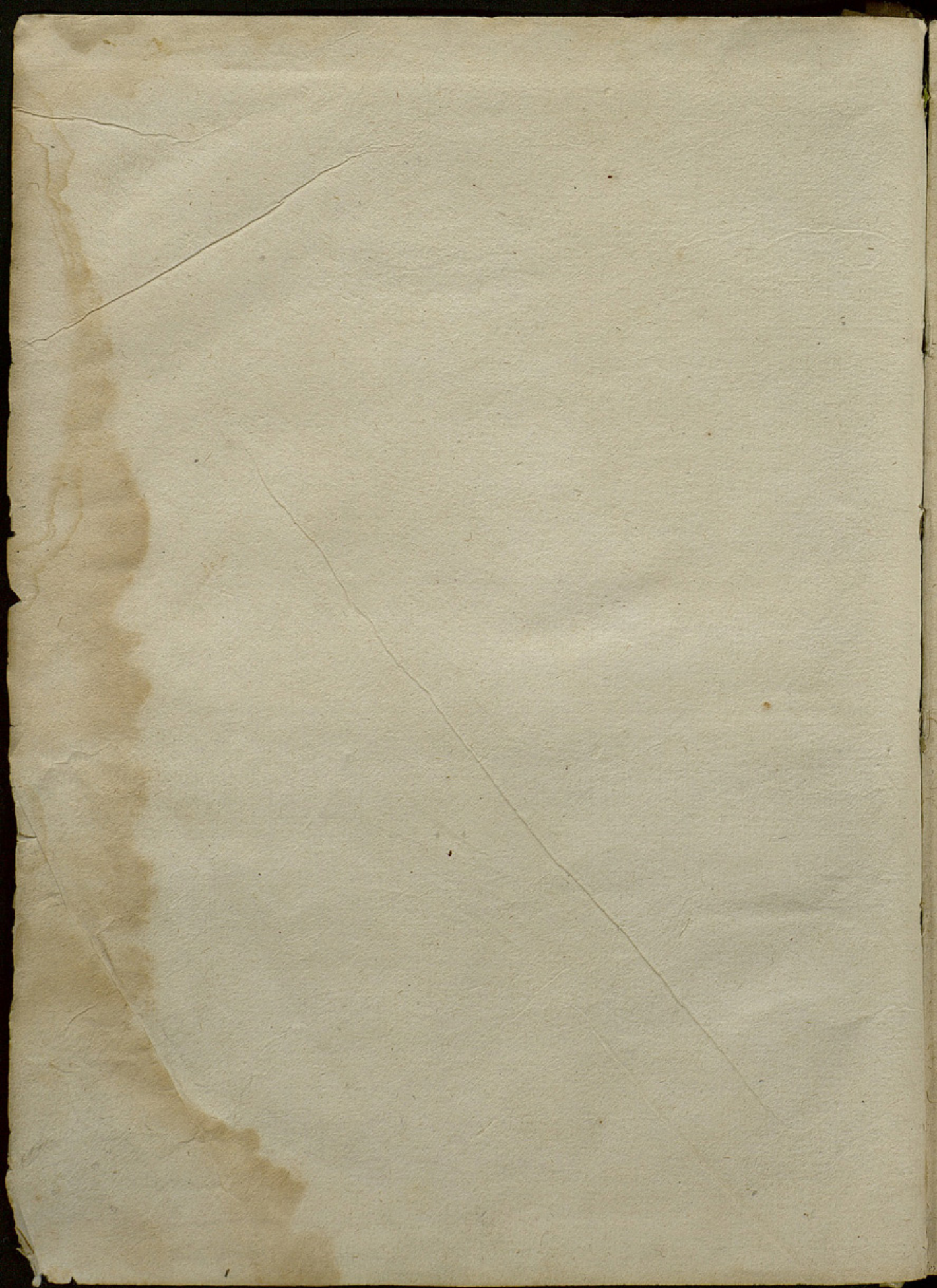
Est. B-77

Tab. 2

N.º 5

13

ms
m

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ
THEATRIBO-
TANICI CASPARI
BAVHINI BASILEENS.
ARCHIATRI ET
Profess.ordin.

IN QVO
PLANTÆ SVPRASEXCENTÆ
*ab ipso primùm descriptæ cum plurimis figuris
proponuntur.*

D. Neveffe
J.

Francofurti ad Moenum,
Typis Pauli Jacobi, impensis Ioannis Treudelii.
Anno MDCXX.

HEGAPOMOS

THEATRIBO

TANICICASPARI

DAVHAMI BASILEEN

ARGHIA TRI ET

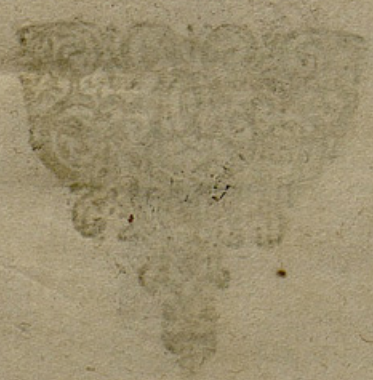
Hollhorn

IN 1710

PRINTED AT THE PRESS OF

JOHANNES BASSER

in the

Francosurich Mennun

Typis Pauli Jacobi impensis Joannis Freyholdt

Anno MDCXX

REVERENDISSIMI PER-
ILLVSTRIS ET GENEROSI
DOMINI,

D. ERDTMANNI LIB. BARONIS IN PVTBVS;
ET ORDINIS EQVITVM DIVO IOHAN. SACROR. COMMENDA-
TORIS IN WILDENBVRCH, &c. FILIO

PERILLVSTRI ET GENEROSO
DOMINO,

D. PHILIPPO LVDOVICO LIB. BARONI IN PVTBVS, &c.

Hunc THEATRI sui BOTANICI ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

CASPARVS BAVHINIVS BASILEENS. ARCHIATROS OBSERV. MON.
ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΠΟΝΩ offert.

Epistola Dedicatoria.

ALOMONEM populi Iudaici regem, PERILLVSTRIS & GENEROSE
DOMINE BARO, de omnium stirpium natura commentarios scri-
psisse, & quidem pro sapientia quam diuinitus acceperat, (omnium
priscorum, etiam Aegyptiorum sapientiam longe post se relincente)
sacra docet pagina: vt vel minima ac vilissima natura opera consi-
derarit, ita vt à Cedro Libani, vsque ad Hyssopum quae è pariete pro-
gignitur, disputarit. Quos in templi Hierosolymitani vestibulo diu asseruatos, Ezechias
rex, vna cum *ἱερὰ τῶν* libris, sustulisse asserunt, eo quod animaduertisset, egros, ad hos

); (2 tanquam

E P I S T O L A

tanquam ad numen aliquod confugere: ex his potius quam à Deo morborum curationes
 petere. Non enim dubium est in libris illis, posteritati ob insignem sapientiam commen-
 datis, multiplicem etiam abusum fuisse, qui aliquot seculis post duravit: & vnum refe-
 ram, Flauij ἀρχαῖος meminit cuiusdam Eleazari exorcistæ, qui in Vespasiani exerci-
 tu, multos qui à demonibus torquebantur, presente Imperatore curauit hoc modo: obsessi
 naribus annulū indebat, sub cuius sigillo radicis à Salomone indicatæ species inclusa erat:
 quo iterum è naribus educto & agro languore in terram collapsō, eoque exanimato ia-
 cente, carminibus Salomonis demonem adiurabat, & per sacra in pristino ergastulo ha-
 bitare edicebat: & vt obsessum à spiritu maligno liberatum astantibus ostenderet, coram
 obsesso calicem aqua plenum collocabat, & demoni iam ab homine egresso, eum vt sub-
 uerteret, imperabat. Eiusmodi ergo profanitatē & idololatriæ exterminandæ studio, E-
 zechias pietatis zelo ductus, commentarios illos remouit, non artis odio, cuius auxilium
 ipsemet postmodum in vlceris curatione persensit. Quos sane libros si adhuc haberemus,
 forsitan deesset de herbis scribendi occasio. Verum cum non solum veteres solis herbis in
 medicatione contenti fuerint, sed etiam num hodie non minima Medicinæ pars in iis
 consistat, idcirco in earum inquisitionem cupidius incumbere oportet, præsertim eum qui
 Medicinam aliis salutariter facere cupit, cum nec Hippocratem piguerit, vt dogmata
 Δημοκρίτου ἐπισημῶν, diuinæ medendī scientiæ, ita βίττα κινῶν παρὰ δὲ τοῦ à Democrito, qui ab Æ-
 gyptiis eam acceperat, addiscere. Ad quod studium vnumquemque sua valetudo inuita-
 re debet, cum inter corporis dotes mortalibus à Deo nullā pretiosior concessa sit: id quod
 olim, nescio quis Poetarū senario comprobauit, ἢ ἐστὶ ὄψεταις κρείττω ἢ δ' ἐν ἰσθμῷ. Sunt quidem
 de simplicibus ab antiquis multa non feliciter scripta, sed à nemine omnium æque de om-
 nibus, neque ea ipsa in vnum collecta, ordineque, sine longis circuitionib. digesta. Quare
 laborē hunc, post plurimos clarissimos scriptores, cum susceperimus, dum THEATRVM
 BOTANICVM adornamus, in præsens PRODROMVM eius, qui vltra Sexcentas à
 me primum descriptas Plantas exhibet, præmittere placuit. Quem laborem, cui rectius
 offerrem quam tibi PERILLVSTRIS & GENEROSE DOMINE BARO, non oc-
 currit alius, cum ex conuersatione & colloquio, te & literas & literatos singulari can-
 dore amare, & virtutes togatas ac bellicas omni studio prosequi, & eius nomine ab om-
 nibus bonis & obseruari & laudari, sine fuce animaduerti. Non sane mirum, modo ve-
 rum sit illud, ex vnguibus leonem cognosci, siquidem & peruetusta & illustriss. pro-
 sapia, Rugiæ Principum oriundus sis, quin etiam illustriss. Parète natus, Heroe virtuti-
 bus cunctis, vt numero dicam, eminente: insuper ab Ephoris & præceptoribus in primis
 à præ-

D E D I C A T O R I A .

à præstantiss. vereque modesto & ingenuo D. Joachimo Völschouio; moribus & vitæ
præeuntibus, instructus fueris. Non immerito ergo illustriss. parentibus & gaudio &
solatio, patriæ & Reip. feliciter te natum suo tempore abundè testatum facies: ad quod
ab vno & trino, porro fœlicissima quæque precor: & vt hunc laborem meum, serena
hilarique fronte suscipias, tuearis, & me porro tuo fauore prosequi digneris, opto, rogo-
que. Basileæ Jdib. Martij MDCXX.

3

AD

AD MEDICINÆ STUDIOŒOS.

IGNA sane est, CANDIDE Lector, Galeni i. de Antidotis s. sententia, quæ ab omnibus Medicis perpendatur. Medicus ait omniũ STRIPIVM, si fieri possit, peritiam habeat, consulo, sin minus, plurium saltem quibus frequenter utimur. Nam qui studio Medico operam dare in animo habet, nil in artis operibus laude digni prestabit, si HERBARVM cognitione destituatur: tam enim medico necessaria

ὡς ἔχουσιν εἶναι χωρὶς αὐτῶν ἰατροῦ ἐν ὀρθῶς, ut Oribasius scribit: siquidem partem Medicinæ potissimam semper complexa sit: Homeri Scholiastæ ἡ ἀρχαία ἰατρικὴ ἐν βοτάναις ἦ: seu ut Seneca, Medicina quondam paucarum herbarum scientia fuit. Et apud Plutarchum Tryphon asserit, Chironem & Cadmum Agenoridem, qui duo primi Medicinam exercuisse credebantur, ægros suos solis herbis & radicibus sanasse. Sic cum Eurypylus apud Homerum ab Alexandro sagitta fauciatuŒ fuisse, vulnus eius Patroclus ita curavit.

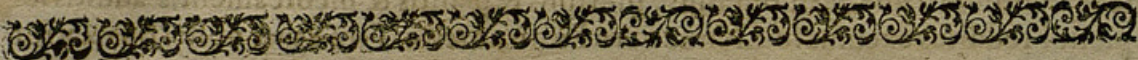
*ἀμα κίλων
Νίτ' ὕδαλιαν ἄνω, ἐπὶ δὲ πρὸς βάλει πικρὴν
χωρὶς διατρέψαι ὀδυνήφατον.*

Hæc & similia mecum perpendens, nunc ab annis quadraginta quatuor, studium Botanicum, ea qua fieri potuit diligentia excolui, nullis laboribus, nullis sumptibus parcens, ne quidem molestas peregrinationes intermittens, quo & plantarum cognitionem, quantum fieri humanitus licet, solidam mihi compararem: easdem colligerem & collectas asseruarem, & cum authorum descriptionibus conferrem: unde factum, vt domi meæ in horto meo sicco supra quatuor millia Plantarum demonstrare possim, quod quam plurimi & Doctores & Studiosi diuersarum nationum testari poterunt, vt qui eas singulas, à me ipsis demonstratas, vti frequenter soleo, viderint. Et ad huius fidam cognitionem Authores etiam consulendi fuerunt, quare omnes quotquot hætenus habere potui, qui de herbis scripsere, vt & Florilegia, mihi comparavi. At quia non omnis fert omnia tellus, infinitis literis ad clarissimos viros datis, vt alibi plenius, suppellectilem meam Herbariam auxi, & ex ipsorum literis non pauca ad rem facientia, cognoui. Quare ne talentum à Domino mihi concreditum defoderem, sed Spartam quam nactus sum exornarem, ante annos viginti quatuor, in iuuenum gratiam Phytopinacis partem primam proposuimus, in quo plantas sparsim ab authoribus descriptas, certa methodo proposuimus, & quidem supra bis mille & circiter quingentos: cuius libri exemplaria cum fuerint vendita & distracta, proxime si Deus volet, Pinacem Theatri nostri Botanici, qui loco Phytopinacis erit, dabimus, vna cum synonymiis herbarum supra quinque millia, conuenienti methodo disposita, quo eo Studiosi in Herbarum nouarum Plantarum auctario, ante annos viginti duos dedimus: & ante annos nouendecim in historiam Lugduni suppresso nomine editam, animaduersiones scripsimus: &

ante

ante septennium Tabernæ montanus, plurimis & plantis & medicamentis additis locupletior redditus excusus fuit. Nunc vero **PRODROMVM THEATRI** nostri **BOTANICI** damus, in quo supra sexcentæ plantæ à me primum descriptæ, exhibentur: & licet earum aliquæ apud **C. Clusium**, & nobiliff. **Fabium Columnam Lyncæum**, & perpaucæ in horto **Eystadiensi** reperiantur, nostris tamen adiecimus, quia eas in supra dictis libris, antequam horum scripta prodirent, descripsimus. Figuras quas sculpi curauimus, tot quot ad manus fuere iam absolutæ adiecimus, sperantes futurum, vt & reliquæ **THEATR**o addendæ, sculpantur. Hoc labore nostro, iuuandi studio instituto, vt ere, donec **Theatrum nostrum Botanicum** accipias. Nam cum & **Iohannis Bauhini Illust. Ducis Wirtembergici Archiatri**, fratris mei pie defuncti opus præclarum sub prælo sit: & etiamnum **Romæ**, historia plantarum **Mexiocanarum** cum figuris excudatur, & ad medium absoluta sit, vt ex literis clariff. **Fabii Columnæ** cognoui, hæc opera expectare animus est, quo, si **DEVS** volet, in **Theatro** nostro, & vno volumine omnes omnium plantarum, à quibuscunque authoribus propositarum descriptiones, & quidem methodice, omnibusque superuacuis recisis, tibi, **Candide Lector**, exhibere valeamus, sicque perfectum opus accipias.

His interim in rem tuam vt ere, auctori faue, & si potes plantarum transmissione iuuato: & si quæ minus recte proposita animaduertes, pro humanitate tua moneto: monitus non solum gratias habebō, sed etiam lubens, quod homines ingenui, & fatebor & sententiam mutabo. Nam vt recte **Galenus**, χαλεπὸν ἀνθρώπων ὄντα, μὴ δεξιμαρτάνειν, ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κείνοισι, τὰ δὲ ἀμελεῖς ἰρὸν γράφοντα. Vnum addam, paginis titulum **Theatri Botanici**, me inscio, impositum esse, qui vel omittendus, vel **Prodromi** nomen præponendum erat. Nunc nomina eorum à quibus plantas accepimus subiciamus, cum ingenuum deceat, per quos profecerit, fateri, quod hactenus fecimus, & porro, si **DEVS** volet, facturi sumus. **Viue & vale.**

NOMINA EORVM QVORVM OPERA
in prodromo adiuti fuimus.

- A** Clutius Medicus Alstrodamensis.
 Arnoldus Gillenius, Ducis Megapolitani Medicus.
 Bernhardus Paludanus, Medicus Enchufianus.
 Caspar Weckerlinus, p. m. Argentinensis Medicus.
 Caspar Bartolinus, Haffniæ Medicinæ Professor.
 David Vasmarus, p. m. Lubecensis Medicus.
 Daniel Lotitzius, Paterniacensis Medicus.
 Euerhardus Vorstius Professor Lugd. Batauorum.
 Fabius Columna Lynceus.
 Fridericus Meyer, p. m.
 Ferrandes Imperatus, Pharmacopæus Neapolitanus.
 Georgius Rumbaum Medicus Vratislauenfis.
 Henricus Heyl Medicus Dantiscanus.
 Honorius Belli Medicus in Creta.
 Iacobus Albinus, Medicus Hamburgensis.
 Iacobus Antonius Cortufus, p. m. Patricius Patavinus & horti præfectus.
 Iacobus Cargillus, Medicus in Scotia.
 Iacobus Zuingerus, p. m. Medicus Basileensis.
 Iacobus Hagenbachius, Basil. Med. Studiosus.
 Ioachimus Burferus, Medicus Annæbergenfis.
 Ioannes Bauhinus, p. m. Wirtembergensis Archiater.
 Ioannes Fleifferus Vratislau. D. qui in Virginia obiit.
 Ioannes Francus, Senior Medicus Camicensis.
 Ioannes Henricus Churterus, p. m. Medicus Basileenf.
 Ioannes Neudorffer, Medicus Norinbergenfis.
 Ioannes Pona, Pharmacopæus Veronenfis.
 Ioannes Rudolphus Saltzman, Poliater & Professor Medicinæ Argentinæ.
 Ioannes Sigfridus, Medicinæ Professor Helmftadij.
 Laurentius Rosenau, Pharmacopæus Lineburgenfis.
 Laurentius Scholtzius Senior, p. m. Medicus Vratislau.
 Leonhardus Doldius, p. m. Medicus Norinbergenfis.
 Ludouicus Furer Senator Northufanus.
 Ludouicus Iungermannus, Professor Giessanus.
 Matthias de Lobel, p. m. Botanographus Angliæ.
 Matthias Lifterus, Medicus Londinenfis.
 Nicolaus Agerius, Phyzices Professor Argentinæ.
 Nicolaus Contarenus, Patrius Venetus.
 Olaus Worm, Professor Haffniæ.
 Paschalis Gallus, Piétauienfis Medicus.
 Philippus Stephanus Sprengerus, p. m. Pharmacopæus Heidelbergensis.
 Samuel Sattler, Ducis Brunsvic. Medicus.

THEATRI BOTANICI
CASPARI BAVHINI BASI-
LIENSIS ARCHIATRI
P R O D R O M V S.

PLANTARVM vniuersalem historiam, in THEATRO, Deo clementer vitam vire sque largiente, propositurus, hoc vero in libro, solum Plantarum à me primo descriptarum, historiam expressurus, eandemque methodum, quam in Theatro, obseruaturus à GRAMINIBVS auspiciari lubet.

LIBER PRIMVS.

DE GRAMINIBVS.

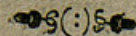
CAPVT I.

GRAMINIS differentias ducentas in THEATRO nostro, si Deo placuerit, proponemus, in præsens vero eas graminis species, quas à cæteris Botanicis prætermittas censemus, breuiter describere est animus, & id perspicue & sine omni verborum lenocinio: tu DEVS cæptis clementer, quod supplex peto, aspira.

I. GRAMEN caninum vineale: radice est alba, tenui, repente, geniculis distincta, ex quibus fibræ capillares in terram defiguntur: culmos habet tenues, læues, geniculatos, in terram reclinatos: ex quorum geniculis singulis, folium, duas, tresve vncias plerumque longum, angustum, atrovirens prodit: culmorum summo panicula breuis, parumque expansa, ex paruis glumis composita, insidet.

Apud nos in vinearum vijs, solo aliquantulum duriore, circa æstatis initium reperitur.

II. GRAMEN caninum supinum paniculatum dulce: ex radice oblonga, capillata, & nigra, folia pauca, læuia, viridia, angusta, vnciarum trium vel quatuor longa, prodeunt; inter quæ calamus tenuis, internodijs distinctus, folijs paucis oblongis cinctus; parte inferiore supinus, mox palmum longus, erigitur, & paniculam tenuem, albam, glumis exiguis donatam, sustinet: agris Londinensibus vdis gaudet, vnde D. Lobelius, Graminis dulcis nomine misit.

Gramen caninum maritimum
asperum.

III. GRAMEN caninum maritimum asperum: radicem habet ex multis fibris oblongis, albis, capillaribus compositam, ex qua ramuli plures dorsales, in terram primum reflexi prodeunt, calamis rotundis rufescentibus donati, quos folia quasi in fasciculo iuncta, brevia, dura, veluti in aculeum fastigiata, in circuitu leuiter hirsuta, ferre instar minutissime exasperata, cingunt: spicæ, folliculo primum inclusæ, angustæ, ceu ex lappulis elegantissimis, exiguis, asperis & echinatis compositæ. In litore Veneto, maritimis quoque circa Anconam, & Monspeffuli reperitur. Lobelius aduersariorum parte altera in catalogo graminum, gramen caninum medicatum maritimum spica echinata C. Bauhini (sed sine descriptione) vocat, quia hoc nomine in Phytopinace nostro ante annos viginti quatuor brevissime descripsimus.

Gramen caninum maritimum
spicatum.

IV. GRAMEN caninum maritimum spicatum: ex radicibus tenuibus, lignosis, leuissime capillatis, viticelli plures repentes, rotundi, læues, pedales, cubito etiam longiores, frequenter geniculati, vnde ramuli plures, foliis arundinaceis breuib. & angustis cincti, prodeunt, quorum superioribus spica triuncialis, ex cinereo nigricans insidet. Ad litus maris, non longe Montpelio, D. Saltzmannus legit & communicauit.

V. GRAMEN mureorum radice repente, ex radice nigricante repente & capillacea, culmi plures, pedales, incurui, tenues, geniculati, folijs paucis, breuib. & angustis cincti, prodeunt: quorum summitati panicula albicans, sesquiuncialis, ex minimis glumis contexta, insidet. Hoc in muris fossarum interiorum vrbis nostræ prouenit.

VI. GRA-

Gramen nodosum spica
parua.Gramen nodosum auenacea
panicula.

VI. GRAMEN nodosum spica parua: radice est parua, nodosa, albicante, fibris paucis & breuibus donata, cui ceu alter nodulus oblongus insidet, qui in calamus cubito altiore, laeuem, internodijs aliquot distinctum abit, folio ad quemlibet nodum vno, angusto, uncias quatuor vel sex longo: in summitate spica vnica vix uncialis, mollis, typhini graminis forma. In dumetis vdis circa Bedfordiam (vrbe dici itinere Basilea distante) prouenit, vbi D. Ioannes Bauhinus frater meus p.m. collegit & transmisit.

GRAMINIS nodosi auenacea panicula descriptionem hic praterimus, cum ab alijs propoſita fuerit, solum figuram nouam cum a nullo perfecte fuerit delineata, addere placuit.

—(S)—

A 2

VII. GRA-

Gramen bulbosum aquaticum.

VII. GRAMEN bulbosum aquaticum: Bulbum vnicum habet, elegantem, cum recens est, maculis luteis striatum, carne alba, nullius odoris nec saporis, in ima parte quasi caudulam habens, ex quo pediculus duarum vniciarum exurgit: cuius summo radix manifeste fibrosa ad foliorum exitum conspicitur: folia aliquot habet latiuscula, palmaria, striata: an calamum ac florem proferat ignoramus, cum tale à D. Vasmaro anno 1592: Eubeca acceperimus: scribit se in ripa fluminis Trauæ inuenisse fluctibus forte proiectum, quod absque dubio sub aquis nascatur, foliorum contemplatione id docente: imbecilliora enim esse, quam ut sine fulcimente aqua sese sustinere possit: quod in Phytopin. etiam monuimus.

VIII. GRAMEN bulbosum ex Alepo: Radice est bulbosa, cortice reticulato obuoluta, cui fibræ parvæ capillares subijciuntur: culmos duos tresve striatos, sesquipedalæ altitudinis habet,

Gramen tremulum minus panicula parua.

folijs plurimis, oblongis, gramineis cinctos: spica, hordeo marino similis, culmo insidet, quam folijs, vesicæ instar parte inferna cingit eamque superat. Hoc siccum apud Iohan. Bauhinum fratrem vidimus.

IX. GRAMEN tremulum minus panicula parua. Radicibus rufescentibus huc illuc repentibus, nititur, vnde culmi palmares duo vel tres, geniculo vno vel altero distincti, folijs gramineis vireantibus & glabris, angustis, acuminatis, quorum vnũ iubam vesicæ in modum obuoluit, & suo acumine vel superat, vel saltem adæquat, quæ multis laminis squamatis, lenticulæ similibus, rotundis, spadicæ sæpe coloris, filo tenuissimo adpensis, constat: ex quibus flosculi tenues, ex flauo pallentes, in vere emicant. In pratis nostris montosis & ericetis provenit, & vulgo Hasenbrod / id est, leporinus panis, dicitur.

Gramen tremulum maximum.

Gramen pratense paniculatum molle.

GRAMINI stemuli maximi, cuius Cæsalpi-
nus sub Phalaride altera, & Clusius in Cu. post. iud
gramine Amourettes maiore meminit: Figuram à
nemine propositam ad potius placuit.

GRAMEN pratense paniculatum molle, cum
nomine graminis lanati in historia Lugdunensi
propositum sit, solum figuram veram spectandam
exhibemus.

X. GRAMEN pratense paniculatum maius an-
gustiore folio: ex radice capillacea, rufescente, fo-
lia capillacea, quædam breuia, quædam palmum

superantia, prodeunt: inter quæ culmi tenues, ge-
niculati, cubitum superantes, vno altero ve folio
breui cincti, in quorum summo panicula leuiter
expansa, vnicuius quatuor longa, quæ ratione lo-
ci, strigosa vel lætior: In pratis & dumetis ad ri-
pam Wiese fluminis apud nos reperitur.

Huius simile ad ripam prædictam inuenitur, po-
tissimum radicum capillarum, vt & caulium nu-
mero, paniculis & in ijs glumis longioribus,
varians.

Gramen panicula mul-
tiplici.

XI. GRAMEN panicula multiplici: ex radice multis cirthis villosis albicantibus composita, culmi plurimi, palmares, laeves, geniculati & recurui, folijs gramineis, oblongis, angustis vestiti, exurgunt, quibus panicula triuncialis angusta varie diuisa, per maturitatem rigida & spadicea, insidet. Montepessuli prouenit; maius & minus reperitur, & gramen minus duriusculum vocatur.

GRAMEN aruense panicula crispa, cuius figura apposita, pro gramine à Matthiolo, gramine Xerampelino à Lobelio, gramine bulbofo Dalechampij in historia Lugd. describitur, figura non fœliciter expressa.

Gramen aruense panicula
crispa.

XII. GRAMEN montanum panicula spadicea delictiore: Radice est alba, breui capillacea, culmis ternis, quaternis, geniculatis, pedalibus, vā alteroue folio cinctis, quæ etiam ad radicem breuia & pauca sunt: in culmorum summo panicula triunciales, spadicei coloris, ex locustis minimis composita.

Hoc tamen variat magnitudine, cum & caule sesquicubitali & spica semipalmari inueniatur: prouenit locis saxosis, maius quidem in monte

Crentzacho: minus vero in monte Wasserfall dicto.

XIII. GRA-

Gramen paniculatum odoratum.

XIII. GRAMEN paniculatum odoratum: Radicibus candidis, geniculatis serpit: culmo est bicubitali geniculis paucis distincto folijs angustis, longissimis, paniculam superantibus, in acumen fastigiatis, suauem odorem spirantibus: cuius culmo panicula parua, leuiterque sparsa, à pectore non rite expressa, insidet. Apud Borussos prouenit, & à Regiomontanis gramen Maris di-

ciur, quod in fasciculos collectum, propter odoris fragrantiam vestibus adijciunt, vt D. Valsmarus, qui plantam transmisit, perscripsit.

XIV. GRAMEN sylvaticum paniculatum altissimum: ex radice repente fibrosa, calami duorum triumve cubitorum exurgunt, qui paniculas paruas sustinent; folijs est latis, cyperi æmulis. Hoc in syluis circa montem Belgardum prouenit, ex quo rustici chlamides pastorales, & torques equis aratra trahentibus, conficiunt.

XV. GRAMEN palustre panicula speciosa. Hoc ad bicubitalem altitudinem exurgit, calamo satis crasso: folijs est paucis pedibus latiusculis, per marginem asperiusculis, quorum aliqua tubuli instar, calamum media ex parte ambiunt: panicula est iubata sesquipalmari, ex elegantissimis, paruis & subrotundis laminellis composita. In humidis circa Parauium legimus: & in Hassiæ stagnis reperi in intelleximus.

XVI. GRAMEN palustre paniculatum minus. Ex radice crassa, fibris albicantibus, durioribus donata, calamus rotundus, striatus, cubitum superans exurgit, quem folia pallide virentia, latiuscula pedalia, subaspera, inuestiunt: panicula palmari est, rara, ex locustis albicantibus, aristis oblongis armatis, composita. Hoc in dumetis humidis circa montem Crenzacensem prouenit: at in vdis Michelfeldensibus, altius exurgit.

XVII. GRAMEN maritimum fluitans cornutum. Ex radice exili capillata, culmus tenuissimus, geniculatus, cubito longior producitur: ex quolibet geniculo, folia iuncea, communiter bina, culmum basi lata, instar vesicæ, ambientia, in latus sparguntur, indeque cauliculus vnus aut alter educitur, & tandem in capitulum membraneum finit, quod in foliola bina, terna, rarius quaterna, angustissima, in latus reflexa, & cornuta desinit. Tota planta, stagnis Monspelienfibus mari finitimis, inueniatur.

Gramen cristatum.

XVIII. GRAMEN spica cristata læui, vel gramen cristatum. Radicum capillamentis plurimis oblongis albicantibus abundat, quæ in vnum vel uri cespitem cœuntia deorsum repunt: culmis est

pluribus sequicubitalibus: geniculis paucis donatis: folijs breuibus angustis, & circa caulem paucis, vncias quatuor vel quinque longis: spicam habet tenuem oblongam, pallide virentem, quæ galli cristas plurimas, vel semen capitis gallinæ dictæ plantæ refert, cuius nomine cristatum in Phytopynace appellare placuit: quod nomen & D. Lobelius in Aduer. parte alt. probauit, gramen cristatum Cal. Bauhini nominans. Prouenit in prato infra patibulum, aliquando ad mœnia Basilienfis.

Idem, sed spica elegantiore & densiore, in monte Wasserfall & Monspeffuli obseruauimus: simile ei ex Anglia D. Lobelius, multis annis post, misit.

XIX. GRAMEN spica cristata subhirsutum. Hoc à priore differt, radicum capillamentis rufescentibus, culmis tenuioribus, parte inferiore leui lanugine aspersis & humilioribus: folijs longioribus: spica candicante, minus compacta, nec ita eleganter cristam exprimente: quod in dumetis circa Cliben copiose prouenit.

XX. GRAMEN spicatum angustifolium montanum. Hoc à gramine caryophyllato pratensi differt folijs, quæ angustissima; cauliculis, qui in hoc tenuissimi, plures & longiores: & loco, cum hoc solum in montosis, Maio mense flotens, proueniat.

XXI. GRAMEN syluaticum angustifolium spica alba. Ex radice rufa, transuersa, fibræ capillares descendunt, & folia plura, capillacea, palmaria, etiã breuiora, rarius longiora exurgunt, vna cum culmis tenuissimis, ipsis folijs plerumque breuioribus, quibus spica vt plurimum simplex, candida, exiguis aristis donata, vnciam vix superans, insidet: quod in syluis humidis Huningensium reperitur.

Gramen spicatum folio aspero.

GRAMEN spicatum folio aspero, in historia Lugdunensi, nomine graminis spicati Dalechampij proponitur, cuius figuram perfectam adponere placuit.

XXII. GRAMEN caryophyllum nemorosum spica multiplici. Radice est ex fibris capillaceis rufescentibus composita, ex qua, tanquam ex cespite, folia semipalmata, etiam breviora, Veronica caryophyllata similia, prodeunt: inter quæ culmi quam plurimi capillacei, nudi, folia aliquando superantes, spicas multas brevissimas & rufescentes sustinentes, exurgunt. Hoc in umbrosis & humidis ad Birsam & Wiesam reperitur. Huic non multum dissimile, sed radice magis geniculata, in via Richana ad sepem ad sinistram reperitur.

XXIII. GRAMEN caryophyllum montanum spica varia: Radicibus est parvis, fibrosis, oblongis, nigricantibus, ex quibus instar cespitis fo-

Gramen caryophyllum montanum spica varia.

lia, aliquando palmum longa, angusta, ut in gramine spicato caryophyllata: folijs, prodeunt: inter quæ culmi plures, tenues, folijs nudi, in summitate spicam modo diuisam, modo compactam sustinentes. In nostræ urbis vicinis collibus reperitur.

XXIV. GRAMEN spicatum folijs & spicis hirsutis mollibus. Radice est arundinacea transeuntissima repente, paucis fibris capillata, ex qua culmi molles cubitum superantes, folijs oblongis, angustis, spicas superantibus, & molli lanugine aspersis, quasi per tubulos transeuntibus, exurgunt: quorum summo spica angusta, uncias duas longa, mollis, modo simplex, modo gemina, rarius triplex, alternatim disposita, insidet. Hoc in arenosis ad Birsam reperitur.

☞:☞

Gramen typhoides maximum spica longissima.

XXV. GRAMEN typhoides maximum spica longissima. Ex radice parua, nodosa, cui fibræ exigua & plurimæ adnatæ, culmus exurgit rectus, sesquicubitalis, internodijs rarioribus distinctus, qui in spicam rectam, teretem, palmarem, virescentem in maturitate albicantem, tactu mollem, desinit, vtriusque aristas oblongiusculas & copiosas exhibentibus. Inter frutera circa Gappingam Ducatus Wirtembergici primum, dein non longe Basilea, in sepius agrorum inter Michelfelden & Huningen, & in selycetis Michelfeldæ legimus.

XXVI. GRAMEN phalaroides minus, siue Hispanicum: hoc folijs est oblongis, angustis, viridibus, quorum vnum vel alterum, culmos cubitales, tenues, sibi instar cingit: in culmorum summo spica Phalaridi similis, sed angustior, uncias tres longa, infidet: nec radicem, nec semen vidimus: & no-

Gramen alopecuroides, spica aspera.

mine Phalaroidis alterius Hispaniæ, D. Gillenius, transiit.

XXVII. GRAMEN phalaroides spica molli, siue Germanicum: culmo est cubitali, prioris crassiore, vno alterove geniculo distincto: folio vno vel altero, eoque breui, culmum ambiente, cuius summo, spica biuncialis, prioris angustior, cinericei coloris, splendens & mollis infidet. Hoc Vlmenses, apud quod prouenit, à colore, Onocordon appellare, intelleximus.

GRAMEN alopecuroides, spica aspera, nomine Graminis echinati apud Lugdunensem describitur, quare solum figuram meliorem addere volumus.

XXVIII. GRAMEN tomentosum alpinum & minus. Ex radice parua inutili, calamus raro dodrantem superans, folijs duobus tribusve vestitus exurgit

exurgit, cuius summitati pappus subrotundus insidet. Prouenit in Heluetia, in D. Bernhardi monte minore ad lacum: ex Rhoetia D. Burferus attulit.

XXIX. GRAMEN sparteum Basiliense, siue capillaceo folio maius. Ex radice fibrosa, culmi plures exurgunt, qui statim in folia capilli instar angustissima, in acumen molle fastigiata, palmum, saepe pedem altiora, absumuntur: nec paniculam, nec spicam obseruauimus. Tota planta insigniter viuet, & ex multis plantis simul iunctis cespes constituitur: in paludibus Michelfeldæ prouenit: vti mihi anno præterito M. Hagenbachius, vna cum alijs Graminibus plurimis, ostendit.

XXX. GRAMEN sparteum Hollandicum, siue capillaceo folio minus. Hoc pro radice fibellas tenuissimas albas habet: folia copiosa, capillacea, pallida trium quatuorve unciam, inter quæ culmi tenuissimi, palmo altiores, vno alterove internodio donati & pene nudi: efferuntur, qui paniculam pallidam diuisam sustinent: & communiter plures cespitem constituunt. Nomine Sparti Hollandici ex sylua Hagana D. Weckerlinus misit.

XXXI. GRAMEN sparteum Monspeliacum capillaceo folio minimum: Radicem habet ex fibris albis, oblongis, capillaceis compositam: folia capillacea, uncialia: culmos tenuissimos, nudos, trium quatuorve unciam: paniculas paruas ex locustis minimis compositas & per maturitatem rufescentes: quod Monspelluli in agris æstiuo tempore reperitur.

XXXII. GRAMEN sparteum fetas equinas referens. Hoc album est, & ex radice alba setarum instar, folia cubitorum quatuor longa producit, quæ forma, & tenuitate, & robore, caudam equinam,

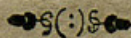
eiufq; fetas referunt: ex quibus Iauentila incolæ, tapetia texunt. Cuius fortimentio fit in C. Clusij curis posterioribus, sub Herba, Sparto Hispanico non absimili.

Sic ex Insula Virginea, arboris cuiusdam cortex candidissimus, in pili tenuitatem diuisus adfertur, è quo incolæ pannos texunt: hunc corticem à D. Gillenio, Gramen vero à D. Saltzmanno accepimus.

XXXIII. GRAMEN sparteum variegatum: hoc folijs est quatuor vel quinque unciam, rotundis, variegatis, quorum alternatim pars vna viuet, altera rubet: quod primo vere in Franckenhufijs montibus copiose reperiri, D. Iungermannus anno 1602. scripsit, & colorem cultura mutare monuit, spartiq; nomine, solum folia, misit.

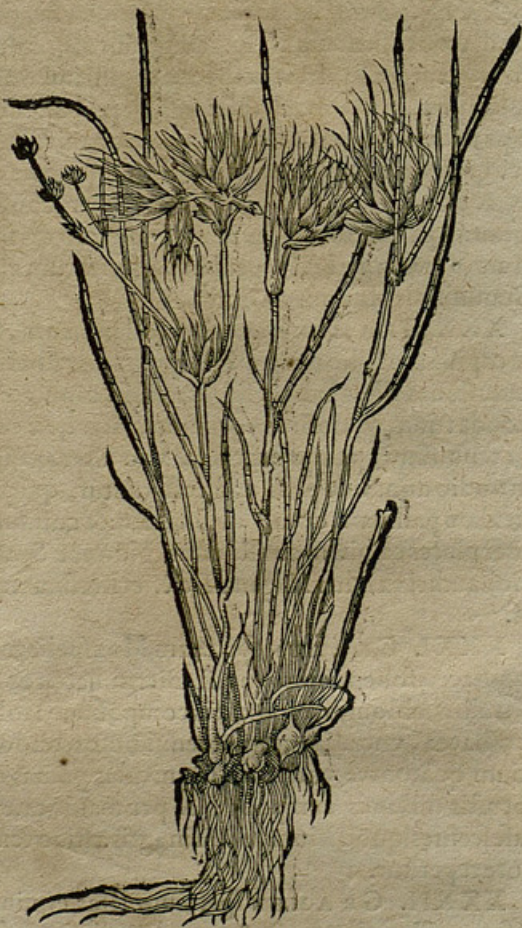
XXXIV. GRAMEN foliolis iunceis breuibus maius, radice nigra. Ex radice capillata, nigra, folia iunca, rarius duas tresve uncias superantia, prodeunt: inter quæ culmus tenuissimus, pedalis, lauis, cuius summo glumi minimi, quemadmodum in gramine exili duriore alternatim dispositi sunt: ad mœnia vrbis nostræ legimus.

XXXV. GRAMEN palustre iuncea racemoso femine: folijs est paucis iunceis, culmo cubitali, ex cuius summitate, inter bina foliola, veluti racemus paruus propendet: in aquosis circa Francofurtum ad Oderam D. Fleifferus collegit, & anno 1605. communicauit.

Gramen iuncum folio articulato
aquaticum.

GRAMEN iuncum folio articulato aquaticum: etsi pro aquatico altero à Lobelio, aquatico à Tabernamontano pingatur; verum cum foliorum articuli non exprimantur; nouam pro Theatro nostro sculptam, addere visum fuit: & cum post

Gramen iuncum folio articulato cum
vtriculis.

fœnifecium, caulis palmatis exturgat, cui raro capitula corymbacea insident; sed vtriculi vnciales paleacei, in capillamenta fisci, modo vitides, modo purpurascens, idcirco figura exprimi curauimus.

Gramen montanum iunceum capite
squamoso.

XXXVI. GRAMEN montanum iunceum capite squamoso: Radice est parua, fibrosa, circa quam folia bina, ternave semipalmaria: culmus iunceus, lauis, enodis & nudus; pedem superans: cuius summo capitulum instar Phalaridis squamosum in apicem desinens; ex albo leuiter rufescens, insidet, cui vtriusque foliolum rigidum subiecitur, quorum longius, vnciam superans, deorsum vergit, alterum quod triplo breuius, recta effertur. In Baldi montis summitatibus legimus.

XXXVII. GRAMEN iunceum minimū capitulo squamoso: Radiculae capillares sunt, folia pauca capillacea, vnciarum fere duarum, inter quae culmi vnciarum quatuor vel quinque exurgunt, in quorum fere summo capitulum vnicum minutissimū squamosum rufescens, cui culmi apex supereminet. In aquosis circa Altorffium Noricorum, vnde D.

Doldius misit: & Francofurti ad Oderam, prouenit.

XXXVIII. GRAMEN iunceum minimum alterum: à priore differt potissimum capitulis, quæ & summo cauliculo insident, & squamosa non sunt: in fossis Patauinis, aqua defluxa, reperitur.

XXXIX. GRAMEN iunceum minimum maritimum. Tota planta dodrantem non superat, cespiti similis, ex cuius singulis radiculis, singuli cauliculi exurgunt, foliolis capillaceis paucis cincti, qui exiguis vtriculis donantur: hoc in Zealandiæ maritimis ad oppidum Gous, D. Gillenius collegit & transmisit.

XL. GRAMEN cyperoides latifolium spica spadiceo viridi maius: Radice est oblonga multiplici, rufa mirè capillata, caulibus triangulis, cubito minoribus: folijs arundinaceis, pedalis, & quam in vulgari angustioribus: spicis ternis, quaternis, rarius quinis, alternatim succedentibus, angustis, trium quatuorve vnciarum longis, coloris spadiceo-viridis, quarum primæ semper folium oblongum angustissimum subiicitur. Hoc in humidis ad Sellam nouam Monspessuli primum vidimus: dein ex Lulatia, à D. Franco Graminis Sprawaldensis nomine accepimus.

XLI. GRAMEN cyperoides angustifolium spica spadiceo-viridi minus: Radice est breuiore, lignosiore, parum fibrosa, & rufa: caule triangulo, pedali: folijs angustis, duris, semipalmatis, in acutiè desinentibus: spicis aliquot angustissimis, oblongis, spadiceo-viridibus, alternatim dispositis, & pediculis longis capillaceis insidentibus, quod Aprili mense circa Birsam reperitur. Aliquando tamen altius exurgit.

XLII. GRAMEN cyperoides spica pendula longiore & angustiore. Caule est cubitali, anguloso, striato: folijs oblongis, angustis, basi oblonga, caulem instar tubi vestientibus, ex quo veluti tubo, spicæ singulæ, vncias quatuor vel sex longæ, angustæ, prodeunt & propendent, ipsum vero folium cuilibet spicæ subiectum, oblongum est. Hoc locis humidis circa Thermas Apponenses Patauinorum crescit.

XLIII. GRAMEN cyperoides spicis minoribus minusque compactis. Ex radice fibrosa, lignosa tamen, folia prodeunt angusta, graminea palmum longa, inter quæ caulis sesquicubitalis, triquetrus, subasper, & magna ex parte nudus exur-

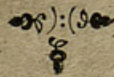
git: in cuius summo, spica parua diuulsa, & quasi aculeata consistit, quæ semina oblonga, subnigra, in aculeatum cuspidem definentia, continet.

Huius tres differentias notauimus: 1. est latioribus & longioribus folijs, spicis maioribus, & ad riuiulum molendinarium vrbs nostræ trans Rhenum reperitur. 2. à priore rarioribus & minoribus spicis differt, & in via Richana ad sepes crescit. 3. folijs est angustioribus, breuioribus, spicis inter duas priores medijs, quod Parauij locis humidis anno 1578. collegimus, & cum D. Guilandino ostendissemus, Ischæmon Plinij censuit, quod non probamus: idem sed per omnia minus anno 1579. Monspeffuli in humidis inuenimus, quod gramen cyperoides nominabant.

XLIV. GRAMEN arundinaceum plumosum album. Radice & folijs est arundinaceis, & in arundinis altitudinem excrefcit: caule anguloso albo, paniculam arundinaceam, ramosam, palmarem, albam, mollem, splendentem, instar serici albi sustinet. Non longe Monspeffio, circa Perault & Magolanam reperitur.

XLV. GRAMEN nemorosum paniculis albis capillaceo folio: cespitis instar gramen hoc existit, quod ex radicibus capillaceis, folia copiosa, viridia, pilistenuissimis similia, pedem longa, emittit: inter quæ culmi tenues, geniculati, cubitales, aliquando sesquicubitales, pene nudi, in paniculam rariorem albicantem, palmo minorem, ex glumis paruis aristis donatis compositam, abeunt: in Querceto non longe Michelfelda copiose prouenit.

XLVI. GRAMEN holosteum alpinum minimum: Tota plantula uncias tres non superat, folijs capillaceis vncialibus, cuius culmis capitula paleacea insident, copiose in Heluetia, in S. Bernhardi monte minore, prouenit.

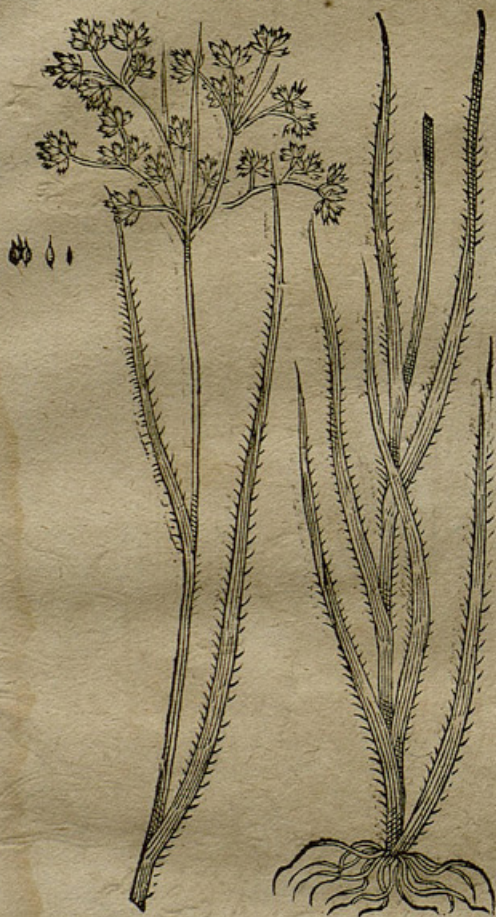

Gramen hirsutum latifolium minus iuncea
panicula.

GRAMINIS hirsuti differentia sunt plures: est latifolium maius ab alijs descriptum: est minus iuncea panicula, magnitudine potissimum à priorre differens, cuius figura adposita: est & capitulis psyllij, quod exile hirsutum cyperoides Lobelio

Gramen hirsutum capitulis
psyllij.

dicitur, cuius hic exactior figura exhibetur, est denique hirsutum angustifolium maius hic descriptum, & minus, quod gramen Leucanthemon in histor. Lugdun. dicitur.

Gramen hirsutum angustifolium
maius.

XLVII. GRAMEN hirsutum angustifolium maius. Ex radice exigua fibrosa, rufescente, culmus vnicus, cubito altior, vt plurimum læuis, exurgit, in cuius summitate panicula alba, mollis, leuiter sparsa, ex multis laminulis composita, in quarum qualibet semina minuta, subnigra & subrotunda: folijs est paucis, angustis, palmaribus & villosis (sculptor in pilis exprimendis lapsus est) aliquot culmum cingentibus: ipsi vero paniculae, vtrinque folium tenuissimum subiecitur, quorum alterum panniculam superat, alterum non adæquat. Prouenit in nostris paludosis pratis Michelfeldensibus.

Gramen spica subrotunda
echinata.

XLVIII. GRAMEN spica subrotunda echinata, vel gramen echinato capitulo. Radice est capillacea, alba, folijs paucis angustis, tactu subasperis, duarum, triumve vnciarum, inter quæ culmi festucarum instar læues, vno alterove folio cincti, prodeunt: & quidem terni, vel quaterni, sed altitudine inæquales, alter enim duarum, alter trium quatuorve: alter sex vnciarum: quibus singulis capitulum vnicum, instar tribuli echinatum & spinosum, infidet: flores & semina non obseruauimus.

Hoc locis sterilibus circa Monspelim crescit: idem sed maius ex Hispania D. Albinus attulit, quod videtur clariff. Columnæ, gramē echinatum tribuloides appellasse.

XLIX. GRAMEN spica plana echinata. Plantula palmaris est radícula ex fibellis albis compo-
sita,

sita ex qua foliola capillacea, pauca, vnciam longa, & festuca tenuissima, prodeunt: spicam habet vnciam, planam, quæ ex vtriculis minutissimis aristas acutas emittit: ex Hispania D. Albinus attulit.

L. GRAMEN montanum panicula miliacea sparsa. Ex radice fibrosa rufescente, folia pauca, angusta, vncias quatuor vel quinque longa, vna cum culmo tenuissimo cubitali, vno altero vè folio vestito, exurgunt, in cuius summo panicula sparsa, ex locustis minutissimis composita: in monte Crenzacenfi prouenit.

LI. GRAMEN arundinaceum panicula miliacea: Ex radicibus fibrosis albis, vnus & alter culmus cubitalis exurgit, quem parte inferiore folia arundinacea vnciarum trium cingunt ad partem su-

pernam duobus nodis distinctam, folia duo angustiora, longioraque vestiunt: in cuius summo panicula trium vnciarum, milij paniculæ similis: in agris Patauinis reperitur, & à gramine miliaceo à Lobelio proposito, plane diuersum est.

LII. GRAMEN arundinaceum Sorghi panicula sparsa. Hoc culmis est cauis, magna ex parte reclinatis, ita vt capillaribus radicibus terræ affigantur, qui folia (quæ longiora & angustiora quam in priore) veluti per tubum transeunt, & in summo paniculam fere palmarem, sparsam, paruis vtriculis donatam, sustinent. Locus nata-

lis memoria excidit.

Gramen latifolium spica triticea compacta.

Gramen angustifolium spica tritici muticæ simili.

C

LIII. GRA-

LIII. GRAMEN latifolium spica triticea compacta: Culmo est sesquicubitali, vno altero ve geniculo distincto, folijs frumentaceis, pedalis, spica triticea, palmari, lata, glumis acutis carente: Basileæ, ad agrorum margines.

LIV. GRAMEN latifolium spica triticea diuisa. Hoc à priore, spica potissimum differt, quæ in spicas distinctas & angustas diuisa est, & sibi inuicem alternatim in culmo subsequuntur, quarum vtriculi breuissimis aristas armantur: in Italia ad agrorum margines.

LV. GRAMEN angustifolium spica triticea compacta: Hoc folijs est angustioribus, sesquipalmari- bus rigidis, acuminatis & albicantibus: culmo læui rotundo, striato, sesquicubitali: spicis palmari- bus, compactis: vtriculis rigidis & acuminatis. Basileæ, ad sepes locis aridioribus extra portam.

Blasianam.

LVI. GRAMEN angustifolium, spica tritici mutica simili. Radicibus oblongis, geniculatis, nodosis candidis serpit: culmis est sesquicubitalibus, rotundis: folijs iuncis, oblongis, duris, in acumen fastigiatis: spica oblonga triticea, ei Triticeo; quod alijs spica mutica dicitur. simili: glumis paucis, oblongis, aristis carentibus. Locis arenosis circa Basileam, vt ad Cliben prouenit. Weisengrass appellare lubet, quod in Phytopinace sub gramine arūdinaceo spica triticea posuimus, & Lobelius in Catalogo Graminum, quem aduers. p. 2. addidit; gramen frumentarium, segetaleue triticeum, siue triticea spica Cat. Bauhin. nominat.

LVII. GRAMEN spica secatina: ipsi Secati similitimum: calamo est tricubitali, læui, geniculato & pallente: folijs paucis longiusculis: spica vncias quatuor longa, oblongis aristis armata: quod Basileæ, in agris frumentaceis frequenter reperitur.

Gramen spica brizæ maius.

LIII

Gramen maritimum panicula lobiacea.

LVI

LXVIII. GRAMEN spica brizæ maius. Radicibus & culmis est frumentaceis, folijs angustis, spicis palmaribus, multiplicibus, vtriculis aristis breuibus armatis, flosculis, vt in tritico, luteolis: Tota planta ad viri altitudinem assurgit, & apud nos locis accliuibus ad Rheni ripam, & ad montis Crenzacensis ascensum prouenit.

LIX. GRAMEN spica brizæ minus: Tota planta palma minor est, radice exili, fibrosa, foliolis ad radicem breuibus, mollibus, canescentibus, spica vnciali, q̄ modo simplex, modo gemina & terra, vtriculis aristis armatis: in agris Monspelienf. D. Saltzmannus legit.

LX. GRAMEN loliaceum latifolium spica angustiore: Ex radice alba, arundinacea, fibrosa, culmi aliquot bicubitales exurgunt, folijs paucis, latiusculis, oblongis cincti, quorum summo spica angusta, vncias quatuor vel quinque longa, Phœnici vel Hordeo marino similis. Basileæ circa Cliben, longioribus & breuioribus folijs varians, reperitur.

LXI. GRAMEN loliaceum minus, spica simplici: Ex radice capillacea, cauliculi plures, rotundi, duridarum vnciarum, & et semipalmares, folijs paucis, angustis & breuibus cincti, exurgunt, quibus spica duarum vnciarum, angusta, lolio similis, infidet: in agris Monspelienfibus frequens est.

LXII. GRAMEN loliaceum minus supinum spica multiplici. Hoc maiori ex parte reperit, & cauliculis est multis, vnciarum quatuor, folijs paucis, & spica multiplici, cuius vtriculis semen paruū oblongiusculū includitur, & hoc apud Monspelienf. prouenit.

LXIII. GRAMEN maritimum panicula loliacea. Ex radicibus capillaceis, cauliculi plures, rotundi, recurui, altitudine impares, palmo inferiores geniculati, folijs paucis, angustis, oblongis cincti, exurgunt, paniculā loliaceam, triū quatuorve vnciarū, sed ramosam, sustinentes: locis maritimis circa Mōspelum, vnde D. Saltzmannus attulit, prouenit.

LXIV. FESTUCA graminea glumis vacuis. Ex radicibus fibrosis simul iunctis, culmi aliquot geniculati, pedales, ad radicē lanugine pubescentes, folijs angustis, paucis donati exurgunt, qui glumos plurimos, læues & vacuos, filamentis tenuissimis adpendentes, partim virides, partim spadiceos, aristis oblongis donatos, sustinent: hæc apud nos in tectis & muris crescit: & cum glumi longis filamentis adpensi sint, facile à quouis vëto agitati, tremunt, hinc Monspelienfibus gramen tremulum dicitur.

Hęc aliquādo, apud eosdem, glumis paucioribus

& aristis longioribus & recuruis in agris reperitur: & festuca graminea aristis incuruis, nominari potest.

LXV. FESTUCA graminea effusa iuba. Hęc altius exurgit, caule viridi & rotundo, qui in iubam pedalis longitudinis effunditur, cuius glumi angustiores & longiores, breuibus aristis cincti, pediculis capillaceis, oblongis infident, qui per maturitatem albicant: inter segetes reperitur.

LXVI. FESTUCA iuncea folio. Ex radice parua, fibrosa alba, folia pauca, iuncea, semicubitali longa, vt & culmus rotundus, cubitalis exurgit, qui in paniculam auenaceam, sed angustiorē, albam, angustam, definit, quæ ex oblongo folliculo (à folio constituto) paniculam longe superante, prodit: cuius glumi rari, aristis longissimis & argenteis donantur. In Valesia ad paludem vrbis Sedunenf. copiose prouenit, vnde D. Burserus nobis attulit.

LXVII. FESTUCA iuncea folio spica gemina. Hęc culmo est sesquicubitali, rotundo, geniculato & ramolo, cuius summitati spicæ, vix vnciam longæ, molles, rufescentes, aristis oblongis armatæ, lchemo graminis villosi similes, infident, & temper duæ simul, vni oblongo pediculo infidentes, iunguntur: folia habet iuncea, longa, inordinate disposita: locus natalis excidit.

LXVIII. FESTUCA pratensis lanuginosa: ex radice capillacea, rufescente, folia multa, angusta, pedalia, vna cum culmis tenuibus, bipedalibus, foliaceis, molli & pauca lanugine (culmi potissimū) asperfit, exurgunt: spica est oblonga, angusta, ex glumis oblongis, aristis donatis composita, & quasi in paniculam paruam expansa. Basileæ passim in pratis.

LXIX. FESTUCA dumetorum. Ex radice capillacea nigricante, culmi plures geniculis distincti, paucissimis pilis aspersis, duorum triumve cubitorum, folijs oblongis, angustis cincti, exurgunt, in quorum summo spica oblonga, locustis raris, oblongis, cauli proximis, & aristis armatis constans: Iulio mense, in dumetis circa Birsam, verum etiam in vepribus, locis sicciorebus, prouenit.

LXX. FESTUCA dumetorum angustissimis & pilosis folijs: Radix est albicans, ex durioribus fibris composita: ex qua calami aliquot tenues, vno alterove geniculo distincti & pene nudi, exurgunt: folia sunt breuia angustissima, læui molliq; lanugine hirsuta: calamorum summitati veluti panicula, ex spicis pluribus composita, quarū quilibet capillaceo pediculo infidet, multis glumis aristatis & candidantibus constans: prouenit in dumetis circa Cliben.

Gramen montanum auenaceum locustis rubris.

LXXI. GRAMEN montanum auenaceum locustis rubris: Ex radice tenui, repente, alba, fibris capillaribus vtrinque donata, culmus simplex, læuis, pene cubitalis (rarius ex vna radice plures exurgunt) circa radicem purpurascens, qui quasi in spicam tenuem desinit, cuius glumi ut plurimum ab vna parte siti sunt, & foris ex nigro purpurascunt, intusque albi sunt, in quorum medio utriculus parvus, candidus, pedicello donatus, semen minutum continet: folijs donatus paucis, angustis, acuminatis, circa radicem breuibus, at circa culmum, quem duo triaue cingunt, longioribus, communiter spicam superantibus. Iulio & Augusto, hinc inde in montosis & vmbrosis, vt circa arcem Richenstein, in monte Mutero Basileensium, & monte Crentzacensi reperitur.

Gramen auenaceum lanuginosum glumis rarioribus.

LXXII. GRAMEN auenaceum lanuginosum glumis rarioribus. Ex radice fibrosa, folia iuncea oblonga, & culmi plures, iuncea, cubitum superantes, paucis folijs donati, exurgunt, in quorum summo glumi rariore, albi, lanuginosi, utriculum continentes, quibus semen nigrum, splendens, inclusum est: locis asperis circa Monspelium prouenit: diuersum est à Gramine montano. auenæ semine Clusij.

Gramen glumis varijs.

Iuncus acutus capitulis Sorghi.

LXXIII. GRAMEN glumis varijs: Ex radice crassa, membrana alba rugosa intecta, caules bini, ternive, pedales, fragiles, laeues exurgunt, quorum summo spicae similis panicula vncialis, ex glumis varij coloris, insidet: folia plura ad radicem angusta, palmaria, saturate virentia: locis montosis circa Montembelgardum provenit, vnde à fratre p. m. accepimus.

DE IUNCIS.
CAPVT II.

IUNCIS differentias viginti quatuor in Theatro preposituri, paucas hic apponemus: præmissa figura Iunci acuti capitulis Sorghi, qui Iuncus maritimus primus, aduersariorum auctoribus & Iuncus rotundus alter, Cæspino dicitur: cum huius figura à nullo fuerit expressa.

Iuncus acutus maritimus caule triangulo.

I. *IUNCUS* acutus maritimus caule triangulo: Radice est repente, fibrosa, à qua aliæ radiculae, prioribus exiccatis, nascuntur: hinc caules, quos ad radicem breuia folia cingunt; pedales, trianguli exurgunt & in extremitatem pungentem desinunt, infra quem à latere floccus racemosus, rufescens exit. Hic in litore Veneto; & à Perault via qua Monspelio ad mare itur, prouenit: & ad Danubium Lintzij D. Burserus legit.

II. *IUNCUS* exiguus montanus mucrone carens. Radice est pusilla, nigra, capillacea, cauliculo quatuor vel quinque unciarum, cuius summo capitulum paruum, ex fisco purpurascens, quadrifidum, in exiguum rigidiusculum filamentum abiens, infidet: foliola ad cauliculi principium tria, iuncea, unciarum longa: in Taurero Raftadiensi, D. Burserus eruit.

Iuncus acumine reflexo trifidus.

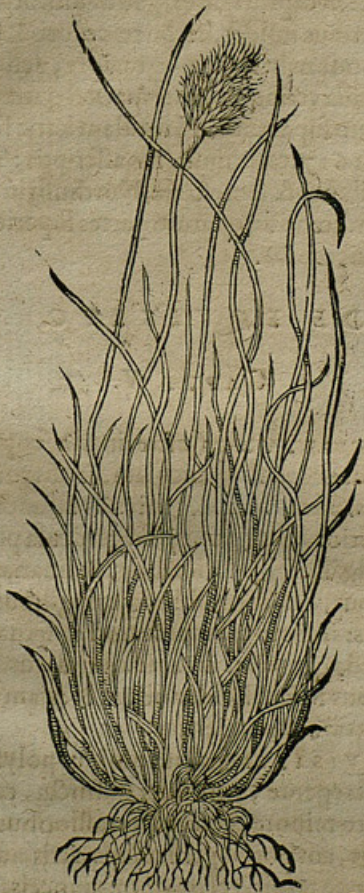
III. *IUNCUS* inutilis, siue Chamæschænos: hic radice est fibrosa, & pro plantæ magnitudine, cum unciarum vix superet, satis crassa, folijs est tribus quatuorve unciarum. Tiguri prope lacum Felinum, Maio mense. Ioan. Bauhinus p.m. collegit, & à C. Gesnero, ipsi Chamæschænos nominatus fuit.

IV. *IUNCUS* acumine reflexo alter: caule est sesquicubitali, rotundo, laui, aphyllò, panicula umbellæ similis: atro splendente, pediculo carente, filamentis cæruleis, vt in Aphyllonthe, donata, quam caulibus duarum triumve unciarum, acutus, sed mollis, parumque reflexus superat: in Prouincia Galliarum prouenit.

V. *IUNCUS* acumine reflexo trifidus: Ex radice nigra, geniculata & fibrosa, iunci plures, tenues, palmum superantes exurgunt, qui in summo in tres, rarius quatuor stylos, tenuissimos, trium quatuorve

triorve vnciarum, diuiduntur, in quorum summitatibus, post iunci diuisionem, panicula parua locata sunt. In monte Fracto Lucernatum, in Pyraenis & montibus Morauia prouenit.

Iuncus alpinus capitulo lanuginoso.

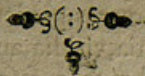
VI. IUNCCELLVS capitulis equiseti fluitans: Ex radiculis capillaceis, iuncus recuruus tenuissimus prodit, qui in plures iuncellos duarum triumve vnciarum subdiuiditur, quorum aliqui erecti,

aliqui reflexi, capitulum minimum sustinent, & iuncellis singulis foliolum tenue capillo ceu adponitur. In aquosis Angliae fluitat, vnde D. Gillenius attulit.

VII. IUNCVS alpinus capitulo lanuginoso: Radice est subnigra, tenui, fibrosa, ex qua aliorum iuncorum more, loco foliorum, quasi styli tenues, recti, rotundi, & quidem plurimi, in laeue acumen vergentes, longitudine dispari, quorum longissimi, vix palmares sunt, & ad radicem rufescunt: & subhirtuti sunt: inter quas caulis vnicus, strictus, ad spithamæ, plus minusve, altitudinem exurgit, cui capitulum vnicum, oblongum, molle, lanuginosum, haud multum leporum caudæ dissimile, insidet: cuius nomine *χοινολαβιστον* in Phytopinace appellauimus: in montosis Harcynia prouenit, ad acidulas, inter fontem acidum Ribelsaw & Griessbach, vbi Iulio mense Io. Bauhinus p.m. collegit, & nomine Iunci alpini cum cauda leporina misit.

VIII. IUNCVS alpinus bombycinus: Ex radice aliorum iuncorum simili, folia iunceae exurgunt, inter quæ culmi plures tenuissimi, palmo minores, qui capitulum paruum, lanugine alba ornatum, sustinent. In montibus Morauia loco dicto Kessel, D. Fleissner eruit, & communicauit.

IX. IUNCVS floridus minor: Radice est candida, geniculata, fibris plurimis adhaerentibus: caule palmari, folijs ternis, iuncea, oblongis, acutis, duobus caulem superantibus, cuius summo, singulis pediculis, qui quini sunt alternatim sibi succedentes, flores (quos non vidimus) insident, quos fructus gemini rotundi Orobi Cretici magnitudine sequuntur. In palustribus Heluetia circa cenobium Eremitanorum, & in monte Fracto ad lacum Pilati Lucernatum, D. Burserus obseruauit.

Cyperus rotundus inodorus Germanicus.

DE CYPERO.

CAPVT III.

CYPERVS longus inodorus syluaticus: Radices habet oblongas, geniculatas, rufescentes, folia plura, palmaria, viridia, angusta, subaspera, ad principium membrana rufescente simul vestita: caulem hactenus nullum obseruauimus, in syluosis, montosis, humidis, vt in monte nostro Muteto, prouenit.

CYPERVS rotundus inodorus Germanicus, sub aquatico septentrionalium à Lobelio descriptus, cum non recte sculptus sit, figuram exhibere debuimus.

DE SPARGANIO.

CAPVT IV.

SPARGANIUM minimum: plantula est vnciarum quatuor; nam radícula ex fibellis oblongis componitur, vnde cauliculus vnciarum duarum effertur, & in capitulum exiguum subrotundum, cui aliud minus insidet, herbacei coloris & formæ, quemadmodum in sparganio maiore, desinit: circa quem folia vtrinque quaterna, vel quina, angusta, caulicum superantia. Plantulam hanc D. Furerus, anno 1617. transmisit, his ascriptis: Sparganium minimum & semestrale, Northusij in lacunis quibusdam cœnosis, quarum partes superiores per ætatem exiccantur.

DE EQVISETO.

CAPVT V.

I. **EQVISETVM** palustre linariæ scopariæ folio: Ex radice repente geniculata, caulis rotundus, calami in modum inanis, geniculis distinctus, cubitoque altior assurgit: folijs ad genicula pluribus, linariæ vulgaris folijs latioribus, & linariæ scopariæ similibus, viridibus, oblongis, fragilibus, subasperiusculis: æulos in cacumine non obseruauimus, licet quandoque velut in ramos diuidatur. Basileę, in paludibus Michelfeldensibus, & etiam in riuulo iuxta patibulum, reperitur.

II. **EQVISETVM** palustre minus polystachiõ: Radice est repente, geniculis distincta, caule tenui, cubito minore, geniculis crassioribus articulado, folijs, aut potius geniculatis cirris, ad articulum vtrinque ternis, vel quaternis, iunceis, palmatis, quibus pene singulis minuta spica iuli instar insidet: caulis vero iulum oblongum, minus compactum, flosculis pallidissime rubentibus donatum, sustinet: in aquosis Michelfeldensibus.

III. **EQVISETVM** palustre tenuissimis & longissimis fetis: Culmo est inani, bipedali, geniculis pixidatim coherentibus articulado, cum cæteris conueniens, exceptis folijs, siue fetis iunceis, longis, multoque tenuioribus: in palustribus Michelfeldensium.

IV. **EQVISETVM** nudum minus variegatum Basileense: Ex radice, parua nigra, transtuerfa, nonnihil

nihil capillata, cauliculi plures, inæquales, rarissime pedales, communiter palmares, semipalmares & multo breuiores, striati, pallide virentes, geniculis parte infera nigris, superne albidis, articulati: folijs carentes, & caui: in quorum summitatibus capitulum breuissimum iuli instar insidet, quod à corona alba, ex octo, nouem, etiam duodecim foliolis acutis composita, sustentatur: & quando pedibus calcatur, crepitat. Prouenit ad ripam Rheni, iuxta locum *Die Saar* dictum. An Gesnerus libello de stirpium collectione, hoc intellexit? dum inquit: *Hipparis lacustris* quædam, folijs mansuarenosis, in sine Iulij floret, vti puto: plura non habet.

Equisetum fœtidum sub aqua
repens.

V. *EQUISETVM* fœtidum sub aqua repens: Radice est fibrosa, caulibus tenuissimis, rotundis, per obliquum, vt *Saccharum penidium*, striatis, geni-

culatis, fragilibus per terram sparsis, quandoq; cubitalibus, in plures cauliculos brachiatis, folijs aliquot breuibus, in breues apices distinctis, ad genicula iunctis. Tota planta fragilis, quæ aquis cœnosis dū innatat viridis est, at extracta & exiccata, incana & friabilis, ita vt non solum digitis in puluere comminui possit sed sponte in puluerem abeat. Odoris est lutosi & sulphurei. Solum in aquis cœnosis demersum reperitur, quod primum Patauij in fossis Thermarum Aponitarum: dein non longe Lucerna: tum Basileæ cis pontem Birsæ, Michelfeldæ & Hunnigæ, in fossis obseruauimus.

DE ARVNDINE SIVE CALAMO.

CAPVT VI.

I. *CALAMVS* aromaticus Syriacus: Ex radice incutili, trium, quatuorve vnciarum longa, summo capite nonnihil extuberante & in paucas fibras desinente, caulis (modo vnus, modo plures) fere bicubitalis, rectus, rotundus, læuis, fragilis, multis geniculis distinctus, exurgit qui intus cauus, spongiosus & membranula (quasi tela alba subtensa) vti harundines præditus, qui assulatim frangitur, & in plures ramos diuiditur, hiq; in tenuissimos subdividuntur, ad modum Ligultri Ægyptiaci Alpini, vel Lentisci Perauiani siue Molle Clusij: qui flores paruos, foliaceos, plurimos, singulis tenuissimis pedicellis insidentes, sustinent, ex quorum medio apex styli instar prodit. Folia pauca, semper bina ex aduerso ad singula genicula sita, caulem amplectuntur, vnciam lata, sesquiunciam longa, neruis aliquot per longum excurrentibus. Caulis sapore est aromatico, valde amaro, quo in Theriaca pro calamo vtimur. Huius caulis partem anno 1579. à D. Paludano ex Ægypto reduce, Patauij accepimus. Verum cum totam plantam à D. Doldio habeamus, breuem eius descriptionem (cum ab alijs non proponatur) ad iocere lubuit.

II. *ARVNDO* Anglica folijs in summitate distinctis: Hæc folijs est cubitalibus, duarum triumve vnciarum latis, neruis aliquot, per folij longitudinem excurrentibus & eleuatis: folijs in summo in duos, tres & quatuor apices diuisis: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

III. *ARVNDO* Indica latifolia flore luteo punctato: Ex radice nigricante, nodosa, & fibris crassioribus donata, alijsque nodis adnascens, caules

caules plures sesquicubitales, crassi, arūdinis instar nodosi, prodeunt, circa quos folia pallide virentia expansa, lata, in acumen desinentia, nervosa & tenuia: quæ, cum primo ante caulium exortum nascuntur, corniculorum chartaceorum modo conuoluta existunt. Cauli, flores, gladioli floribus forma similes, coloris lutei, punctis asperis variegati, capitello hirsuto inhaerent, quod flore delapso augetur, subasperum fit, & semen nigrum, subrotundum continet. Hæc vt omnibus sui partibus, ita & femine minor est, quam ea quæ florem minij coloris habet. Hanc in horto habemus, in olla colimus hyberno tempore in cellam reponimus, quæ pri-

mo vere plures caules, antiquis resectis profert, & Iulio mense floret.

DE SECALE.

CAPVT VII.

SECALE latifolia: Culmis exurgit candicantibus, rotundis, striatis, quibus spica palmum longa, crassa, aristis longissimis, & vt in vulgari tenuissimis denticulis exasperatis armata, insidet: folia habet cubitum longa, vnciam lata & per marginem leuiter exasperata: grana non vidimus: spicam & folia ex horto Nobiliff. Contareni, Senatoris Veneti, habemus.

LIBER SECVNDVS.

DE GLADIOLO.

CAPVT I.

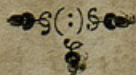
GLADIOLVS angusto gramineo folio: pro radice bulbum geminum habet, vnum alteri insidentem, caulem læuem, teretem, pedalem: folia bina ternave, graminea, angustissima, striata, mucronata, palmaria: flores ternos, quaternos, pallide rubentes, supra se inuicem ad caulis summum vtrinque, ex sex folijs oblongis commissi: quibus vt in cæteris, folliculi semen paleaceum continentes, sed minores, succedunt. Ex Hispania D. Albinus, in Muræna collectum attulit.

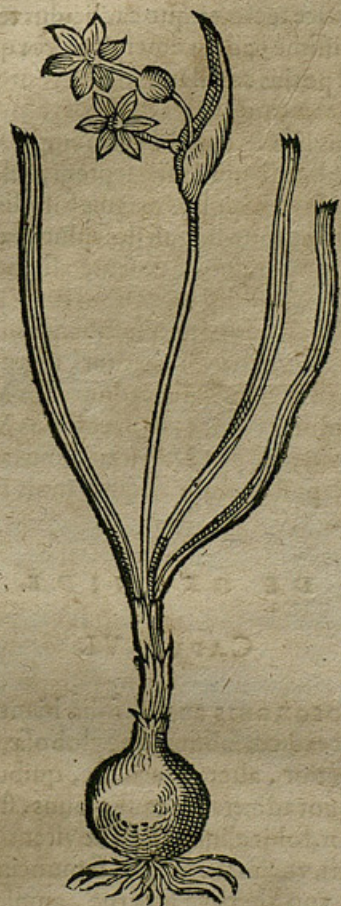
DE HYACINTHO.

CAPVT II.

HYACINTHVS minimus maritimus. Totali plâta vnciarum sex est: ex bulbulo paruo ob-

longo, cortice villoso tecto, cauliculi duo vel tres nudi, inter folia angustissima exurgunt, quibus capitula minuta, rotunda, sursum porrecta insident, flosculis minutis caruleis, quibus veluti siliquæ oblongiusculæ, semen minutum continentes, succedunt: Monspeffuli in litore maris anno 1595. D. Gallus collegit eundem & loco eodem, sed vncias tres non superantem, D. Weckerlinus anno 1615. eruit, & communicauit.

Narcissus angustifolius albus
minor.

DE NARCISSO.

CAPVT III.

I. **N**ARCISSVS angustifolius albus minor: Ex radice bulbosa, tunica subnigra & paucis fibris capillata, folia bina vel terna oblonga, angusta, porracea exurgunt: inter quæ cauliculus palmaris, cuius summo bini flores, parui, albi, calice oblongo, angusto donati, insident: non longe Monspelio in saxosis & montosis reperitur.

II. **PSEVDONARCISSVS** gramineo folio, siue Leuconarcissus æstiuus: Ex radice, oblongum, angustum bulbum imitante, exiguis capillaceis fibris prædita, membrana fusca tecta, folia bina, eroceis æmula, oblonga, exurgunt, quæ sæpe cauliculum superant, qui nudus, tenuis, trium, quatuor, quan-

doq; quinq; vnciarum, qui foliolis ternis, quaternis, breuissimis cinctus florem vnum stellatum, intrinsecus albicantem, extrinsecus venis purpurascens, variegatum, ex foliolis sex compositum, sustinet: in cuius medio caliculus breuissimus, in stylum abiens, quem staminula apicibus candidis donata, cingunt, cui capitulum triquetrum, semen continens succedit. In alpibus Heluetiorum & Rætorum, vt monte Spligel & ad Thermas Fabarias, Iulio mense floret: sed & Augusti fine, in Taurero Austriae monte, D. Burserus eruit.

DE ALLIO.

CAPVT IV.

I. **A**LLIUM iunci folium bicorne luteum: ex bulbo oblongo, capillaceo, tunica alba vestito, caulis rotundis, palmo altior, folijs iuncis duobus tribusve vestitus, exurgit, vmbellam paruum luteam sustinens, cuius flores singuli, filamentis oblongis insident, ex sex foliolis luteis compositi, in quorum medio staminula totidem, & in medio stylus, quibus capitula trigona, semen continentia, succedunt: ipsi vero vmbellæ, foliola duo angustissima quorum alterum communiter longius, in latus expansa, subijciuntur. Monspelio D. Saltzmannus attulit, & D. Burserus in Austria prope Stain & Baden, eruit.

II. **ALLIUM** montanum minus: ex radice parua, aliquantum nodosa & fibrosa, cauliculus vnus & alter tenuissimus, nudus, trium, quatuor, etiam sex vncias altus, inter folia oblonga, angusta, exurgit, qui capitulum minimum (quod apertum non vidimus) sustinet: in petra circa Oenipontem reperitur.

III. **ALLIUM** montanum radice oblonga: priori simile, sed caule altiore & folijs longioribus, capitulo rotundo pallide purpurascens, floribus ex foliolis sex, totidemque staminibus composito, non longe Monspelio, loco montoso, qui Hortus Dei dicitur, obseruauimus: quod forte Allium montanum siue Petroscedon Gesneri in libro de Hortis.

Moly moschatum capillaceo folio.

DE MOLY.

CAPVT V.

I. **MOLY** Affricanum umbella purpurascente: ex radice bulbosa, caulis (modo vnus, modo plures) cubito altior, nudus & cauus, vna cum folijs aliquot latiusculis, in acutum desinentibus, palmaribus & etiam sesquipalmaribus, per marginem, instar graminis hirsuti, pilosis: umbella, caulis summo insidet, cuius flores communiter ex quinque foliolis, dilute purpurascens, pediculis oblongis & firmis insident: quibus vesicula, duotriave semina nigra rotunda includens succedit. Odore est Allij grauiore. Hoc Argentina à D. Meyero acceptum, in horto ab aliquot annis alius.

II. **MOLY** moschatum capillaceo folio: bulbo est paruo, oblongiusculo, rufescente & veluti reticulato cortice tecto, ex quo cauliculus tenuis, palmatis, rarissime pedalis emergit, circa quem folia iuncea vel potius capillacea, sed sine ordine, quæ modo vnciam, modo tres quatuorve vncias longa (quæ nimis lata in figura exprimuntur) cauliculi summo pedicelli quini, seni, septeni, veluti in umbella dispositi, à duobus exiguis foliolis sustentati, insident, quorum singuli flosculum ex sex foliolis acutis compositum, obscure albentem lineis fuscis per medium discurrentibus dissectum & staminulis aliquot donatum sustinent: his capitula rotunda semina tria vel quatuor, nigra oblonga, triquetra, continentia, succedunt: flos Moschi vel Zibethi odorem spirat, & in collibus Monspelio vicinis prouenit, vnde D. Saltzmanus anno 1598. attulit, & postmodum aliquot annis in hortulo coluimus.

DE ORCHIDE.

CAPVT VI.

I. **CYNOSORCHIS** angustifolia hiante cucullo: huic radices subsunt duæ globosæ, altera maior & vegetior, altera flaccidior, quibus superne fibræ aliquot adhærent: caulis cauus, striatus, cubito minor, folijs aliquot pallide virentibus, læuibus, striatis, vncias sex longis, semunciam latis inferne, & vna alterove superne, amplexantibus: spicam habet oblongam, ex floribus raris, candore purpurascens, ex oblongiusculis pediculis dependentibus, hiantem cucullum referentibus: hanc in pratis Patauinis legimus.

II. **CYNOSORCHIS** militaris montana spica rubente conglomerata: ex radicibus prædictæ similibus, caulis est vitalis, rotundus, cauus, paucis folijs angustis, striatis, vncias sex longis cinctus, exurgit, cuius summo spica, ex floribus paruis, eleganter rubentibus conglomerata, insidet: quorum labrum in quatuor paruas barbularum diuiditur, calcare tenuissimo à tergo. Nascitur in herbosis montis Mutetæ, Maio flores: quam prius circa Patauium obseruauimus.

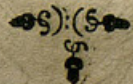
III. **CYNOSORCHIS** militaris pratensis elatior floribus variegatis: hæc prior est testiculis minoribus, caule breuiore, folijs latioribus vncias duas longis, etiam caulis summum, tubi instar cingentibus.

gentibus: spica breuiore, ex floribus priore longemioribus, iisque ex albo & rubro eleganter variegatis. In pratis humidis Michelfeldenibus, & trans Rhenum reperitur.

III. CAMÆORCHIS alpina folio gramineo: planta palmaris est, ex cuius radice gemina, globosa, oblonga, folia angustissima, vtrinque quaterna, cauliculum nudum, triunciale, qui inter ea fertur, superantia exurgunt: spica vnciali, cui vtrinque foliolum breuissimum subijcitur: flosculi virides galericulati sunt. In monte Heluetiorum Gothardo, copiose & aceruatim, Iunio florens, reperitur.

V. ORCHIS montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga: Testiculos duos habet paruos, rugolos, quorum alter, vt in reliquis Orchidibus vegetior, hinc communiter solum vnus testiculus reperitur: quorum summo, fibræ oblongæ, varie & oblique sparæ, adpositæ. Caulis cauus, nonnunquam pede altior, quem folia angusta pauca; vncias tres vel quatuor longa, basi sua vestiunt, at cuiuslibet flori folium breue quidem, sed latius & in apicem desinens, subijcitur. Flores quini, seni, alternatim in caulis summo dispositi, coloris ferruginei, obliqui tubuli forma, quorum lingua propen-

dens oblonga est, & ex basi latiore in apicem abit, cui legumentum pallidioris coloris, vesicæ instar impositum, etiam in apicem & communiter bifidum finit: floribus vtriculi, semine puluerulento repleti, succedunt. Hanc in Italiæ montibus Bassanensibus legimus: & Matthiolum sub Testiculi tertij specie prima, in figuris maioribus exprimere voluisse, censemus, cuius tamen figura mala & sine omni descriptione, & vt in historia Lugdunensi sub Testiculo 3. Matth. At fateor peiorem esse eam figuram, quam Matthiolo meo emaculato addidi, desumptam ex Tabernæmontani figuris: tunc enim quid sibi vellet Matthiolum, non constabat, imo etiamnum dubius sum: quare aliam figuram delineari curauimus. Huius haud dubie species, quam doctissimus Columna in sua Epherasi minus cognitarum stirpium, Orchidis macrophyllæ nomine & eleganter descripsit, & icone expressit.

Orchis palmata pratensis angustifolia.

VI. ORCHIS palmata pratensis angustifolia maior: radices habet paruas, veluti palmas geminas, in binos digitos distributas, fibris paucis annexis: folia liliacea, angusta, læuia & palmaria, per, quæ veluti tubum, caulis cubitalis cauus effertur, cui spica fere palmaris angusta, ex floribus dilute purpureis, breui calcare donatis composita, quibus singulis foliola oblonga acumina subiiciuntur, & capitulum oblongum, semen aliarum instar continens, succedit. Hæc in pratis vdis Michelfeldæ, ipsa æstate reperitur.

VII. ORCHIS palmata angustifolia minor flore odoratissimo. Radice est gemina, oblonga, angusta, palmæ simili, in tres quatuorve fibras crassissimas diuisa, supra quas ex imo caule fibræ aliquot ortæ expanduntur: ex radice folia quina aut sena, oblonga, graminea prodeunt, inter quæ caulis vnicus palmatis, paucissimis & exiguis foliolis do-

Orchis palmata angustifolia minor flore odoratissimo.

natus, qui velut in spicam biuncialem abit, cui flores dilute purpurei odoratissimi insident, qui galea tecti, labro prominulo, in quatuor barbulas diuisi sunt, & paruo calcari, à tergo prominente, donati. In pratis humidis Michelfeldæ prouenit & autumno floret (quamuis etiam Monspeßuli reperitur) & sub Satyrio octauo in Phytopinace descripsimus.

VIII. ORCHIS palmata flore viridi: ex radice gemina, palmata & parua, caulis palma altior, folijs paucis, neruosis, vncias tres longis, vnam latis, vestibis exurgit, spicam habens triuncialem, flosculos paucos, sub virides, galea tectos, & labro prominulo in duas barbulas diuiso, quibus singulis foliolum oblongum, angustū, subiicitur. In montibus Bohemiæ, Silesiæ finitimis in Saxo Mommelgrund, copiosam Iunio florentem, D. Fleisserus obseruauit, & attulit.

IX. ORCHIS

Orchis palmata montana maxima.

IX. ORCHIS palmata montana maxima: Radices habet geminas instar palmarum duarū sibi inuicem iunctarum, & velut in plures digitos diuisarum, quarum altera alba, vegetior ac solida, supra quas fibræ paucæ conspiciuntur. Caulis est bicubitalis, striatus, vacuus, quem folia pedalia primum, mox palmaria, sesquivnciam lata, neruis distincta, complectūtur: in cuius summo flores in spica palmari digesti, coloris dilute purpurei, qui parui sunt galeola tecti, labro exiguo propendente, in angustissimas barbularum diuiso, & à tergo oblongo, capillaceo calcaribus donati, ad quorum exortum foliola singula, quasi in filamentum abeuntia, obseruātur: his capitulum oblongum, striatum, semen exiguum scobis instar continens, succedit. Hæc in montibus vicinis, potissimum Mulero, copiose Maio mense florens, prouenit.

DE OPHRIS.

CAPVT VII.

OPHRIS minima: è radice subflauescente fibrosa & Orchides redolente, cauliculus simplex, triūm, quatuorve vnciarum, sub foliis prodit, cui foliola duo Ophrios vulgaris modo apponuntur, quæ parua sunt, glabra, splendentia, coloris vni folij & non nihil in cordatam effigiem, è rotundiuscula figura discedentia, quibus cauliculi altera pars, similiter triūm, quatuorve vnciarum supereminet, cuius summo flosculi parui herbacei insident, in Ophris vulgaris floribus, exilitate sola recedentes, quibus vascula exigua succedunt. Florētis in locis vbi sponte prouenit, Iulio potissimum mense: at in hortos, cū glebæ foli natalitij translata, citius. Nascitur plurimum, vt D. Furerus monuit, à quo eā (sed prius à D. Sigfrido) accepimus, Ophridij seu Bifolij Broccenbergici minoris nomine, in opacis muscosisq; syluis Broccio & Offmannino vertici dicto, interuenientibus.

DE OROBANCHE.

CAPVT VIII.

I. OROBANCHE flore maiore ex cæruleo purpurascens: Radice est crassa, longa, fibrosa: caule semipalmari, foliolis paucis, breuissimis, crassis & acutis cincto, qui in quinque, sex, etiam plures pediculos triūciales, nudos, absumitur, quamuis etiam ex foliorum alis pediculi prodeant, quorum summo calyx, vncialis sinuatus insidet, & ex quolibet flos vnicus, cæruleo purpurascens, longo pediculo donatus, exit, qui magnus, vncias duas longus, forma galericulatus, & veluti rostratus, vt in Alektorolopho, ex quo filamentum oblongū, reflexum prodeit: quod flori succedat, non constat. Hanc, in Pyrenæis montibus D. Butserus legit & communicauit.

II. Monere lubet de vulgari Orobanche eā recte à Theophrasto Limodoron, quasi famem adferēs, vocari; eo quod plantæ cui adnascitur, alimentū subtrahat. Hanc n. semper alterius plantæ radici adnatam obseruauimus, vt Genistæ vulgari & Hispanicæ, Hieracio Sabaudo, Trifolio, Astragato sylvatico & alijs.

III. OROBANCHE quæ Hypopytis dici potest: hæc Orobanche vulgari similis, sed humilior & nigricans, caule vnciarum quatuor, quasi squamis cōtecto: flores in summo, veluti in paruam spicam congesti, Nido auis similes, albidiores tñ, ramores ac duriores. Sub piceis, abietibus & pinastris (hinc hypopytis) prouenit. Sapore est aliquantū astringente.

LIBER TERTIVS.

DE RAPUNCULO, SIVE CAPANULA
GLABRA.

CAPVT I.

Rapunculus spicatus cæ-
ruleus.

Rapunculus alpinus siue Pyramidalis
minor.

RAPUNCVLVS spicat^o datur spica alba, vel cinericea, vel coloris violacei saturi, hic solum figura Rapunculi spicati cærulei adposita, cum iam descriptus sit.

I. **RAPUNCVLVS** alpinus siue Pyramidalis minor: Radix Rapunculi forma: caulis vnus, sesquipalmaris, folijs pallide virentibus, per ambitum crenatis, acuminatis, vnciam latis, tres longis, alternatim cingitur: in summo flores pauci, cærulei, campanulæ forma, pedicellis annexi & filamentis oblongo ex eorum medio prodeunte, donati propendent: quibus singulis capitulum oblongum, pertusum vt in campanula perfici folia, succedit, cui semen minutum includitur: in

Italia provenit, sed locus excidit.

Rapunculus alpinus corniculatus.

II. **RAPUNCVLVS** alpinus corniculatus, quem nomine rapunculi alpini (spicato simili, ante annos viginti duos in Phytopinace, dein in Matthiolo emaculato, descripsimus, nunc vero diligentius, cum eam ex Baldi rupium fissuris, absque radice euerimus, vt figura nostra in Matthiolo exprimit, postmodum à D. Neudorffero cum radice, & perfectiorem à D. Pona ante annos decem acceperimus.

Radice est tuberosa inæquali quasi ex pluribus grumis compacta, alba, digiti crassities, aliquando lignosa, pallida, rugosa & palmari: ex qua cauliculus (modo vnus, modo plures) tenuis ac striatus, vnciarum quatuor exurgit: folia, quæ saturate virentia, tenuia, ad radicem aliquando ex rotunditate oblongata: Bellidis cærulea forma, communiter subrotunda, crenata, Alliariz forma, sed minor, pediculis vncias quinque; vel sex longis prædita, ex radice vna cum cauliculis exurgunt: quæ vero cauliculis & quidem pediculis brevioribus adhaerent longiora sunt & angustiora, profundius, sed rarius, incisa, quorum quina vel sena, stellæ in modum umbellæ subijciuntur, quæ cauliculi summo insidet, & ex floribus viginti, etiam pluribus, aride iunctis & ex cæruleo purpurascens, constat, qui, ex calicibus pediculis latis brevibus & striatis donatis prodeunt: ex singulo calice flos vnus, ad exortum tumidus, oblongus, sensimque angustatus, & in extremitate crenatus, formam cucurbitæ vitree referens, in medio tumore, incisuræ superficialiæ quinque; conspiciuntur: apertus, ex foliolis quinque compositus, filamenta aliquot exhibet, inter quæ vnum longe producit, in summo bipartitum, aliquando instar capreoli vitium contortum: semen non fuit obseruatum. In Baldi montis iugis, inter præcipitia propendet, vbi Augusto mense florentem anno 1578. collectum, quod cum Parauij D. Guilandino ostenderemus, Rapunculum montanum, at D. Cortusus, Catabiscam alteram Anguilare nominabat. Io. Pona in suo Baldo ante annos quindecim excuso, Trachelij petraei minoris nomine proposuit.

III. **CAMPANVLA** alpina latifolia flore pullo: hæc cauliculo est tenuissimo palmo minore, qui ad partem vsque; mediam, folijs vncialibus, subrotundis, alternatim dispositis, leuiter crenatis, pallideque virentibus, cingitur: at pars superior nuda est, cui fere semper vnicus flos, mediæ magnitudinis, pulli coloris insidet. In alpihus Austriacis, vt Sneeberg

E

& alijs

& alijs D. Burserus reperit, & Rapunculi alpini latifolij nomine, misit.

IV. CAMPANVLA alpina linifolia cærulea. Ex radice tenui, alba, cauliculi quaterni, quini, plures paucioresq; palmares, & sesquipalmares, graciles, rotundi, simplices, emergunt; folijs oblongis angustissimis, confuso ordine septi: flores in summitate cærulei vt in Rapunculo vulgari, quibus capitula, exiguum semen continentia, succedunt. Hæc rupes & summa iuga montis Wasserfall, Iulio mense florens, exornat.

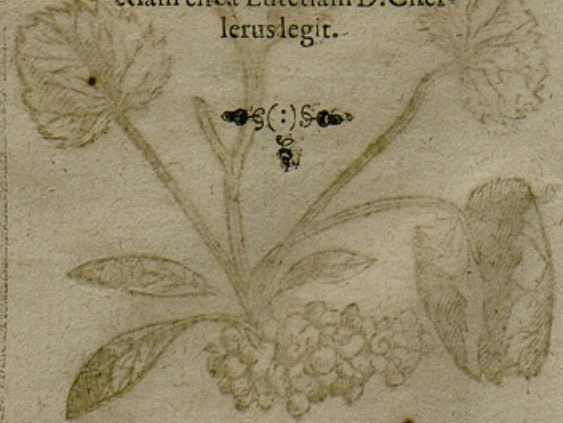
Campanula alpina rotundifolia minor.

CAMPANVLA alpina rotundifolia minor à Clusio sub Campanula alpina minore describitur: verum figura quam addit est Campanulæ rotundifoliæ vulgaris minoris, quare veram figuram adposuimus.

V. CAMPANVLA rotundifolia minima: plantula est vnciarum trium, ex cuius radice alba, capillari, oblonga, exurgunt cauliculi (sæpe vnus, plerumque terni, quaterni) tenuissimi; subrubentes & ad radicem subhirsuti, maiori ex parte nudi, singuli vnicum flosculum subcæruleum deorsum nutantem, calathi forma, ex vnico folio sexangulo compositum, sustinent, quibus capitula foraminibus pertusa, vt in reliquis campanulis, succedunt: foliola habet potissimum ad radicem, exigua, subrotunda, ferrata, rigidiuscula, quandoq; rubentia. Hanc in Rhætorum alpebus cum Italiam peteremus, anno 1577. Septembri mense adhuc florentem inter saxa copiosissime obseruauimus, nec altiore inuenire licuit: quam cum D. Cortuso ostendissemus Cantabricam Plinij nominauit. Plinius l. 25. cap. 8. suæ Cantabricæ, quæ per Diui Augusti tempora à Cantabris reperta fuit, caulem iuncum, pedalem tribuit, in quo sint flosculi oblongi veluti calathi: in quibus semen perquam minutum, & quæ vbiq; nascatur.

VI. CAMPANVLA Cymbalarie folijs: ex radice exigua capillacea & albicante, cauliculi tenuissimi, virides, nonnunquam palmum superantes, & mox in alios brachiati, prodeunt: quibus folia rara, subrotunda, hederacea, vel potius Cymbalarie folijs similia, angulosa, viridia, tenuia, longis pediculis donata, sine ordine adherent: flores cærulei, oblongi campanulæ forma, aliquando summis cauliculis, aliquando pedicellis biuncialibus, ex eorundem lateribus exurgentibus, insident. Hæc non longe Tolosa in Ericetis prouenit, & quia vix sola sustinetur, Ericis incumbens exurgit. eandem etiam circa Lutetiam D. Cherlerus legit.

Campanula serpillifolia.

Campanula folijs subrotundis.

VII. CAMPANVLA serpillifolia: Tota planta floribus exceptis serpillum refert: nam radice est tenui, obliqua, tenuissimis fibris capillata, & hinc inde repente: cauliculis plurimis rubentibus in terram reflexis, cui novis fibellis adhærent, qui in ramulos plures tenuiores diuiduntur: quos foliola Serpilli, vel potius Nummularæ, quæ floe est purpurascens, forma subrotunda, duo semper opposita, quædam maiora, quædam Serpillo minora, crenata, subtus pallide virentia, pediculis brevissimis, & leuissime pubescentibus, ambiunt: cauliculi aliquando in pediculos nudos, flores sustententes desinunt: aliquando ex cauliculorum lateribus pediculi triunciales in summo nud: floribus ornati exurgunt: flores bini vel terni campanulæ forma, ex cæruleo rubentes, deorsum nutantes, singuli singulis pedicellis donantur. Huius ramulum à D.

Bauhino fratre primum habuimus, dein in Baldo cum floribus legimus: tum à D. Paschali Gallo, qui eam in Rhætia ex rupibus dependentem collegit.

Similem, sed folijs inferne albidioribus & superve pallide virentibus, in Insula Toupinambault Brasil anorum natam, D. Burserus communicauit.

DE TRACHELIO SIVE CAMPANVLA

HIRSVTA

CAPVT II.

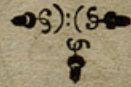
I. CAMPANVLA folijs subrotundis: ex radice tenui, repete, caulis sc quipalmaris leuitanugine pubescens exurgit, quæ folia pauca, subrotunda, uncias duas pene longa, lataque, pediculo oblongo donata, tenuia, subaspera, per ambitum crenata, cingunt: in caulis summo flores pauci, dilute cærulei Campanulæ forma, deorsum,

pendentes, ex quorum medio stylus exurgens, extra florem fertur. Hanc cernicariæ minoris rotundifoliæ nomine D. Sigfridus, Helmstadio misit.

Hæc à campanula hortensi Rapunculi radice differre videtur altitudine, foliorum longitudine, florum magnitudine & numero, quæ pro radicibus, multas, tenues, transversas & oblique repentibus, habet, ita ut ex hortorum areolis vix extirpari possit, à quibus radices oblongæ, candidæ, Rapunculi radicibus similes, demittuntur.

II. CAMPANULA Drabæ minoris folijs: ex radice Rapunculi minoris forma, caules sesquipalmares, lanugine leuissima aspersi prodeunt, quos

folia, Drabæ minoris folijs similia, subrotunda, viridia, vnciam longa, semunciam lata, per ambitum crenata, & in acum fastigiata, subaspera, pediculis carentia, alternatim vestiunt, flores pauci, subcerulei, sexanguli, calathi forma, mediocris magnitudinis, & pediculis oblongis donati, summo cauli insident. In pratis, circa Valesianorum Thermas copiose prouenit, vnde D. Burserus attulit.

Campanula folijs Echij floribus villosis.

Campanula folijs Echij.

III. CAMPANULA folijs Echij floribus villosis: ex radice oblongiuscula, folia angusta quatuor & quinque uncias longa, subsæpera, prodeunt, inter quæ caulis palmaris, rarius pedalis, rotundus, subsæper, paucis breuibjs & angustis folijs vestitus, exurgit, ex cuius summitate flores unciales, lati, Campanulæ forma, quini, seni, cærulei, alternatim dispositi, breuibjs pediculis dependent: quorum extremitates, quemadmodum & calices, pili oblongi, pappi instar, ambiunt. Hæc in Baldo reperitur & Heluetiorum alpibus Gotthardo & monte Fracto: diuersa plane à Trachalio montano historia Lugdunensis.

Huius & minor species, quæ minus hirsuta, semipalmaris, folijs breuibjs, cauliculo gemino, ex quorum quolibet reflexo, flos vnicus, illo tamen minor, dependet: quam ex Heluetiorum alpibus D. Burserus attulit.

Campanula adhuc alia datur folijs Echij, quam cum Clusius nomine Trachelij *ouo eio* descripsit, nullam vero figuram adposuerit, eam præcedenti iungere volumus.

DE RAPISTRO.

CAPVT III.

RAPISTRVM floribus Leucoij marini: plantula semipalmaris est, radice oblongiuscula, alba, fibellis donata, cauliculis trium quatuorve unciarum: folijs vulgari Rapistro luteo similibus, paruis, uncialibus, crenatis, & subsæperis: flosculis paruis subcæruleis, Leucoij marini similibus, quibus siliquæ paruæ, angustæ, semen minutum continent, succedunt. Circa Massiliam in rupibus D. Burserus legit.

II. RAPISTRVM monospermon: ex radice longiuscula albicante, parum fibrosa, caules pedales, quandoque altiores, rotundi, tenues, ramosi, eleganter virentes, leuiterque hirsuti exurgunt: folia humi sparsa, crassa sunt, Rapi folijs similia, ad principium laciniata, dein subrotunda, leuiter sinuata & subhirsuta: flores secundum cauliculos palmares & tenues, velut in spica dispositi: quadrifolij eleganter lutei aureive, quibus siliquæ succedunt rotundæ (eleganter propter strias, per eas quemadmodum in semine Coriandri discurrentes) in filamentum oblongum abeuntes: quæ quasi geminæ sibi insident, parte tamen superiore maiore,

Rapistrum monospermon.

cum in ea semen paruum oblongiusculum, sed vnicum (vnde ei nomen) contineatur. Huius semen, nomine Lampsanæ monospermi, D. Doldius misit, & hic Basileæ in horto D. Zuingeri, Maio mense floruit.

Hoc ipsum postmodum, sed multo strigosius (illud enim cultura elegantius) in agris qua Augustam Rauracorum itur, ad rubram domum obseruauimus: idem sed humi ius & valde ramosum, folijs paruis, eleganter virentibus, in agris circa

Huringen ad syluam, inuenimus: & simile Monspelio, vbi quoque sponte creuit, habemus.

☉:(☉)

DE NAPO.

CAPVT IV.

NAPVS syluestris Cretica: folijs est ad palmi longitudinem accedentibus, instar foliorum Rapistrualbi, vel Irionis vulgaris, in lacinias octo vel decem diuisis, per margines crenatis, asperis: caule albido, rotundo, ramofo, subafpeto, summitate, cui flores non insident, aculeata, florib. (quos non vidimus, vt nec radicem) filiquæ angustiffimæ biunciales succedunt, quæ semen exiguum nigricans continent. Buniadis agrestis nomine; ex Creta ab Honorio Belli accepimus: & à Cretensibus σκίλοβρέξ, vocatur.

Raphanus aquaticus alter.

DE RAPHANO.

CAPVT V.

RAPHANVS Creticus: ex semine Cretico ab Honorio Belli, Ramolo nomine misso, Raphanus in hortis nostris creuit, cuius planta tota, toto habitu à vulgari nõ dissidebat; radice oblonga, alba & gustus acerrimi; caule non adeo alto: folijs minus hirsutis & asperis, flore modo purpureo, modo albo: filiquis & seminibus minoribus.

Raphani aquatici duas figuras, tanquam optimas, adposuimus, sed sine descriptione: cum is, qui folijs est in profundas lacinias diuisis sub Radicula syluestri, à Dodonæo: sub Raphano syl. aquatico, à Lobelio in editione Belgica: Raphano aquatico à Tabernæmontano, siue syluestri & palustri in historia Lugdun. describatur: alter vero, nomine Rapistrualbi à Tabernæmontano exhibetur.

Raphanus aquaticus folijs in profundas lacinias diuisis.

DE DRACVNCVLO.

CAPVT VI.

DRACVNCVLVS alpinus folio scabiosæ: radicebus est fibrosis, cauliculis rotundis, pedalis, in summo in alas brachiatis: folijs instar scabiosæ laciniatis, alte incisus & crenatis, alternatim dispositis & pallide virentibus: flosculis, in summis virgulis, quoad discum medium subluteis, quem foliola albida vt in Chamæmelo vulgari ambiunt. In Heluetiorum pratis alpinis prope Fabarias & in Gotthardo prouenit, Iulioq; floret.

Eruca latifolia.

DE ERVCA ET SINAPI.

CAPVT VII.

I. ERVCA latifolia: hæc caule est cubitum excedente, albo, crasso, striato, ramoso: folijs glabris

pallide virentibus, ad radicem pedalis, profundis incisuris laciniatis, per quorum medium nervus latus excurrit, quem vtrinque foliorum laciniæ bianciales, alarum instar, triangulares, corrosæ, figuræ diuersæ, inferne & superne continuæ, cingunt: quæ vero in caule breuiora sunt, & horum quædam Eruca vulgaris folijs similia, suprema vero angusta & parum sinuata: in caulis summo flores satis magni, aurei, quadrifolij, staminibus plurimis donati, quibus siliquæ oblongæ strictissimæ succedunt. Eruca nomine in horto sata: an forte Eruca tertia Anglica, in horto Camerarij?

II. ERVCA sylvestris minor Bursæ pastoris folio: ex radice crassiuscula, cauliculus palmo altior, subasper, breuib; alas brachiatus exurgit: folia ad radicem sparsa, sesquiunciam longa, Bursæ pastoris mediæ modo laciniata, subaspera, in caule nulla, nisi quæ alas, & quidem vix laciniata, subiiciuntur: flores subaurei, satis magni, longis pediculis insidentes, quibus siliquæ breues succedunt. Montspessuli collecta.

III. ERVCA sylvestris minor incana: ex radice cauliculi læues, virentes, quatuor, sex & octo unciam, in pures alas unciales diuisi prodeunt: folia ad radicem plura, biuncialia, tenuissime laciniata, quæ etiam cauliculos alternatim cingunt, omnia incana sunt: flosculi plurimi, pallide lutei, quibus strictissimæ & breues siliquæ succedunt: Montpelio D. Rumbaum attulit.

IV. ERVCA lutea siue Barbarea flore pleno: hæc à vulgari magnitudine differt: caule est crasso & striato, sed breuiore: folijs uncialibus: floribus nonnihil quam in vulgari maioribus, aureis & plenis. Inter segetes Paterniacenses, & iuxta Arburg arcem Bernatum, Iunio floret.

Eruca cærulea in arenosis crescens.

V. ERUCA cærulea in arenosis crescens: Ex radice rufescente, oblonga, tenui, leuiter fibrosa, caules plures palmares, rari⁹ sesquipalmares striatos, hirsutos, ramulis aliquor brachiatos, emittit: folia ad radicem per terram sparguntur, erucæ vulgaris instar sinuata, & quali circumrosa, hirsuta, aspera, sesquiuncialia, sed etiam breviora & angustiora, quæ in caule rariora sunt, minus sinuata & aliquando integra: flosculi eleganter cærulei, vel purpuro-cærulei, quadrifolij, filamentis breuibus donati, ramulorum extremis insident, quibus siliquæ oblongæ, tenues & læues, semen minutum subrufum & acre includentes, succedunt. Prouenit apud nos locis arenosis, utijs quæ Birsalluirit: sic quibusdam in locis in muris reperitur: imo etiam altissimis iugis & pettis circa Delspergam & Lauffen Rauracorum: in Phytopinace, & Matthiolo, addita figura, quoq; descripsimus.

Eruca maritima Italica.

VI. ERUCA maritima Cretica siliqua articulata: tota planta albicat, folia habens ad radicem breuia, angusta, in minores lacinias diuisa & subsperata: cauliculis est palmariibus, reflexis, striatis (flores non conspecti) siliquis plurimis, incuruis, articulatis, trium quatuorve unciarum, asperis semine minutum subrufum continentibus, quam ex Creta Honorius Belli misit.

ERUCÆ maritimæ Italicæ siliqua hastæ cuspidi simili, figuram perfectam adposuimus, cuius tres diuersæ vna cum descriptione (inter quas vna ex Lobelio desumpta, qui nomine Cakile Serapionis

Eruca folio, napi flore exhibuit) in Lugdunensi historia proponuntur.

Eruca Monspeliaca siliqua quadrangu-
la echinata.

VII. ERUCA Monspeliaca siliqua quadrangu-
la echinata. Hanc Monspeffuli anni 1579. vbi col-

legissemus, sic descripsimus, quemadmodum in Phy-
topinace videre est: ex radice semipalmari, crassiuscu-
la, leuiter fibrata, albicante, caules ad exortum
purpurascens, terni quaternive, pedales, aliquan-
do cubitales, rotundi, striati, subasperi, in ramos
brachiati exurgunt: folia ad radicem humi sparsa,
pauca, oblonga, angusta, sinuata, hirsutie aspera,
bina ternave simul iuncta, in caulibus, praesertim
siliquis onustis, pene nulla, oblonga, leuiter sinua-
ta: strobilus est luteis quinquefolijs, quibus siliqua
succedunt quadrangulae, in apicem acutum rigi-
dumque desinentes, laeues, oblongo pediculo insi-
dentes, per maturitatem durissimae: quarum queli-
bet latera quatuor obtinet, quae ad formam alarum
percae piscis eleuata, in medio sinum ostendunt:
his per longum dissectis, utrinque duae capsulae di-
stinctae conspiciuntur, in quarum qualibet, semina
vnicum rufum, cochleae instar conuolutum acu-
minatum & acre continetur. Iunio mense floren-
tem & siliquas ferentem, legimus. Hanc videtur
Herbarij Lugdunensis auctor, sub Sinapi echina-
to voluisse proponere, verum figura vitiosa & de-
scriptio non sufficiens.

I. SINAPI paruum siliqua aspera: radice est ob-
longa, crassiuscula & capillata, ad quam folia plu-
ra, Erucae syluestris mirrotis forma, sed minora, in
laciniis tenuissimas diuisa, & acria: cauliculi plu-
res, recurui, laeues, duarum triumve vnciarum (ra-
rissime cauliculus palmaris erigitur) in alas vncia-
les brachiati: flores parui, pallide lutei, quibus sili-
quae multae strictae, vnciales & asperae, in latera di-
uaricatae, semen minutissimum continentes,
succedunt: circa Monspelium
prouenit.

Resedæ affinis Phyteuma.

DE RESEDA.

CAPVT VIII.

RESEDA linariæ folijs: ex radice candida, longiuscula, caulis cubitalis rotundus; in ramos palmares diuisus, folijs linariæ strictissimis, oblongis, viridibus vestitus exurgit: rami singuli, in florū oblongam, veluti spicam abeunt, quam flosculi parui, muscosi, tenuibus capillamentis ornati, vt in Resedā minore alba (quam Sesamoidem paruam Salmanticensē Clusius nominat) pallide flauescētes constituunt: quibus capitula vel vascula angulosa, bifida, exili semine pallido plena, succedunt. Hæc in solo arenoso conuallium montium Pyrenæorum, à D. Bursero collecta.

RESEDA affinem facimus eam quam Phyteumæ Montpelicēsiū, Lobelius & Lugdunens. vo-

Eryfimo similis hirsuta alba.

cant, describunt & depingunt: verum cum folijs nunc oblongis, nunc in aliquot lacinijs diuisis reperiatur, vna figura exprimere voluimus.

DE ERYSIMO.

CAPVT IX.

ERYSIMO similis hirsuta: ex radice oblonga, alba, lignosa & fibrosa, caulis modo vnus, modo plures cubitales, aliquando subrubentes, striati, hirsuti, aliquando in ramulos brachiati, exurgunt: folia plura, ad radicem humi strata; aliquando pediculis carentia, sesquiunciam longa, aspera, hispida, subalbicantia, per ambitum crenata, rarius laciniata, & quæ in caule minora sunt, eumque basilatiore cingunt: secundum ramulorum longitudinem, veluti in spica, flosculi albi, quadrifolij, pedicellis

dicellis insident, qui in siliquis oblongas, strictas, semen minutum continentes, abeunt. Prouenit locis saxosis, ruderibus, muris, vt hic Basileæ ad mœnia, ad arcem Mönchenstein, primoque vere floret: Monspessuli quoque in ruderibus vmbrosis, sed per omnia minor: rarius in arenosis, vt apud nos ad Wiesam fluuium Patavij similiter collegimus, & hanc D. Guilandinus Dryophanon Plinij lib. 27. cap. 9. Drabam alteram & Thlaspi speciem: at D. Cortulus. Erysimum tertium, nobis nominabat: post modum Barbaram muralem Ioan. Bauhinus frater appe lauit. Huius descriptionem & iconem, in Matthiolo emaculato, exhibuimus.

DE PERSICARIA.

CAPIT. X.

PERSICARIA. angustifolia: ex radice nigricante, fibris oblongis capillata, caules plures cubito altiores, rubentes, laues, geniculis distincti exurgunt: quos folia, Persicariae vulgaris folijs triplo, quadruplove angustiora, duas, raris tres, vncias longa, ambiunt, & in summo in ramulos brachiantur, quibus spicae oblongae, floribus pallide purpurascensibus ornatae, vt in vulgari insident. In humidis circa Michelsfeldam, aestate florens, reperitur.

Nasturtium hortense latifolium.

Nasturtium hortense crispum angustifolium.

Nasturtium hort. crispum latifolium.

DE NASTURTIO.

CAPVT XI.

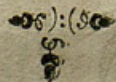
NASTURTIVM hortense duplex est, plano & crispo folio: illud latifolium, cuius solum fi-

gura adposita, & angustifolium vulgatius: hoc, quod crispum similiter duplex est.

I. NASTURTIVM hortense crispum: hoc, folijs exceptis, cum vulgari conuenit: huius enim folia crispa sunt: estque duplex, latifolium & angustifolium, quemadmodum binis figuris in Matthiolo exhibuimus (cum sæpius in hortulo nostro creuerit) & hic repetere placuit.

II. NASTURTIVM pratense paruo flore: ex radice tenui, fibrosa, caulis cubitalis, viridis, varie incuruatus exurgit, folijs atrouirentibus, oblongis, Erucae syluestris minoris, aut Sij forma, vtrinque longis petiolis in lobos subrotundos; aliquando oblongos diuisis, & per ora dentatis, cincti: in caulis summo, flosculi parui, albi, velut in umbella dispositi, quibus siliquæ paruæ semine minutissimo refertæ, succedunt. Circa Montembelgardum locis humidioribus prouenit. Suspiciamus Matthiolum, quem Tabernæmontanus secutus est, sua figura Sisymbrij aquatici alterius, duas plantas miscuisse: ita vt florum umbella, huic iam descriptæ,

folia vero, Nasturtio pratensi vulgato magno flore conueniant.

NASTUR-

Nasturtium aquaticum maius &
amarum.Nasturtium alpinum minus Resedæ
folijs.

NASTVRTIVM aquaticum maius & amarum, quod Thalius nomine Sifymbrij alterius specie secunda descripsit, & sæpe inter Nasturtium aquaticum supinum reperitur, à quo sapore amaro potissimum distinguitur, hic describere nolimus, at figuram adponere, cum nullus eam exhibuerit, volumus.

III. NASTVRTIVM sylvestre minus: ex radice tenui capillacea, cauliculi plures (& quantum ex sicca colligere licet reclinati) trium quatuorve vnciarum emergunt: folijs Nasturtij vulgaris formæ, sed minoribus, per terram sparsis & etiam cauliculos cingentibus: in quorum summo flosculi parui albicantes, valvulæ exiguæ, vt in Iberidæ, vel Bursa pastoris minima. Hoc primo vere, ad alveos aquarum salugine imbutarum Franckenhusij Thuringiorum, copiosissime erumpit, vnde D. Furerus

cum alijs elegantissimis, Iberidis pusillæ, seu Nasturtij sylvestris Franckenhusiani nomine, misit.

IV. NASTVRTIVM alpinum minus Resedæ folijs: ex radice alba tenui & oblonga, cauliculi læues, tenues; recurui, communiter indivisi, palmoque minores prodeant: folijs longis pediculis, instar Resedæ vulgaris, præditis, in lobos tres, vel quatuor subrotundos, diuisis: flores, in cauliculorum summis albi, mediocris magnitudinis, quibus siliquæ strictissimæ, sesquiunciales succedunt. In Rhætorum alpiibus Julio florens, reperitur. Verum ex Helueticorum alpiibus & Pyrenæis, longe minus habemus, ita vt tota planta absq; radice, vncias tres non superet.

V. NASTVRTIOLVM alpinum capsula Nasturtij hortensis: radice est lignosa, parum fibrosa, cauliculis vncias duas non excedentibus: foliolis par-

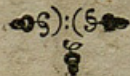
uis, angustis, crassis, vngue breuioribus: flosculis paruis albis, capsulis satis magnis, Nasturtio hortensi similibus. In Rhætia monte Nombre prope Balneum Worms,estate florens, Io. Bauhin. frater collegit.

VI. NASTURTIVM alpinum Bellidis folio maius: Ex radice caulis cubitalis rotundus, læuis, ad exortum statim diuisus, prodit: folia habet tenuissima, bellidis forma, vncias quatuor longa, quæ vero in caule sunt, pediculis carent, & instar Thlaspi vulgaris lato semine, leuiter sinuata, eum ambiunt: flores albi, in caulis summo, quasi in spica vncias sex longa, quibus siliquæ triunciales, angustæ, semine rufescente, rotundo, plano, refertæ, succedunt. Circa Fabarias Thermas, ad aquæ defluxum, D. Burserus legit.

VII. NASTURTIVM folijs Barbareæ: Radice est parua, capillacea, albicante: cauliculis

pluribus tenuissimis, fragilibus, reflexis, nonnihil villosis, nonnunquam in alas diuisis, semipalmaribus, palmaribus & nonnullis cubitalibus: folijs ad radicem pluribus, paruis, tenuissimis, viridibus, foliorum Barbareæ modo, sed minus frequenter sinuatis, quæ in cauliculis rariora sunt, & quædam minime sinuata: flosculis est minimis albis: siliquis oblongiusculis & strictissimis. Hoc Cardaminæ aut Eruce peculiaris nomine,

D. Burserus ex Austria, sed in finibus Bohemæ collectum, transfert.

Thlaspi villosum capsulis hirsutis.

DE THLASPI.

CAPVT XII.

THLASPI vaccariæ folio, Bursa pastoris siliquis: caule est cubitali, rotundo striato, læui,

viridi, ramoso, quem folia vaccariæ similia, atrouirentia, glabra, pediculis carentia, cingunt: flores parui, albi: siliquæ Bursa pastoris forma, sed maiores: Non longe Monspelio, in horto Dei dicto, D. Burferus collegit.

II. THLASPI vaccariæ incano folio minus: Tota planta villosa, & incana est: ex radice crassiuscula, rufescente, cauliculi semipalmares, etiam minores, recurui & quasi repentis, villosi & incani prodeunt, folijs paruis incanis, vaccariæ similibus, pediculis carentibus & alternatim dispositis, vestiti: in quorum summitate, flosculi plures, albi, quasi in subrotunda spica vniti, quibus thecæ parua succedunt. Hoc in agris Monspelienfibus repens, & in Prouincia prope Massiliam, paulo maius & erectius reperitur.

III. THLASPI villosum capsulis hirsutis: ex radice tenui, oblonga, albicante, caulis pedalis vnicus rotundus, villosus exit: ad cuius exortum folia aliquot humistrata, longis pediculis donata, orbiculato cuspede, hirsuta: quæ vero in caule, longe breuiora, pediculis carentia, latiore basi ipsum amplectuntur, quorum quædam leuiter crenata sunt: flores albi quadrifolij: siliquæ magnæ, hirsutæ, compressæ, longo pediculo donatæ, superiore parte fissæ, vtriculis duobus præditæ, in quibus semen rufescens, acri sapore præditum, continetur. Hoc anno 1577. in horto Patauino (postmodum Monspelluli sponte natum) collegimus: cuius semine, in Italia pro vero Thlaspios semine, olim vfos fuisse, ex D. Cortuso cognouimus: hoc in Phytopinace primum sub 19. Thlaspi, dein in Matthiolo, figura addita, exhibuimus.

☉()☉

IV. THLAS-

Thlaspi Creticum flore albo.

IV. THLASPI Creticum flore albo radice est oblonga, paucis fibris donata, cauliculis palmum superantibus, rotundis: folijs paucis, oblongis, angustis, lauibus, alternatim caulem vestientibus: in cauliculorum summo, flores candidi magni, quibus thecæ magnæ, apice medio donatæ succedunt. Hoc Thlaspi, Cappadocici fruticantis flore albo perennis nomine, D. Doldius Norinbergæ misit.

V. THLASPI saxatile rotundifolium: Ex radice alba, longa, fibris carente, sublignosa, cauliculi plures, tenues, pedales, reflexi, & fibris capillaceis, deorsum missis, terræ affixi, prodeunt, folijs est parvis, subrotundis, tenuibus, inter quæ cauliculi palmares, nudi exurgunt, flores paucos pallidos sustinentes, quibus siliquæ parvæ, tenuissimo filamento donatæ, semen minutum concludentes, succedunt. In locis petrosis circa oppidum Lauffen M. Hagenbachius reperit.

Thlaspi alpinum minor capitulo rotundo.

VI. THLASPI alpinum folio parvo crenato: vel Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo: à radice crassa, è rupium fissuris prodeunte, caules exurgunt tenues, palmares & sesquipalmares in ramulos brachiati: folia habet ad radicem plura, breuia, acuta, leuiter crenata, longis pedicellis donata, in caule pauca & angustiores flosculi in summo albicantes, quibus folliculi copiosi, oblongis pedicellis insidentes, tenues, subrotundi, septo membranoso distincti, semen minutum flauum & acre continentes, succedunt. Prouenit in monte Wasserfall, & in Heluetiorum ac Rhetorum alpibus. Huius in nostro Matthiolo & figuram & descriptionem, sub Thlaspi saxatili minori folio exhibuimus: & Thlaspi alpini maioris iconem addidimus: vtramque & hic exhibemus.

Thlaspi alpinum maius capitulis rotundis.

Thlaspi montanum incanum luteum.

VII. THLASPI alpinum repens: ex radice oblonga, cauliculi plures, per terram repandi, trium quatuor vel quinque uncias, folijs parvis subrotundis, inordinate dispositis, vestiti prodeunt, floribus copiosis magnis & albis ornati, quibus siliquæ, Thlaspi bellidis folio similes, succedunt, sapore est Eruçæ. D. Burferus ad Thermas Fabarias Helueticorum, dein in Austria collectum, transmissit.

Variatione loci: illud enim folijs est leuiter hirsutis, floribus communiter purpurascens, rarius albis: hoc vero folijs est glabris, floribus albis.

Et sic Thlaspi montani incani lutei serpillifolij maioris figura erat adponenda, cum minus recte sculptor, apud Lobelium nomine Thlaspi supini lutei, expresserit.

VIII. THLASPI biscuratum villosum flore calcarati donato: caule est cubitali hirsutie aspero, summitate in alas brachiata: quem folia crassa, villosa, aspera, per marginem profundis incisuris crenata, quædam sinuata, uncias duas longa, semunciam lata, vsq; ad summum, basi lata vestiunt: flores habet luteos, magnos, calcarati vt in linaria donatos, quibus peltæ duæ rotundæ vnitæ, semen continent, & in apicem oblongum desinentes, succedunt. In saxosis Gallo prouinciæ Bormij non longe ab Insulis Strechadibus prouenit, vnde D. Burferus attulit.

IX. THLASPI fruticosum leucoij folio latifoliū: caulibus est pedibus, rotundis, lignosis, quos folia pallide virentia Leucoij forma, sed breuiora & angustiora, vestiunt: flores in summitate pallidi, magni, & vascula bifurcata. Circa Massiliā D. Burf. legit.

G

Idem,

Idem, sed minus & folijs angustioribus, ex Italia, Thlaspi perpetui nomine, habemus.

X. THLASPI Alexandrinum: planta est elegantissima, dodrantalis, ex cuius radice singulari, caules plures in ramulos brachiati, prodeunt, & ad diuisiones singulas, folia subrotunda perfoliata instar, ramulos ambiunt: à ramulorum extremitatibus, ex pediculis dependent siliquæ plurimæ, fere circinata, vt in Thlaspi tenui folio Fuschii, eo que ordine, sed maiores, Nasturtij vulgaris fere magnitudine, in angulum oblongum cum cuspidē desinentes, quæ in partes duas finduntur, & membranulam tenuem relinquunt. Hoc apud Iohan.

Bauhinum fratrem vidimus, quod à Cortuso accepit, vt in Phytopinace monuimus.

Bursa pastoris maior loculo oblongo.

DE BURSA PASTORIS.

CAPVT XIII.

I. BURSA pastoris maior folio non sinuato: radice est longiuscula tenui, aliquando capitata: caule palmum superante, communiter vno (rarius pluribus) ramoso: folijs atroirentibus, ad radicem longis pediculis donatis, quæ circa caulem alas duas habent & basi complectuntur: floribus & thecis cum vulgari conuenit. Basileæ in arenosis: Italia syluestribus, circa Monspelium (vbi tamen longe minor est quoque notauimus.

II. BURSA pastoris maior loculo oblongo: radix tenuis, fibrosa, inutilis & alba, cauliculum palmarem, hirsutie asperum, ramosum: aliquando vix semipalmarem, sed alis earentem, emittit, ad cuius exortum, folia aliquot inter se viridia, laui strata, vnguis magnitudine, ovali figura, serrata, hirsutie aspera: quæ vero caulem ambiunt, pauca sunt & pediculis carent: flosculi in summo multi, parui, congesti, albi, quibus loculi parui oblongi, è petiolis oblique tendentibus succedunt: quibus semina duo, parua, fulua, acris saporis, includuntur, quæ loculo maturo aperto, & tantum altera parte foliacea relicta, decidunt. Apud nos locis siccioribus & campestribus, Martio flõrens & loculis onusta reperitur, vt in Phytopinace monuimus. Monspelluli, Thlaspi Veronica folio nominatur, & hanc videtur Doctiff. Columna, sub Draba minore murali discoide descripsisse.

Bursa pastoris alpina hirsuta.

Myagrum monospermon latifolium.

DE MYAGRO.

CAPVT XIV.

III. BURSA pastoris alpina hirsuta: radice est vnciali, foliolis copiosis pallide virentibus, in orbem humistratis, mollibus, incanis, lenticulae magnitudine, leuiter crenatis, aliquando integris: cauliculis aliquot tenuissimis, leuiter hirsutis, pene nudis, tres quatuorve vncias longis: flosculis paruis, albis: oculis flauescens oblongis, multo quam in vulgari maioribus, semen minutum rufum continentibus: in alpibus Heluetiorum, vt monte Fracto & Spligel, reperitur.

I. MYAGRVM foetidum: ex radice caules cubitales, aliquando sesquicubitales, virides, crassi, rotundi & asperi exurgunt, quos folia pallide virentia, subspera, lenissime sinuata, quatuor vel quinque vncias longa, sesquiunciam lata, alternatim cingunt, qui in summo in alas breues diuiduntur, quibus flores pallide lutei, longis petiolis donati, veluti umbellae insident, hisque vtriculi orbiculati, minutum semen continentes, succedunt. Hoc apud nos in arenosis ad pontem fluminis Wiesen repertum, quod ad differentiam vulgaris, ab odore, foetidum appellare placuit.

G 2

II. MYA-

II. MYAGRUM monospermon latifolium: caule est cubitali, aliquando altiore, rotundo, tortuoso, varie & inæqualiter brachiato: folijs vulgari viridioribus, latioribus, linea alba diuisis, obtusis, latiore basi caulem amplexantibus, ijs quæ ad radicem sunt, Cichorij fatiui modo laciniatis, reliquis aliquando sinuatis: floribus luteolis, paruis, quibus vtricoli oblongi peræ similes, superne in duas extuberantias desinentes, quorum medio apex insidet, per maturitatem, vti & totus fructus, durus: in cuius vtricoli medio, cauitas vnica, semen vnicum (vnde nomen) rufum, oblongum continens. Sapore Myagro non respondet. Hoc in horto D. Felicis Plateri primum, dein in horto Illustr. Ducis Wirtembergici, quod Montembelgardii frater coluit, (cui semen Bricourrues nomine missum fuit) legimus: ex Euganeis quoque accepimus, & Pseudoisatidem ab Alpino vocari intelleximus. In Phytopinace primum sub ζ . dein in Matthiolo figura addita, descripsimus.

III. MYAGRUM monospermon minus: ex radice parua, tenui, capillata, albicante, caulis vnus vel alter tenuis, pedalis prodit, folijs paucis tenuissimis, pallide virentibus vestitus: quorum ea, quæ ad radicem per terram sparguntur, parum sinuata sunt, pediculis oblongis donantur, & vnciam lata sunt: at quæ in summo caulis, basi sua in alas abeunte, caulem amplexantur: in summo flosculi albi, conglobati: quibus vtricolus paruus, semen continens, succedit. Monspeffuli, non longe à monte Calcaris, D. Burferus collegit.

IV. MYAGRO similis siliqua rotunda: radix caulem cubitalem, hirsutum, fragilem, in ramos varios brachiatum, emittit: cui folia ad radicem hirsuta, aspera & succulenta, quæ masticata, cum visciditate leuem acrimoniam exhibent, sex vncias longa, sesquiunciam lata: quæ vero caulem ambiunt minora, pediculis carentia & alata: flores pallidi, minuti, quasi in spica semipalmari dispositi, quibus semen paruum, rotundum, rugosum in apicem desinens, quodlibet pedicello oblongo insidens, primum viride, per maturitatem nigrum, medulla flaua, oleaginosa plenum, succedit. An-

Myagro similis siliqua rotunda.

nua est planta, ex semine deciduo renascens, Iulio & Augusto florens. Ioan. Bauhino in horto Montembelgardiano nomine alicuius Myagri creuit. Monspelio prope Lunellam natum, Lepidij & à D. Doldio, Thlaspi nomine Norinberga, accepimus.

50:50
3

DE DRABA.

CAPVT XV.

I. DRABA tenuifolia velut spicata: radice est oblonga, tenui, albicante, caulibus pedalis, aliquando cubitum superantibus, fragilibus breuibus brachiatis: folijs paucis, tenuibus, pallide virentibus, nonnihil in ambitu dentatis, triuncialibus, vnciam latis, basi lata caulem cingentibus, alatis, gustu feruente & acri proditis: floribus albis, paruis, in cauliculis palmaribus, quasi in spica natis, quibus singulis semen rotundum paruum, longo pedicello insidens, succedit. Hanc Bononiæ D. Agerius legit, & Drabam feruentem vernam nominaria affirmavit.

II. DRABA flore cæruleo galeato: ex radice fibrosa albicante, Asclepiadi simili, gustu feruidioris aromatici, caulis vnus (aliquando dico) cubitalis, læuis, striatus, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia pauca vestiunt, quorum inferiore subrotunda, læuia, per marginem crenata, vncias duas longa, vncia minus lata: superiora vero angusta, acuminata & dentata, floribus est cæruleis galeatis, vt in Orchide, vnciam longis, alternatim in caule dispositis. Lutetia D. Cherlerus, ex Gallia Narbonensi, D. Burserus, attulere.

DE COCHLEARIA.

CAPVT XVI.

I. COCHLEARIA minor erecta: Ex radice capillacea, cauliculus tenuis, læuis, palmo minor, prodit: foliola habet ad radicem pauca; exigua, oblongis capillaceis pedicellis donata, & quæ cauliculum alternatim ambiunt, lente minora sunt exiguis pedicellis donata & instar Cochleariæ Britannicæ sinuata: in cauliculo summo, flosculi albi, quibus siliquæ parua; oblongæ, semen minutissimum nigrum continentes, succedunt. Hæc in Daniæ Insula Amagria, in autumno à D. Olao Worm collecta, & Hassnia, Cochleariæ nomine transmissa fuit. Similem sed palmarem, cauliculo crassiore in duos ramulos diuiso, ex eodem loco, D. Caspar. Bartolinus misit.

II. COCHLEARIA Danica repens: hæc vnciarum trium est, radice & foliolis priori similibus, sed numerosioribus, inter quæ cauliculi semiunciales, minutulis flosculis albis ornati: Hæc eodem quo prior loco prouenit, humi instar herbæ cancri serpit, omnino folijs, floribus, seminū loculis & gustu priori respondens, quemadmodum D. Olaus Worm perscripsit, & D. Bartolinus, Cochleariæ marinæ paruulæ repentis nomine misit.

Brassica spinosa.

DE BRASSICA.

CAPVT XVII.

I. **N**APORASSICA. Radicem habet Napo, aut Carotæ pene similem, admodum fibrosam & villosam, vt barbata aut pilosa, propter multiplices & minutas fibras, dici possit: & licet frequenter fibram pollice crassiorē habeat, attamē semper prima radix tuberosior & longior, quæ Napum imitatur, conspicitur; ex hac caulis sesquicubitalis, læuis, rotundus, in ramos brachiatus exurgit: folia ad radicem, vna cum pediculis oblongis, palmaria, Brassicæ syluestris modo & subrotunda, & in profundas lacinias diuisa; quæ vero in caule, oblonga sunt; angusta, sinuata, pediculis carentia: flores lutei, intensioris coloris, quam in vulgari, magni, qui in cauli palmum excedente, inordinate longis pediculis insident, quibus siliquæ angustæ,

vinciales succedunt. In locis frigidioribus agri Norici, montanis potissimum & versus Bohemiam colitur, & ab incolis Dorfen vel Dorfschen appellatur. Radix esui apta est, quare aliqui eam vt Brassicam floridam condiunt: pauperes minutim vt Rapas concidunt: sic per hyemem in cella in arena, vel ad cibum, vel ad semen sequentis anni, asseruatur. Aliquando radix propter nimiam æstatis siccitatem & loci angustiam, lignosior euadit: quare post lationem, in area spatiosa plantanda est.

II. **B**RASSICA spinosa. Huius solum binos ramulos habemus, quorum descriptionem subiungamus: caulis lignosus, crassus, in ramulos duos, alterum palmo maiorem, alterum minorem, rotundum, læuem, striatum diuiditur: circa quos folia biuncialia, & semiunciam lata, per ambitum leuiter sinuata, quibus & minora interijciuntur: ramuli in spinas acutas, vnciales & minores abeunt. Ramulum vnum Patauij in horto Bembiano natum, à D. Camerario; alterum ex horto D. Alpini priuato accepimus, cuius figuram etiam Marthiolo nostro addidimus.

III. **B**RASSICA syluestris alpina: ex radice exigua, alba, caulis palmo altior, rotundus, læuis exurgit: folijs est tenuibus pallide virentibus, leuiter sinuatis, circa radicem oblongis, plerisque vncialibus, in caule paucis, pediculo carentibus: in summo flores albi quasi in umbella dispositi, longiusculis pedicellis donati: siliquas non vidimus. Hæc in Austriæ montibus natam, Turritis alpina nomine, D. Burserus, misit.

DE ACETOSA.

CAPVT XVIII.

I. **A**CETOSA Americana folijs longissimis pediculis donatis: ex radice caules plures, rotundi, striati, læues, cubitales, in terram reclinati, prodeunt, qui mox in plures ramos oblongos brachiantur: folia habet pallida & veluti nitroso puluere obsita, angulosa, non tamen vt in vulgari bifurcata, aut alata, sed potius Atriplices forma biuncialia, & pediculis triuncialibus donata, mollia, carnosia, sapore acido, ex quorum sinibus alæ surgunt, folijs minoribus, sed eadem forma: in quorum, vt & caulis summo, flores exigui, muscosi, veluti in spica dispositi, emicant: quibus fructus foliacei (ex tenuibus rufescentibus membranis elegantissi-

gantissimis venulis, veluti in Fritillaria, per eas dif-
eurrentibus, compositi) vt in alijs, sed quadruplo,
quam in vulgari maiores, ex paruis pedicellis de-
pendentes, succedunt, quibus semina triangularia
oblonga, rufescentia & splendentia inclusa conti-
nentur. Hanc aliquot annis in horto aluimus.

II. ACETOSA rotundifolia alpina: planta palma-
minor, ex cuius radice, folia quina, sena, violæ
luteæ alpinæ modo rotunda, vnguem lata, pedicu-
listres, etiam quatuor, vncias longis & tenuibus
donata, prodeunt, & inter hæc, cauliculus læuis &
nudus sexuncialis, exurgit: in cuius summo floscu-
li muscosi parui, veluti in spica vnciali, cui folio-
lum simili forma subiicitur. Hæc in muris Noto-
dochij, quod in monte maiore Bernhadi Helue-
tiorum est, provenit, vnde D. Fleisserus attulit.

III. ACETOSA scutata repens: radice est rufes-
centibus, cauliculis nodosis, tenellis, per terram
repentibus, vncias quatuor longis: folijs vnguem
latis, sed longis pediculis cauliculos æquantibus,
donatis, formam scuti, vel potius Aronis folium
referentibus, in medio tamen vtrinque sinum obti-
nentibus & in apicem desinentibus. In horto Pata-
uino nata.

IV. ACETOSA Cretica semine aculeato: radice
est parua, rufescente, fibrosa, in summa tellure hæ-
rente: cauliculis quandoque pluribus palmam su-
perantibus, humi reclinatis, quandoque vno, sed
in ramulos brachiato: folijs paruis, oblongis, pedi-
culo donatis, auriculis carentibus: flosculis multis,
exiguus, muscosis, circa ramulos semipalmates in
modum spicæ alternatim dispositis, quibus semen
succedit, tenuibus membranæ aculeatis inclusum,
cui pediculus oblongus, incuruus, tenuis, vt in Cal-
tha additur. Iunio floruit & semen maturuit, an-
no 1594. in Illustr. Ducis Wirtebergici horto, qui
Montembelgardis colebatur, semine Florentia à
Casabona misso: Hanc in Phytopinace & Mat-
thiolo, figura addita, Acetosæ Creticæ nomine,
proposuimus.

V. ACETOSA lanceolata angustifolia repens:
hæc cauliculis est pedalibus, rotundis, striatis, per
terram sparsis, folijs ternis, quaternisve, alternatim
in caule dispositis, vncijs quatuor à se inuicem dif-
fisis, angustissimis, crispatis, vncias quatuor longis,
lanceam referentibus, cum ex pediculo in alas

Acetosæ Creticæ semine aculeato

duas vtrinque bifurcatas abeant; sensimque angu-
stiora reddantur: floribus est minutulis, rubenti-
bus, spicæ oblongæ adhaerentibus. Hæc in are-
nosis circa Norinbergam reperitur,
vnde D. Doldius anno 1604.

misit.

Laphatum maritimum foetidum.

DE LAPATHO.

CAPVT XIX.

LAPATHVM maritimum foetidum: radice est & caule atro rubente, pedali, incuruo, quem folia atrorubentia, subrotunda, longis pediculis donata, & vncialia interdum sinuata, communiter alata, ambiunt: ex quorum sinu ramuli exurgunt, similibus folijs cincti, quorum superiora leuiter per ambitum dentata sunt; in caulis summo flosculi quadrifolij, mucosi, quasi in spica dispositi: quibus vtriculi foliacei, subrotundi, satis magni, semen continentes, succedunt. Hæc dum viret grauis odoris est, & in maritimis non longe Monspelio prouenit.

Centaurium alpinum luteum.

DE CENTAVRIO MAIORE.

CAPVT XX.

CENTAVRIVM alpinum luteum: radicem habet rectam, profunde descendentem, crassam, parumque fibrosam, substringentem & Centaurij maioris sapore fere præditam. Caulis est sesquicubitalis, etiam bicubitalis, rotundus, striatus, in alas brachiatus: folijs ludit, quæ enim ad radicem palmaria, & sesquipalmaria, vncias quatuor lata, inæqualiter laciniata & crenata, glabra, pallide virentia, neruo albo folium percurrente: at quæ in caule sunt, planta florescente, quædam cubitum superant, quædam palmaria sunt, & in partes decem, duodecim, pauciores, pluresve, vncias quatuor longas, semunciam latas, per marginem leuiter dentatas, ita secantur, vt folia peculiã esse videantur.

deantur. Flores lutei, Centaurio maiori similes, ramulis insident: ex calice enim squamoso, florum stamina plura prodeunt: ex capitulo ante meridiem liquor pellucidus, & Mannæ instar dulcis, in guttis seu stillis sponte exudat, & capitulum compressum & suctum, altero tamen die hunc humorem emittit. Floribus semina Centaurij similia, aliquantotamen minora, succedunt. In monte Baldo provenit: plantam & semina, D. Doldius Norinberga quoque misit.

Beta Cretica semine aculeato.

DE BETA.

CAPVT XXI.

BETA Cretica semine aculeato: ex radice tereti, breui, parum fibrosa, caules plures cubitales, per terram sparsi, rotundi, striati, ad radicem leui hirsutiae canescentes, in ramulos effusi, exurgunt: folia habet pauca, Betae nigrae similia, sed minora, longis pediculis donata: flores parui, ex flauo virescentes: fructus statim ad radicem multi conspiciuntur, & hinc inde per caulem, ad quodlibet fere folium asperi, extuberantijs donati, in aculeos tres, in latera reflexos abeunt: in cuius cavitare, granum vnum continetur, forma seminis Adonidis subrotundum, in apicem abiens, duplici membrana rufa tectum, interiore, proxime medullam albam farinaceam cingente. Hanc primum in horto D. Zuingeri, Iulij mensis principio florentem & Augusti fine semine pregnantem, eamque aridam legimus & nunc à multis annis in hortulo nostro, colimus: cuius descriptionem in Phytopinace primum, dein in Matthiolo, figura addita, exhibuimus,

(5)

Atriplex syluestris lappulas habens.

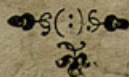
CAPVT XXII.

I. **A**TRIPLEX syluestris fructu compresso roseo vel stellato: à radice caulis exurgit pedalis, rotundus, incuruus, læuis & albus, qui statim in aliquot ramos inæquales, & hic in alios minores, diuiditur; folia habet albã, quasi polline aspersa, vnguem lata, sinuata vel angulosa, vt in Atriplice syluestri, quæ Pes anserinus dicitur, pediculis carentibus: his fere singulis, fructus foliaceus, pallidus, cō-

pressus, apponitur, cuius formam elegantem vix exprimere licet: is enim in medio leuiter extuberrat, quatuor alijs extuberantijs, in circumferentia adpositis; quas tamen sinus leues intercedunt, ea plane forma, qua rosæ depressæ, in quorundam nobilium insignijs pingi consueuerunt: in singulis quatuor extuberantijs, semen compressum, mediocris magnitudinis continetur. Si fructus hi mori rudimentum exprimerent, ad Atriplicem syluestrum bacciferum Clusij referri posset: Hanc Monspeßuli circa mœnia collegimus.

II. **A**TRIPLEX syluestris lappulas habens: extradice parua fibrosa, cauliculi palmares, striati, emittuntur, quos folia atrouerentia, parua, angulosa, alternatim disposita, breuibus pediculis donata, cingunt: ad quorum exortum lappulæ duæ, Coriandri feminis magnitudine, adherent, semen nigrum, paruum, compressum continentes. Hanc Atriplicis syl. insipidæ paruæ erectæ nomine, D. Doldius misit; at in monte Ventoso Galliæ Narbonensis, altius excrefcit. Hanc in Phytopinace sub octaua descripsimus, etiam in Matthiolo, vbi figura à sculptore non satis recte expressa addita, quare aliam in nostro Theatro, si Deus volet, & etiamnum, proponimus.

III. **A**TRIPLEX maritima angustifolia: caule est subcano, lignoso, cubitali, ramoso, in spicas alias breuiore, alias longiore, pallide flauescens, & maculis nigris punctatas abeuntes: folijs inferioribus uncias duas, absque pediculo longis, angustis, crenatis, nigricantibus, superioribus angustioribus, & plerisque crenis carentibus: plura non licet, cum solum ramum siccum Ruppellæ collectum, D. Rumbaum attulerit.

LIBER TERTIVS.

DE HALIMO.

CAPVT XXIII.

HALIMVS minor: ex radice tenui, capillata, caulis cinericeus, palmum superans, varie incuruatus exurgit, qui paulo supra radicem, in ramulos plures tenues, uncias tres longos, abit: folijs paucis cinericeis, & oblongo rotundis: sed in ramulis angustioribus nonnullis instar Atriplicis, vtrinque; vna lacinia diuisis: flosculi plures, parui, herbacei, muscosi, inus luteoli, longis pedicellis, per ramulorum summitates sparguntur: quibus vascula quadruplicia, semen paruum, griseum, reniforme, continentia, succedunt. Hic infra Northusam in der gûlden Aro prouenit, vt ex literis D. Fureri colligere est qui plantam nomine Halimi aurei arui anno 1617. transmisit.

Cynocrambe Dioscoridis.

DE CYNOCRAMBE.

CAPVT XXIV.

CYNOCRAMBE Dioscoridis: ex radice oblonga, tenui, fibrosa, viticuli plures, palmares, quandoque; longiores, rotundi, striati, laeues & succulentissimi, virides, aliquando parum rubescentes, reclinati, geniculis plurimis distincti, prodeunt: ex quorum singulis emergunt primum foliola duo, Alifines forma subrotunda, mox alternatim ex vna parte, eodemque; loco folium sextuplo maius, oblongo pediculo donatum, oxalidis rotunde folio oblongius, quadam veluti aspergine obsitum, succedit: tandem ad idem geniculum, alia decuplo minora, bina, terna, etiam sena notantur: iuxta quae; ab ima radice, ad viticulorum summa internodia, flosculi, bini, terni, quaterni, muscosi ex herbaceo albidis, plurimis filamentis donati: quibus succedunt fructus rotundi, geniculis inter folia haerentes, Mercurialis forma, sed minores, rotundi, duriusculi, primum virides, postea ex nigro cinerei, medulla alba referti. Herba gustu est insipido & aquoso. Montepesuli locis vmbrosis legimus: mox Cynocrambe nomine & plantam & semen, à D. Cortuso accepimus, quae; copiose nobis prouenit. Hanc videtur doctiss. Columna in suo Phytobasano, Alifines nomine expressisse, quam in Matthiolo descripsimus, & figuram adposuimus.

Lactuca folio oblongo acuto.

DE LACTUCA.
CAPVT XXV.

I. LACTUCA folio oblongo acuto: hæc radice, caule, floribus, alijs lactucis similis est, & solum folijs differt, quæ leuiter sinuata sunt, palmum longa, uncias duas lata, in acum fastigiata, & nervo per folium excurrente eleuato. Huic, Lactuca Gallica, apud Durantem, valde similis est, quam à Ioa. Bauhino fratre accepimus, & in horto Montembelgardiano postmodum legimus.

II. LACTUCA Italica laciniata: huius folium tenuissimum est, pallide virens, in plures partes semipalmares & laciniatas diuisum: per reliqua vulgari Lactucæ similis, quæ esu tenerrima:

ex semine Italico in horto copiose creuit.

Sonchus asper laciniatus Creticus.

DE SONCHO.
CAPVT XXVI.

I. SONCHUS asper laciniatus Creticus: ex radice, scaulis cubitalis, inæqualis, striatus, asper, cauus & ramosus exurgit: folijs ad radicem palmaribus & sesquipalmaribus, primis quidem vix laciniatis, alijs vero in plures & magnas lacinias diuisis, & in circumferentia nonnihil asperis: floribus est luteis, magnis, quorum singuli singulis oblongis pediculis insident, qui aliorum more in pappum in quo semen latitat, abeunt. Hic ex semine ex Creta accepto in horto creuit.

II. SONCHUS asper subrotundo folio: ex radice exili, longiuscula, cauliculus rotundus, palmaris, aliquando sesquipalmaris, parte inferiore brevissimis aculeis exasperatus, exurgit: circa quem folia pauca,

pauca, subrotunda, sesquiuncialia, quorum quaedam sinuata, omnia tamen per marginem, vt & neruus per folij medium excurrens, leuissimis aculeis exasperantur: in cauliculi summo duo tresve pediculi, quorum singuli vnum florem Hieracio similem, paruum, luteum, qui in pappum abit, sustinent. Monspelij sponte nascitur, & Sonchus aspera vulgi flore Hieracij, nominatur.

Est huius & minor species, capillari radícula à qua pedicelli bini, quatuor vel sex vncias longi, aliquid vero vix vnciales, vnicum florem paruum luteolum sustinentes, exurgunt: flori, semen minutum nigrum, pappo adhærens, succedit: circa radicem folia sena, septena, parua, obtusa, per latera dentata. Ibidem reperitur.

III. SONCHVS læuis in plurimas tenuissimas lacinias diuisus: caule est viridi, læui, tenui, striato & pedali, in summo in alas brachiato: folijs in plures angustas lacinias diuisis, ad caulis diuisionem maioribus: floribus luteis mediocribus & in pappum abeuntibus. Monipessuli ad muros, vt & Florentie apud quos in acetaria venit, prouenit.

IV. SONCHVS angustifolius maritimus: radice est palmari: tenui, fibris carente, folijs ad radicem pluribus, atrouirentibus, vncias quatuor, quandoque sex longis, rarius vnciam latis, per margines spinulis exasperatis, & reliquorum Sonchorum instar lac fundentibus, inter quæ caulis vnicus, palmaris & sesquipalmaris, tenuis, læuis, duobus tribusve foliolis sua basi cum cingentibus, cuius summo flos vnus, (rarius duo) fatis magnus & luteus insidet, & tandem in pappum abit. In litore Veneto ad Lio primum, dein circa Monspelim, ætatis initio collegimus.

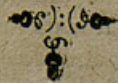
V. SONCHVS montanus læuis laciniatus minor: ex radice crassiuscula caulis in principio crassus & lignosus, rotundus, læuis, statim in alas brachiatus, ad cubitalem altitudinem accedens, exurgit: folijs est sesquiuncialibus, in paucas lacinias, late distantes & acuminatas diuisis: flores in caulis summo, veluti in spica alternatim dispositi, parui, & palliduli. In montibus Euganeis frequens est.

VI. SONCHVS villosus luteus minor: ex radice rufa longiuscula, fibris carente, cauliculi bini, terni, rotundi, nonnihil villosi, palmum superantes, & in summo in ramulos binos, ternosve diuisi, prodeunt: folia pauca ad radicem, vncias quatuor longa, sed angustissima, lacinijs late à se distantibus & læuib, diuisa, quæ circa caulem strictissi-

Sonchus montanus læuis laciniatus minor.

ma & vncialia: flores in summis ramulis intense aurei, ex paruis capitulis, suauitomento villosis prodeuntes, in pappum abeunt. Tota planta leuiter tomentosa est, & à quibusdam Hieracium tomentosum dicitur. Monspessuli in laceo Gramuntio prouenit.

Cichorium spinosum Creticum.

DE CICHORIO.

CAPVT XXVII.

CICHORIVM spinosum Creticum: ex radice oblonga, medio criter crassa, fibris paucis donata, denso cortice albicâte tecta, caulis durus, lignosus, mox in ramos multos palmares, virides, striatos, late diffusos brachiatur, qui oēs in oblongas, communiter bifurcatas, aliquâdo trifurcatas quasi spinas, seu cornua finiunt: folia circa radicem plura per terram sparguntur, q̄ oblonga, angusta, acuminata & Cichorij vulgaris modo in ambitu circumrosa, vel in plures laciniâs superficiarias & subrotundas diuisa, quæ in cauliculis angustiora, nec circumrosa: amara sunt, non lactescunt & cito pereunt, etiam reliquis plantæ partibus eleganter virentibus.

Flores, in ramorum maxime alis, ex calicibus imbricatis prodeunt, forma vulgaris similibus, sed longe minoribus, cærulei coloris, ex quinque folijs summa parte leuiter incisis, compositi, in quorum medio stamina aliquot flaua continentur: his semen vulgari simile, parique thecæ inclusum, succedit. Iulio & Augusto floret. Hoc primum Chondrillæ spinosæ, dein Cichorij spinosi, nomine & plantâ & semen D. Dold, misit, ex quo in horto D. Zuing, creuit: postmodum ex Creta ab Honor. Belli, Cichorij spinosi appellationes, qui monuit, vulgo *σπινος* *στρις*, hoc est, hydriam spinam dici, quo Cretenses in Cichorij defectu vtantur. Huius primum in Phytopinace anno 1596. meminimus, dein in Matthiolo iconem cum descriptione anno 1598. exhibuimus: postmodum Chondrillæ peregrinæ nomine Clusius, & apud eundem sub Cichorio spinoso Cretico Belli, Pona an. 1601. proposuere.

DE DENTE LEONIS.

CAPVT XXVIII.

I. **D**ENS Leonis latifolius caulescens: caule est cubitali, hirsuto, rotundo, striato, & cauo; quem folia basi alata, in laciniâs aliquot diuisa, subrotunda, vncias sex longa, setquiunciam lata, marginibus non nihil pilosis, cingunt, quæque in caulis summo tantum leuiter sinuata, proxime caulem vestiunt: flos magnitudine fere & colore, sed pallidiore, vt in Dente Leonis vulgari. Plantam hanc absque radice ex horto nobiliss. Nicolai Contareni, nomine Hieracij Hispanici à D. Loretio accepimus.

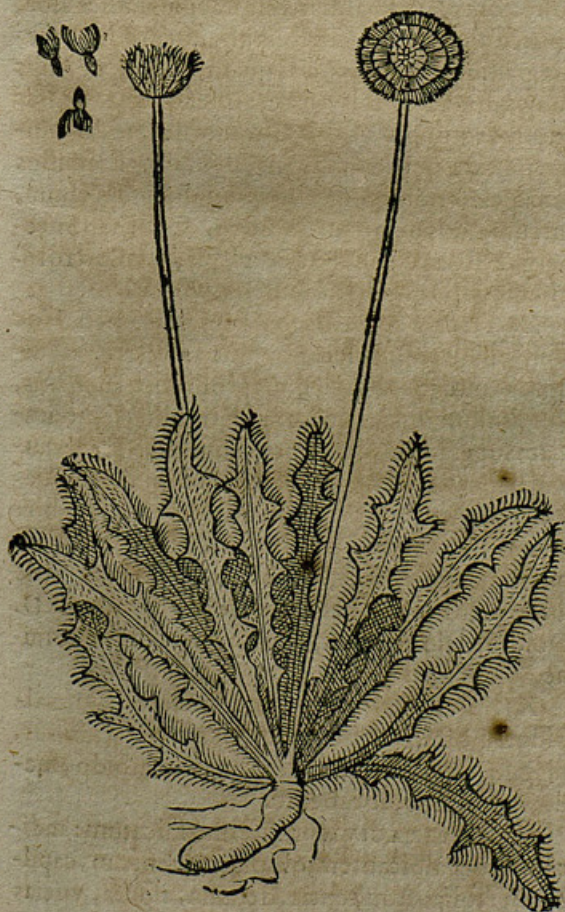
II. **D**ENS Leonis tenuissimo folio: ex radice crassa, rufa & fibrosa, folia aliquot tenuissima, virore splendentia, palmaria, vncias duas lata, primum profunde laciniata, dein quælibet laciniâ, vt plurimum vtrinque duplici, vel triplici leui laciniâ (vel potius apice) subdivisa prodeunt, vt & pediculi tenuissimi, nudi, duabus vncijs folijs longiores, florem paruum sustinentes. In Austria prope montem *Drawenstein* / D. Burserus reperit.

III. **D**ENS Leonis minor folijs radiatis: ad radicem paruum nigricantem, folia plura per terram sparsa, vncias tres longa, semunciam lata, in plures laciniâs profundas diuisa, quibus hoc peculiare, quod quodlibet folium in summo in tres profundas laciniâs diuidatur, & harum quælibet apices plures, quasi radios obtinet: foliorum pediculi tenuissimi

uissimis pilis pubescunt, cauliculi plures, læues & nudi, quorum vnus palmo minor erigitur, reliqui breuiores reclinati, singuli florem vnicum, paruum, luteum, in pappum abeuntem, sustinent. D. Neudorfferus communicauit.

IV. DENS Leonis minor aspero folio: ad radicem paruum albicantem, folia plura subrotunda, duas tresve vncias longa, vnam lata, laciniata & per ambitum leuissimis spinulis, vt in Soncho, exasperata: cauliculus duarum vnciarum, florem latis magnum, pallide luteum sustinet. Monspeßuli prouenit.

Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum minus.

DE HIERACTIO.

CAPVT XXIX.

I. HIERACIVM dentis leonis folia hirsutie asperum minus: radice est parua, oblonga, ad cauliculorum & foliorum exortum rufescente, folia ad radicem pilosa, aspera, angusta, vncias duas longa, in lacinijs diuisa, inter quæ cauliculi nudi, asperi, modo vnus, modo bini, ternive, palmam non excedentes exurgunt, florem vnicum, aureum in pappum abeuntem, sustinentes. Monspeßuli prouenit.

Idem, sed longe asperius, folijsque latioribus, ex Hispania D. Albinus atculit.

II. HIERACIVM minus glabrum: ex radice albicante, oblonga, tenui, cauliculi palmares, rarius pedales, tenues, læues, virentes, in alas diuisi, exurgunt, folia habet pauca, ex virore splendentia, oblonga, angusta, raris lacinijs prædita: quorum quædam basi latiore & alata, cauliculum amplexantur: floribus est minoribus, quam in vlla specie, aureis, quorum singuli singulis pedicellis, vnciam superantibus, insident & aliorum more in pappos abeunt. Apud nos circa autumnum florens, in agris reperitur.

III. HIERACIVM dentis leonis folio obtuso minus: ad radicem paruum folia sena, septenave terræ incumbunt, quæ crassa & aspera, vncias duas longa, vnciam semilata, obtusa, nec profunde laciniata: inter quæ caulis læuis, nudus & cauus exurgit, qui florem vnum pallide luteum & magnum sustinet. Prouenit in pratis extra minorem Basileam.

IV. HIERACIVM dentis leonis folio floribus paruis: ex radice parua, lignosa, fibrosa, capillacea & albicante, caulis pedalis, rotundus, aliquantum hirsutus exurgit, quem ad radicem folia pauca, subaspera, coriola, acuminata, vncias tres longa, semunciam lata, cingunt: in caule ad eius medietatem pauca, folunt dentata, eumque basi sua complectentia: cuius summo flosculi plures, lutei, pedicellis breuissimis insident. Hoc in Gallia Narbonensi circa Massillam reperitur.

V. HIERACIVM dentis leonis folio bulbosum: radix ex aliquot oblongis quasi Asphodeli bulbis composita, de se mittit caulem cubito altiore, nudum, leuem, striatum, circa medium in

in ramos pedales (vnum vel alterum) diuisum, quorum quilibet florem paruum, subflauum, sustinet: folia ad radicem per terram sparsa denti leonis similiter sinuata & corrosa, inferne molli lanugine pubescentia, superne subaspera, vncias longa, tres longa, Monspelio D. Saltzmannus attulit.

VI. **HIERACIUM** tomentosum Hispanicum: tota planta mollis est, incaua, tomentosa; radicem habens cortice rufescente testum, caulem palmarem, rotundum, incanum: folia ad radicem oblongis pediculis donata; vncias tres quatuorve longa, semunciam lata, mollia, crassiuscula, ad formam foliorum dentis leonis vulgaris sinuata, quæ in caule angustiora, minusque profunde sinuata: cauliculi summo, flores bini, terni, lutei, breuissimis pedicellis insident, quorum singuli ex eleganti calice hirsuto in plures apices diuiso, emicant. In aridis & saxosis Aragoniæ, D. Albinus obseruauit.

Hieracium maximum asperum Chondrillæ folio.

VII. **HIERACIUM** maximum asperum Chondrillæ folio: caule est sesquicubitali, crasso, rotundo, inæquali, striato & aspero: in summo in ramos semipalmares brachiato: quorum singuli singulos flores luteos sustinent: folia habet pauca, alternatim caulem ambientia, Chondrillæ modo in laciniis diuisa, vncias tres longa & hirsute aspera. Monspelluli in asperis, quæ loca cariges vocant, prouenit.

VIII. **HIERACIUM** alpinum angustissimo oblongoq; folio: ad radicem duriusculam rufescentem, folia plura graminea, palmo longiora, glabra, atrouirentia, obseruantur: inter quæ cauliculi cubitalis, leuis, rotundus, striatus, paucis folijs cinctus & circa medium in plures ramulos diuisus, exurgit: ramulis singulis flos vnicus, paruus, luteus insidet, cui semen paruum succedit, quod cum suo pappo à vento excutitur. In monte Baldo reperitur.

IX. **HIERACIUM** alpinum pumilū Chondrillæ folio: tota planta palmaris est, ex cuius radice alba, cortice nigricante teeta, folia aliquot prodeunt læuia, pallide virentia, vncias quatuor longa, pediculis longis donata, vix laciniata: inter quæ cauliculus exurgit rotundus, folijs Chondrillæ modo diuisis cinctus, qui in summo in duos, tresve ramulos vnciales diuiditur, quorum singuli florem vnum, luteum satis magnum sustinent. Crescit in Sneeberg Austriæ, vbi D. Burserus legit, & anno 1616. Hieracij aphacoidis nomine, transmisit.

X. **HIERACIUM** intubaceum flore luteo. Hoc folijs est Intubi, caulem proxime ambientibus, aliquibus integris, alijs in sinus profundos laciniatis, longitudine vncias quatuor, latitudine sesquiunciam superantibus, atrouirentibus & læuibus: caulem habet tenuem, pedalem, ramosum, reclinatum & læuem: cauliculo pene palmari nudo, flos vnicus, luteus, mediæ magnitudinis insidet, cui semen paruum pappo inclusum succedit. Hoc (vt & subsequens) Hieracij Aphacoidis nomine à D. Doldio, dein ex Italia, Sonchi Hieracitidis nomine, accepimus.

XI. **HIERACIUM** Intubaceum flore magno albido: hoc folijs est priore longioribus, latioribus, magisq; laciniatis: flore etiam maiore, albido, medio luteo, foris subrubente.

XII. **HIERACIUM** proliferum falcatum: radicem habet albicantem, oblongam, tenuem, capillatam: folia atrouirentia, dentata, aspera, vncias duas longa, semunciam lata: cauliculos læues, rotundos,

rundos, parum foliatis, palmares: capitulum paruum, ex plurimis stylis gracilibus per maturitatem recuruis, & asperis, compositum, inter quæ flos luteus, medio fuscus: at sub floris capitulo, communiter vtrinque; ramulus vnus; rarius duo; læuis, nudus, vncias quatuor, quandq; superans, exurgit, quibus vtrinque; foliolum angustissimum subijcitur, & horum summo similiter flos insidet, & sæpe sub hoc quoq; flore, pedicellus flosculum sustinens, emergit.

Hoc minus etiam reperitur, ita vt tota planta, palmum non excedat. Monspefuli in luco Granuntio reperitur, & quod minus est, Hieracium medio luteum vocant.

XIII. HIERACIVM minimum falcatum: plantula est vncias sex non excedens, radícula longiuscula, tenuissima, rufescente, ex qua cauliculi aliquot capilli crassitie, in ramulos diuisi, inter folia laciniata, læuia, vncias duas longa, & angusta, exurgunt: flores singuli exigui, luteoli, pedicellis singulis insident, qui instar prioris in stylos minutissimos recuruos & pungentes, absumuntur. In arenoso litore maris non longe Monspelio inuenimus.

XIV. HIERACIVM montanum rapifolium: ex radice rufescente, oblonga, parum capillata, folia pauca, ad Rapæ vulgaris modum, in lacinijs subrotundas, per margines sinuatas, & ad tactum asperas, diuisa, pediculis oblongis rubentibus & asperis donata, prodeit: inter quæ caulis cubito altior, cauus, striatus rufescens, vno altero ve breui folio cinctus, exurgit, qui superne in ramulos plures diuiditur, quorum singulis, flos communiter vnus, rarius duo, pediculis tamen distinctis insidet, luteus, mediæ magnitudinis, qui tandem in pappum abit. In monte Wasserfall prouenit.

XV. HIERACIVM montanum folijs dentatis flore magno: hoc folijs est atrouirentibus, lanugi-

ne carentibus, ad radicem maxime dispositis, vncias quinque; longis, vnam latis, per circumferentiam & dentatis, & leuissima lanugine pubescentibus: inter quæ caulis pene nudus, pedalis, cauus, hirsutie asper, exurgit, qui florem vnum cumque magnum, saturate luteum, eleganti quasi calici includum, sustinet. Hoc in Heluetiorum montibus, Gottardo, & circa Thermas Fabarias, crescit.

XVI. HIERACIVM ramosum magno flore: hoc caule est bicubitali, rotundo, subaspero, in ramos diuiso, quibus singulis, flos magnus, aureus, dentis leonis forma insidet: folia habet pallide virentia, non nihil aspera, sinuata, & per margines exiguis pilis donata, longitudine palmum superantia, tres vncias lata, per quorum longitudinem, costa insignis excurrit, à qua per transversum venæ feruntur. In montibus Belluacensibus reperitur.

XVII. HIERACIVM alpinum non laciniatum flore fusco: caule est sesquipalmari, hirsuto, parte superiore aphylo: folijs ad radicem hirsutis, obscure virentibus, acuminatis, duas tresve vncias longis, vnciam latis: floribus aliquot paruis, fuscis, in pappum (cui semen paruum oblongum & nigrum includitur) abeuntibus, & caulis summo insidentibus: quod in Rhæticijs montibus prouenit.

XVIII. HIERACIVM hortense non laciniatum floribus atropurpurescentibus: caule est bicubitali, hirsutie aspero, & pene aphylo: folijs ad radicem paucis, palmaribus, vncias tres latis, obscure virentibus, leuiter hirsutis, & per marginem leui lanugine pubescentibus, floribus atropurpurescentibus, in medio subflauis & mellei odoris: quod à quibusdam Pilosellæ maioris nomine (siquidem cum Auricula muris maiore Tragi, multum affinitatis habeat) in hortis colitur: & à priore cultura solum differre videtur.

Hieracium pumilum saxatile asperum, radice præmorfa.

XIX. *HIERACIUM* pumilum saxatile asperum radice præmorfa: ad radicem crassiusculam nigricantem, in fibras oblongas, præmorfas abeuntem, folia plura, villosa, acuta, longis pediculis donata, uncias tres, quatuorve longa, semiunciam lata, in circuitu rarioribus dētibus donata: inter quæ cauliculus palmo minor, hispidus, tenuis & rotundus, vno alterove foliolo vestitus exurgit, florem subluteum sustinens, cui semen paruum, nigricans, pappo immersum, succedit. In alpihus provenit.

Variat: nam & altera est species, folijs subrotundis, duas tresve uncias, absque pediculis biuncialibus, longis, sesquiunciam latis, per marginem crenatis: cauliculo longiore, tres quatuorve flores sustinente, & hoc *Hieracium saxatile asperum* radice præmorfa, folio subrotundo dici potest.

Est & tertia species, radice crassa, caulibus in

plures ramulos diuisis: quod in saxosis prope Clusam Solodurentium nascitur.

Priori plane simile *Hieracij* parvuli quarti nomine doctiff. Columna p. 2. proposuit, solum in eo differens, quod nostrum hirsutum sit, suum vero glabrum asserit.

XX. *HIERACIUM* montanum lanuginosum laciniatum paruo flore: ex radice oblonga, atro rubente, folia plura, pediculis uncias tres longis, donata, crassa, profunde laciniata, acuminata, molli lanugine pubescentia, superne atro viridia, & quasi maculata, alia sesquiunciam lata, alia angustiora, inter quæ cauliculus palmaris, tenuis, mollis exurgit, cuius summo, flores aliquot lutei, parui, & quidem singuli singulis pedicellis insident. Apud Monspelienfes, in horto Dei crescit.

XXI. *HIERACIUM* capillaceo folio: radice est Scorzonera simili, crassa, oblonga, tunica fusca & rugosa vestita, ex qua cauliculi bini, palmares, laetes, singuli florem vnicum, pallide luteum, mediæ magnitudinis, sustinentes exurgunt: folia ad radicem plurima, pili instar tenuia, duas, rarius tres, uncias longa, rigidiuscula, atro viridia, rarius cauliculorum partem cingentia. Monspelio D. Saltzmanus attulit. An forte Scorzonera

species?

os()oo

Hieracium murorum angustifolium
non sinuatum.

XXII. HIERACIUM murorum angustifolium non sinuatum: ex radice crassa, rufescente, caulis sesquicubitalis, pene nudus, rotundus & asper exurgit, in cuius summo quasi in umbella, flores plures, parui, lutei, resident: folia ad radicem subnigra, mollia, uncias sex longa, vix semunciam lata, in caulis parte inferiore pauciora, breviora, angustiora, longe à se inuicem distantia & in ordinate disposita: in muris nostris reperitur: quod circa Patauium, longe minus obseruauimus.

XXIII. HIERACIUM profunde sinuatum pubescens: radice est nigricante, lignosa, fibrosa, caule bicubitali, rotundo, fistuloso, leui lanugine, vt & tota planta, pubescente, in ramos brachiato: folijs ad radicem oblongis, acutis, profunde sinuatis, etiam laciniatis, oblongis pediculis donatis, per caulem paucis, similiter acute laciniatis: flores singuli,

singulis pediculis, aurei, in pappum abeuntes, insident: In pratis Michelfeldensibus siccioribus ad dumeta etiam in dumetis, prouenit.

XXIV. HIERACIUM fruticosum latifolium glabrum, ex radice fibrosa, nigricante, caules bicubitales, rotundi (leuissimis pilis hinc inde aspersis) exurgunt, qui in summo in ramulos breues brachiantur, quibus flores pallide lutei, vt in Hieracio Sabauda siue fruticoso, insident: hos folia ambiūt alternatim disposita, tenuia, atrouirentia, acuminata, uncias quatuor vel quinque longa, sesquiunciam lata, per marginem oblongis & raris apicibus donata: hoc in montosis circa acidulas Petrinas Iulio floret.

XXV. HIERACIUM fruticosum folio subrotundo: caule est cubitali, rotundo, striato, subaspero, qui in summo in ramulos, trium quatuorve unciarum brachiat, qui singuli, singulos flores, pallide luteos in pappum abeuntes, sustinent, quem folia subuiridia, subrotunda, acuminata & dentata, uncias duas longa, sesquiunciam lata & leuiter hirsuta, basi sua cingunt: quod Hieracij foliati nomine D. Iungerm. milit.

XXVI. HIERACIUM fruticosum minus: huius varietas triplex occurrit, nam licet ex radice fibrosa, & quasi præmorsa, caulis pedalis simplex exurgat, a tamen folijs breuibus & læuissimis, circa Patauium: at circa Norinbergam, paucis, breuibus, subrotundis, in circumferentia crenatis & asperiusculis prouenit.

§(:)§

Chondrilla viscosa humilis.

DE CHONDRILLA.

CAPVT XXX.

I. CHONDRILLA viminea viscosa Monspeliaca: ex radice oblonga, pallide lutea, caulis bicubitalis, albus, rotundus, striatus, in plures ramos brachiatus, exurgit: folia, caulis partem inferiorem cingentia (prima enim humi sparsa cum cito marcescant vt in vulgari, non notata) saliginis similia, vncias sex vel octo longa, semunciam lata & læuia, rarius vna, alterave lacinia donata: at superiora ramos cingentia, instar Chondrillæ in tenuissimas & acutissimas lacinias diuiduntur: flores parui, lutei, vt in vulgari dispositi, in pappum, cum semen maruit, euolentes. In aridis aggeribus viarum, estare circa Monspelium & in monte Lupi, reperitur.

Chondrilla purpurascens fœtida.

II. CHONDRILLA viscosa humilis: ex radice longa, tenui, alba, cauliculi plures, tenues, reflexi, pedales, prodeunt, quos vtrinque ad palmæ longitudinem, flores lutei, oblongi, in pappos abeuntes alternatim cingunt: folia habet ad radicem oblonga, angusta, quædam sinuata, quædam integra, & in caule paucissima: in agris Bassicenis autumnoflorens, inuenitur.

III. CHONDRILLA purpurascens fœtida: ex radice oblonga, tenui, fibrosa, caules plures, ad cubiti altitudinem accedentes, ad exortum parum pilosi, ex rubore obscuro, cum foliorum pediculis splendentes, alias virides & striati, in summitate aphylli, exurgunt: folia ad radicem plura, palmum excedentia, instar foliorum Chondrillæ Sesamoidis dictæ, plus minusve sinuata, & acuminata, mollia, aliquando pilis exiguis cincta, neruo folium percurtente,

Iacobæa maritima latifolia.

Iacobæa alpina folijs rotundis serratis.

currente, inferne (vt & foliorum pediculi) hispido: singulis caulibus, qui raro brachiantur; flos vnicus peramanus, magnitudine & forma Ptarmicæ Austriacæ, insidet, cuius discum medium, foliola sedecim & plura oblonga, diluto rubore purpurascencia, in apicibus diuisæ, orbiculatim cingunt: qui, vbi semen maturuit, in pappum oblongum abit. Hanc Iulio mense florentem, primum in horto D. Zuingeri legimus, & in nostro coluimus: scetidam vocamus, quia flos antequam aperiatur, grauem odorem spirat, qui & in folijs aliquantum aduertitur.

DE IACOBÆA.

I. IACOBÆA maritima siue Cineraria latifolia: hæc ex radice caules cubitales, rotundos, candido, mollique tomento obductos, in alas bra-

ehiatos, emittit: folia inferiora subrotunda, cum pediculis pedem longa, uncias quatuor lata ad modum Brassicæ vulgaris laciniata, & per marginem sinuosa, superne ex viridi nigricantia, inferne incana, quasi cineribus aspera & mollia: at superiora minora & acutiora: flores, qui in hac quam vulgati maiores, oblongis pediculis incanis & nudis insident, quorum discum aureum, folia latiuscula, pallidiora, orbiculatim cingunt, qui tandem in pappos cum semine abeunt. Hanc à D. Doldio accepimus.

II. IACOBÆA rotundifolia incana: radice est crassiuscula transuersa, rufescente, in fibras oblongas abeunte: caule pedali, incano: folijs subrotundis, crassis, superne virentibus, inferne incanis, uncias duas abque pediculis, longis, sesquiunciam latis, in ambitu dentatis, at in caule paucis & angustissimis: flos, qui Scorzonæræ flori similis, summo

cauli insidet, satis magnus & luteus: toti plantæ lanugo quædam aspera est. In prouincia Gallia D. Burserus legit.
Iacobæam alpinam folijs rotundis serratis, sub

conyza alpina siue montana, Gesnerus proposuit: at Clusius, Iacobæam 4. vellatifoliam 2. nominauit & descripsit: huius figuram à nemine, quod sciam, propositam, addere placuit.

LIBER QVARTVS.
DE TANACETO.

CAPVT I.

TANACETVM alpinum: herbula est vnciarum quatuor, vel sex, odore aromatico prædita, tota incana, & pilis mollibus vestita: radice longa, crassiuscula, folijs vncialibus, tenuissime, vt in Millefolio alpino, à quo, odore potissimum discernitur, diuisis: in cauliculis summo, flores in umbella dispositi, albi & parui. Hoc in altissimis montibus Helueticorum & Rhætorum creëcit: & hoc forsitan Gesnerus in catalogo hortorum Germaniæ, Iuam Moschatam Rhætorum appellat.

DE CHRYSANTHEMO.

CAPVT II.

CHRYSANTHEMON latifolium Brasilianum: caule est aspero, striato, cubitali, quem folia rara, lata complectuntur, quæ circa basin vncias duas lata, quatuor, etiam quinque, longa, sensimque angustiora reddita aspera sunt & per margines leuissimis dentibus exasperata, ex quorum sinu pediculi oblongi prodeunt, florem luteum sustententes, cuius discum ex pluribus oblongis luteis apicibus, compositum, folia septem latiuscula, in binas vel ternas crenas fissa cingunt, totusq; flos à quinque folijs viridibus inæqualibus veluti umbone sustentatur. Hæc in ramo exiccato, quem Chrysanthemum Brasilianum nomine, ex horto nobiliff. Contareni habemus, notare potuimus.

DE CHAMÆMELO.

CAPVT III.

I. CHAMÆMELVM leucanthemum Hispanicum magno flore: caules habet cubitales, striatos, in summo brachiatos, quos folia pediculis carentia, satis à se inuicem distita, cingunt, quæ vncialia, angusta, in lacinias tenues, obtusas, sed bifidas, diuisa: florem habet quadruplo vulgari maiorem, disco pallide luteo, quem folia circiter vicena, alta lutea, sinuata ambiunt, cui semina, vt in vulgari succedunt: annuum est & odoratum, à D. Gillenio, vna cum sequenti & vtriusq; semine, missum.

II. CHAMÆMELVM luteum Hispanicum odoratum: hoc caule & folijs cum vulgari leucanthemum conuenit, sed floribus luteis & odoratis, priori quidem minoribus, sed vulgari duplo triploque maioribus, disco luteo, quem folia quatuordecim, luteo colore splendentia, cingunt: in horto meo creuit.

III. CHAMÆMELVM leucanthemum incanum Hispanicum minus: plantula est palma minor, radice parua, fibrosa, rufescente, ex qua cauliculus tenuis, vncias quatuor altus, nudus, exurgit, florem vnicum, satis magnum, disco pallide luteo, folijs pluribus albis cincto, sustentens: foliola ad radium parua, incana, tenuissime instar Absynthij Galatici, vel Abrotani, diuisa, quæ insipida & inodora sunt. In regno Granadæ, ad agrorum margines, D. Albinus collegit.

DE ABROTANO.

CAPVT IV.

ABROTANVM campestre incanū, Carlinę odore: huic radix est oblonga, fibrosa, rufescens, caulis pedalis, folia, eo modo quo Abrotani maris inferiora, diuisa, incana, & si terantur Carlinę odore, vt & sapore: in reliquis, cum Abrotano campestri conuenit. In Austria, ad Lintzium urbem circa vias prouenit, vnde D. Burserus misit.

DE ABSINTHIO.

CAPVT V.

I. ABSINTHIUM ponticum Creticum grati odoris: caule est cubitum superante, rotūdo, incano, in ramos plurimos, quincunciales diuiso, folijs tenuibus, multum diuisis, mollibus & incanis: floribus vulgari forma & colore similib. paulo tamen maioribus. Hoc, quemadmodum Honor. Belli ex Creta anno 1596. (addita planta) perscripsit, in Creta frequentissime prouenit, perpetuo vires, odorem gratum spirat, nihilque amarum est, aut si quam secum amaritudinem habet, ea valde obscura est, in viridi enim, nulla percipitur: ab asinis & pecoribus, omnibusque brutis valde expetitur. Vocatur, *πείρα*, & non *ἀέρισις*, quemadmodum Anguillarus in Græcia vocari perperam scribit: ego legitimum Ponticum esse iudico: hactenus Belli. Hæc de re dicturi sumus plenius, si DEVS volet, in Theatro nostro.

II. ABSINTHIUM alpinum incanum: ex radice rufescente, capillacea, cauliculi plures palmates, reclinati, rotundi & albicantes, folijs quam paucissimis vestiti prodeunt: folia, diuisura & colore, Absinthio Pontico tenuifolio incano, similia sunt: ex cauliculorum parte media sursum versus, pedicelli tenuissimi, vnciales, cum subiecto foliolo, tenuissime diuiso, recti, alternatim exurgunt, qui capitulum squamatum, flores pallidos continens, sustinent: quibus semen minutum, nigrum, Tanacetii odore succedit: tota planta odore & sapore est Absinthij, & in Valesianorum alpibus, vt in petris supra Gemme, D. Fleisserus 1606. & D. Burserus 1614. collegit.

III. ABSINTHIUM alpinum candidum humile:

radice est crassiuscula, oblonga, rufescēte, in fibras abeunte, ex qua folia candida, oblongis pediculis donata, tenuissime diuisa, cum cauliculis (aliquando vnico) trium, quatuorve vnciarum longis, rotundis, albo tomento vestitis & ad exortum reclinatis, prodeūt: quorum summo capitula squamata, plura simul, vt in stœchade lutea, sed minora, disposita, luteos flores continentia, insident. Tota planta candida est, quatuor vel sex vncias vix superans, & valde amara: ex Gletzerberg, Heluetiorum monte, non longe ab Augusta valle, D. Burserus attulit.

IV. ABSINTHIUM alpinum vmbelliferum: hoc non tanquam nouum proponimus, cum à Clusio, Lobelio, Taber. Gerardo & in historia Lugdunen. descriptum & pictum fuerit, sed quia in hoc varietatem obseruauimus, & de hoc litere esse scimus, quare de hoc pauca aspergere lubet. Nam Nicol. Clauena Bellunensis Pharmacopæus, Absinthij vmbelliferi historiam (addita figura) & vsum insignem proponens, nouum esse Absinthium, & à se primo in montibus Bellunensibus inuentum, libello Venetijs 1610. cuso asserit: cōtra quem Pompeius Sprechis, Pharmacopæius Venetus, tractatu peculiari, sequente anno Venetijs edito, disputās, nouum non esse, sed à C. Clusio, pridem nomine Absinthij alpini vmbelliferi, propositum fuisse, affirmat. Sane occurrit varietas, sed tantum in magnitudine: nam id quod in monte seruæ Belluni natum, folijs est latioribus & longioribus, quam sint eius quod in Heluetiorum alpibus, & Baldo monte, prouenit: quo adhuc minus est quod in Austria monte *Trawenstan* reperitur: quemadmodum ex horto Patauino habemus, vmbella ex minoribus floribus composita, instar Millefolij vulgaris, floribus, præsertim antequam aperiantur, magis conglomeratis: quare tantum ratione loci differre censemus, & quidem ex plantæ inspectione & examine diligentiore, vt qui in Baldo & Heluetiorum alpibus collegerimus: Belluni nam,

Clus. Angelus Busti Medicus Venetus:
Austriacam vero, D. Burserus,
transmisit.

DE MILLEFOLIO.

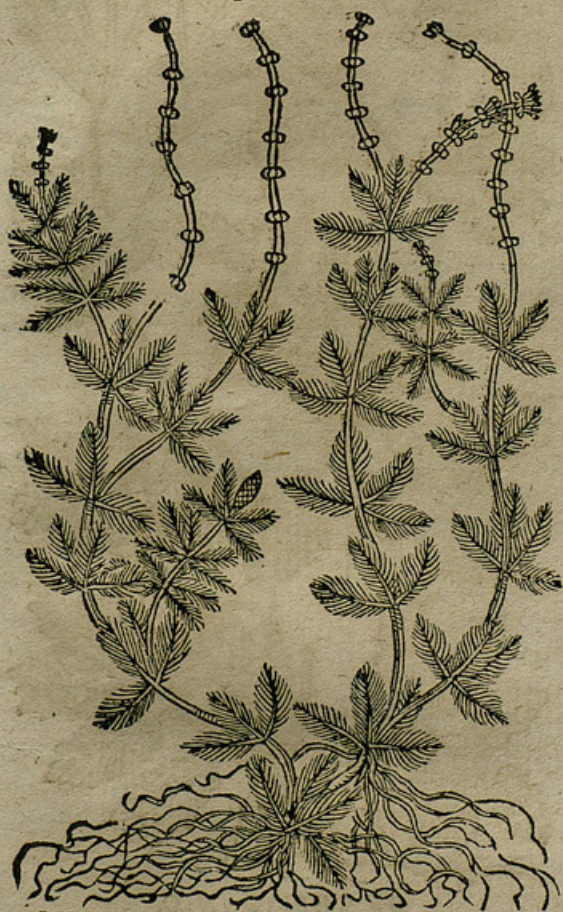
CAPVT VI.

I. **MILLEFOLIUM** maximum umbella alba: caulibus est sesquicubitalibus crassis, rotundis, striatis: folijs circa radicem palmum longis, uncias quatuor latis, tenuissime incisis & velut è multis minutissimis alatis foliolis constantibus, sed minoribus & tenuissime incisis, quæ circa caulē sunt, qui in ramos plures brachiantur, quibus singulis umbella, vti in Millefolio vulgari, sed maior, flosculis albis referta, infidet. In horto Patauino creuit.

II. **MILLEFOLIUM** purpureum maius: ex radice crassa satis, caules plures ad cubitum & sesquicubitum excrescunt: folijs vt in vulgatissimo Millefolio dispositis, umbella magna, flores elegantissimos rubri coloris & quinquefolios continens, in quorum medio apices pallide flauescences, qui gratiam addunt, emicant: flores contriti, medica-

tum odorem spirant. Hoc Goppingæ primum in Pharmacopæi horto legimus, & nunc in horto colimus: quod Clusius nomine Millefolij rubro flore proponere videtur: an hoc forte Matthiolo Millefolium majus?

III. **MILLEFOLIUM** incanum Creticum, siue Millefolium Dioscoridis: caulibus est lignosis, rotundis, incanis, sesquipalmaribus, folijs Chamacyparissi forma oblongis, denticulatis, incanis, vel vt Dioscorides, auicularum pennas imitantibus, caules in summitate in ramulos abeunt, qui umbellam satis compactam ex floribus ex albo flauescētib; compositam, sustinent. Hoc ex horto magni Ducis Hetruriæ, primum à D. Paschali (vt in Phytopinace monuimus) dein ex Creta à D. Honorio Belli accepimus: quod legitimum Dioscoridis Millefolium esse censemus, cuius in Epistola 2. Belli ad Clusium, sub Stratiote Millefolio mentio fit, qui in Creta *μικροφύλο* vocari scribit.

Millefolium aquaticum pennatum
spicatum.

IV. MILLEFOLIUM aquaticum pennatum spicatum: ex radicibus fibrosis, tenuibus, rami prodeunt plures, cubitales, caui, striati, in alas brachiati, aquæ innatantes: ex quorum geniculo quolibet, folia terna, vel quaterna quasi stellatim circumiecta, tenuiter incisa, pennam & forma & tenuitate referentia, colore fusco prodeunt: at cauliculorum summitates palmares, ex aqua recti attolluntur, spicam purpurascens, Iunio & Iulio mensibus, sustinentes, quæ in flosculos copiosos, pallide luteos, simul iunctos, Anethi semen forma referentes, expanditur: his succedunt capitula nigra ac prædura, plerumq; quaterna, quina, etiam plura, cauliculorum fastigia, quæ super aquam eminent, rotatim ambientia, quibus singulis cauitas exigua, semen continens inest. Hoc in piscinis prouenit, & primum in fossa arcis Weckenthal in Allatia, obseruauimus: & Tragus, Algæ tertiæ, vel Algæ Ver-

Millefolium aquaticum cornutum.

gilij nomine, exprimere voluisse videtur. Huius ut & sequentis descriptionem in Phytopinace, Matthiolo, & Tabernæmontano emaculato, vna cum figura exhibuimus.

V. MILLEFOLIUM aquaticum cornutum: hoc prioris modo aquis innat, caulibus cubitalibus, tenuibus, ramosis, fragilibus, dense geniculatis, quos folia ambiunt tenuia, capillata, quorum inferiora, cornua ceruina æmulantur & exiccata rigescunt: superiora vero, tenuiora, tenuiusq; diuisa sunt: ex ipsis geniculis, pediculi, modo trium, quatuorve uncularum prodeunt, singuli, singulos flores, paruos, albicantes, quadrifolios sustinentes: quibus capitulum paruum Ranunculi forma, ex quinque senisve granulis virentibus compositum, succedit. In ritulis circa Hiltelingam, non longe Basilea primum, dein in fossis horti Montembelgardiaci obseruauimus.

Consolida regalis latifolia paruo flore.

DE CONSOLIDA REGALI.

CAPVT VII.

CONSOLIDAT^{us} galislatifolia paruo flore: ex radice fibrosa, oblonga, rufescente, caulis cubitalis, rotundus, striatus, leuissima hirsutiae albicans, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia tripartito primum, dein ad formam foliorum Ranunculariæ echinati, diuisa eingunt, quæ in summo caule pauciora, quædam tripartita, quædam integra: flores sunt subcæreulei, corniculo donati, Consolida regalis fegetum similes, aut minores: quibus siquæ oblongæ, paruæ, semen paruum cõnferentes, succedunt. Hanc Delphinij Dioscoridis nomine, à D. Ferrando Imperato, Pharmacopæo Neopolitano insigni, accepimus: dein virentem in horto D. Zuingeri p. m. legimus, in Phytopinace descripsimus, in Matthiolo quoq; & Tabernæm. figura sub Consolida regali peregrina paruo flore, posita, in qua tamen sculptor prima folia omisit.

Chelidonium maius folijs quernis.

DE CHELIDONIO.

CAPVT VIII.

CHELIDONIUM maius folijs quernis, flore laciniato: hoc à Chelidonio maiore vulgato, folijs & flore tantum differt: folia enim, quercus tenera folia æmulantur, cum argutius incisa sint & teneriora, superne ex virore nigricantia, inferne pallida, leuissime, vt & caulis, hirsuta: flos luteus, communiter quadrifolius, folijs eius per ora dissectis & velur fimbriatis. Ex horto Philippi Stephani Sprægeri pharmacopæi Heidelbergensis, primum habuimus: dein in horto Montembelgardenfi, vbi tota æstate floruit, legimus: quod si in parietinis feratur, formam retinet, latiore vero in solo, aliquando degenerat. Huius in Phytopinace meminimus: in Matthiolo & Tabernæm. figura addita, descripsimus: postmodum & Clusius, nomine Chelidonia maioris laciniato folio in sua historia, proposuit.

DE AQVILEGIA.

CAPVT IX.

I. **AQVILEGIA** montana magno flore: hæc in Aquilegiæ vulgaris altitudinem excrescit quidem, sed folijs primum differt, cum in lacinias tenuiores, easq; non obtusas, vt in alijs, sed acutas diuidantur, & folia pene subrotunda sint: sic & floribus est cæruleis, vulgari similibus, sed multo maioribus. In monte prope Thermas Fabarias copiose prouenit, vnde D. Burserus attulit.

II. **AQVILEGIA** montana paruo flore thalictri folio: ex radice parua, folia thalictri forma, sed exigua, pallide virentia, prodeunt: inter quæ cauliculus tenuis, palmo minor, duobus tribusve foliolis breuibus, oblongis, minime diuisis, exurgit, florem vnicum cæruleum sustinens, forma quidem vulgari similem, sed quintuplo minorem. In Heluetiorum alpibus reperitur: in Moravia, prope urbem Trebis, sub arce Smilo, in pratis vernali tempore copiosissime reperiri, mihi relatum.

III. **AQVILEGIA** hortensis multiplex flore paruo: hæc ab hortensi, quæ multiplici flore est, solo flore differt, qui in hac triplo minor, & colore, qui pullus est, in horto meo prouenit.

DE NIGELLA.

CAPVT X.

I. **NIGELLA** latifolia flore maiore simplici cæruleo: ex radice tenui, oblonga, flauescente, caulis cubitalis, rotundus, viridis & læuis, in summo ramosus, exurgit: folijs ad radicem tenuissime laciniatis, in caule vero aliquando in latiores partes, aliquando inferiorum instar tenuissime diuisis: flores autem quam in cæteris ampliores sunt, quinquefolij, folio quolibet vnguem æquante, superne eleganter cærulei, in uersa parte pallidi, venis elatis percurrentibus: floribus succedunt capita pentagona, hexagonave dura, in totidem cornicula in latera reflexa superne diuisa, quæ membranæ interne intercurrentibus, semine subnigro, inodoro, plena sunt. Hæc æstiu mensibus in hortulo nunc ab annis aliquot floret, ex semine deci-

Nigella Cretica.

duo, cum annua planta sit, sese propagans: cuius semen, Nigellæ Hispanicæ nomine, mistum fuit.

II. **NIGELLA** Cretica: radice est oblongiuscula, tenui, parum fibrôsâ & flauescente: caule cubito minore, procumbente, striato, viridi, glabro, & paulo supra radicem in alas tenues & teretes brachiato: folia prima per terram sparsa, instar foliorum Consolidæ regalis vulgaris in lacinias diuiduntur, quæ vero in caulis summo oblonga, & vt in Nasturtio, diuisa, ex viridi nigricant: flos vnicus, vnguis magnitudine, quinquefolius, cuiuslibet cauliculo infidet, colore ab initio ex viridi nigricante, mox vero sub cæruleo, mucronibus suam viriditatem reseruantibus forma Nigellæ aruensis, qua multo minor est, respondens: in cuius medio stamina plura, viridia, apicibus cæruleis donata: capita pentagona, hexagonave succedunt, quæ in totidem cornicu-

cornicula longa, instar cornuum hirci intorta, finiunt, quæ semen nigricans minutum continent. Huius semen ex Creta primo allatum, & à D. Doldio, cum planta, transmissum, vt in Phytopinace monuimus, & figuram cum descriptione Matthiolo addidimus, at in Tabernæmontano emaculato, figura male sub titulo nigellæ flore pleno posita. Hanc Clusius in post. histore Melanthium simplici flore Creticum, nominare videtur.

Ab hac diuersa est, quæ in horto nobiliss. Contareni colitur; folijs fœniculi, floribus ex albo flavescentibus, semine nigro, anguloso & acri, quam cum integram non habeamus, plura de ea in præsens non licet.

DE HIPPOMARATHRO.

CAPVT XI.

HIPPOMARATHRI Cretici nomine, ex horto Clariss. Nicolai Contareni, Senatoris Veneti, habemus ramos cubitales, rotundos, læues, striatos, pallide virentes, in alios brachiatos: folia sunt fœniculi modo, in tenuissima, sed longe breuissima segmenta diuisa: caulium summitatibus umbellæ parvæ insident: gustantibus plantæ sicca folia & caulem, de sapore nihil certe pronunciare li-

cuit: quare vt totam acquiramus plantam, studebimus.

DE ANETHO.

CAPVT XII.

ANETHVM syluestre minus: radice est albicante, vncias tres longa, tenui, quemadmodum & caulis, qui pedalis, albus, rotundus: folijs est vncias quatuor longis, tenuissime, vt in vulgari, diuisis: umbella parua, ex festucis octo vel nouem vncialibus composita, flosculis luteis, semine paruo oblongo. In hortulo meo creuit, ex semine à doctiss. Columna, nomine Anethi syluestris ex Sicilia, misso: quod minus appellare lubuit, cum Cæsalpinus, Anethi syluestris in Sicilia, quod fatiuo grandius sit, meminere.

os()90

Daucus montanus apij folio minor.

Daucus Alsaticus.

DE DAUCO.

CAPVT XIII.

DAUCVS montanus apij folio flore luteo: caule est cubitali, anguloso; glabro; in breues alas brachiato: folijs apij forma, sed breuioribus, per ambitum minime ferratis, quorum pediculus striatus est: umbellas paruas habet, flores elaphobosco similes, luteos. In Callenberg & prope oppidum Baden Austriae D. Burserus legit.

Huic similem sed per omnia maiorem, caule crasso canaliculato, ramoso, folijs latioribus, minimeque crenatis, umbellis maioribus ex floribus pallidis, in horto Patauino anno 1578. collegimus, quem Daucum tertium Dioscoridis Guilandinus, at ipsius successor Cortusus, Pseudopyrethrum, nominauit.

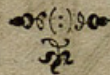
II. DAUCVS pratensis apij folio: radice est oblonga, pallide rufescente cortice testa, sapore & odore pastinacæ; siue Dauci officinarum, superne hirsuta & villosa, ex qua alæ prodeunt, folijs pluribus vni costæ inhaerentibus, per ambitum incisis & ferratis; forma montani maioris, sed longe minoribus; pallide virentibus: inter quæ caulis pedalis, rarius cubitalis; tenuis, striatus, paucis geniculis distinctus; in ramulos aliquot diuisus, exurgit: ramorum extremis, umbellæ candidæ, flosculorum exiguorum insident; quibus semen oblongiusculum, nigricans, aromaticum succedit. Hic in pratis humidis Michelfeldæ prouenit.

III. DAUCVS Alsaticus: radice crassa, oblonga, in fibras crassiores diuisa; nititur, cuius summo, multa villosa capita, vt in plerisque terulaceis adposita: vnde magnæ foliorum alæ exeunt, folijs multis in plures partes dissectis, vni costæ inhaerenti-

K 3. renti-

rentibus, ex aduerso nascentibus, constantes: inter
quæ caulis (modo vnus, modo plures) ad viri alti-
tudinem exurgens, subruher, striatus, geniculis a-
liquot articulatus, in ramos plures, hique in alios
diuisus, ad quorum genicula minores foliorum a-
læ: extremos ramulos vmbellæ satis magnæ, floscu-
lorum flauescientium, exornant: quibus semina
plana succedunt. Iunio & Iulio floret in dumetis
Alsatiæ superioris: eundem copiosissime in Alsatiæ
inferioris pratis humidioribus, vt inter Sclesta-

dium & Argentinam frequenter obseruauimus.
Multum similitudinis habet cum Thysselino Plinij
Lobelij siue Apio palustri Dodonæi: verum
Thysselinum, non ita alte exurgit, & tota stirps la-
cteo succo abundat. Hic Daucus, sapore est &
odore pastinacæ.

Scandix Cretica maior.

Scandix semine rostrato Italica.

DE SCANDICE.

CAPVT XIV.

I. SCANDIX Cretica maior: ex radice oblongiuscula, nonnihil fibrosa, caulis cubitalis, striatus, in plures ramos diuisus, & potissimum ad alarum exortum, leuissime pilosus, exurgit: folijs ad radicem, pediculis oblongis, Pimpinellæ saxifagiæ minoris æmulis, latiusculis, subrotundis, ex opposito correspondentibus, per ora oblique dissectis, pallide virentibus, vna cum pediculis leuiter pilosis: at caulem ambientibus & superioribus, instar foliorum Scandicis vulgaris, tenuissime diuisis: umbellæ parua sunt. sparsæ, flores albos, & quam in vulgari maiores, sustinentes: quibus succedit semen rostratum, decem, duodecim & pluribus rostris, s. basperis, simul iunctis, quorum cuilibet apices duo quasi aculei rigidi, præfiguntur. Hæc Patavio primum Scandicis Creticæ nomine missa, dein ex semine in horto nata, cuius descriptionem in Phytopinace sub 4. dein & Matthiolo addita figura, exhibuimus.

II. SCANDIX Cretica minor: ex radice gracili, oblonga, recurua, alba, cauliculi perbreues, aliquando palmares, tenues, tenui lanugine pubes-

centes, in ramulos, paucos breues & graciles diuisi prodeunt: quibus umbellæ exigua, floribus albis, pusillis, paucis, quinquefolijs (licet aliquando flores corymborum modo densi conspiciantur) veluti stylosum cacuminibus insident: his succedunt rostra vt in priori, sed breuiora & pauciora (communiter quaterna, quinave in horto obseruatum) in apice similiter bipartita, quæ semina sunt. Folia si terantur, non iniucundi odoris sunt & saporis aliquo modo Chærefolij vulgaris. Hanc primum ex horto magni Ducis Hærruræ à Casabona, Anthrisci Plinij nomine, dein ex Creta ab Honorio Belli, accepimus: quam etiamnum in horto colimus, Maio florentem, & Iulio semine prægnantem. Huius in Phytopinace meminimus, & Matthiolo (vbi icon crassior est) addita figura, sub scandice Italica descripsimus, & postmodum Clusius in sua historia, Anthrisci Plinij, & doctiss. Columna, Aniso Marathri Apulij (à suauis odore & sapore, medio inter Anisum & Fœniculum) nomine proposuere.

Huius varietas à me obseruata apud Monspe-lienses: nam quæ in saxosis prouenit, odore est fœniculi: altera vero, quæ in agris, inodora est.

(Caucalis femine aspero flosculis sub-
rubentibus.

DE CAUCALIDE.

CAPVT XV.

I. CAUCALIS nodosa echinato femine, radix
oblonga, tenuis, alba, caules emittit binos

ternosve rotundos, striatos, asperos, q̄ in alios bra-
chiatur: quorū alij semipalmares, incurui, alij bipal-
mares erecti prodeunt, quos folia pastinacæ sylue-
stris æmula, at breuiora & pauciora, multoque te-
nuius diuisa, aspera, ex virore nigricantia, ad sin-
gula pene internodia, oblongis pediculis donata,
cingunt: flosculi exigui, ex quinq; foliolis compo-
siti, subrubentes, vel pallidi, aliquando albi, bre-
uissimis pediculis insident: his capitula parua echi-
nata & conglobata succedunt, in horum qualibet
femen vnicum continetur. Hanc Iunio mense an-
no 1578. in horto Patauino collegimus, & in Phy-
topinace, Caucalidē femine ad caulium nodos e-
chinato, nominauimus, verum & nomine Lappu-
læ caninæ Cortusi (Luteria quoque & ex Anglia)
missa fuit: cuius figuram Matthiolo adposuimus.
De qua doctiss. Fabius Columna, Scandici nulla
melius nostro iudicio quadrare videtur, ex nobis
obseruat hucusq; plantis, nisi illa quam doctiss.
Caspar. Bauhinus, pro Caucalide altera nodoso e-
chinato femine addidit, suo Synonymijs ornato
Matthiolo, &c.

Caucalidis femine aspero flosculis subrubenti-
bus, figuram addere visum fuit, cum à Cordo qui-
dem & Thelio, sub Daucidide minore describa-
tur, sed huius icona nemine proponatur.

II. CAUCALIS tenuifolia montana: radice est
crassa, ex qua caulis exurgit pedalis, qui statim ad
radicem, in cauliculos palmares, rotundos, leues,
diuiditur, hiq; in minores subdividuntur, quorum
etiam minutissimis alis ad radicem, exiguæ umbel-
læ, flosculorum alborum minutissimorum, insi-
dent: folia ad radicem in tenuissima segmenta, &
quæ in caule, in capillacea, diuiduntur. Semen par-
uum est, oblongum, striatum: Iulio Mense flo-
rens, in Sabaudia inter Tarentesiam &
Monasterium collecta.

Apium hortense maximum.

Apium peregrinum folijs subrotundis.

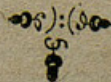
DE APIO.

CAPVT XVI.

APIVM hortense maximum: ex radice oblonga albida, & pro plantæ magnitudine tenui, folia prodeunt, pediculis palmaribus, & sesquipalmariibus, striatis, pallide virentibus, tripartito primum diuisa, quorum quodlibet rursus tripartitur, ipseque particule triplo quadruplo, quam in Petroselino vulgo dicto maiores, per ambitum incisa, pallide virentes: inter hæc caulis cubitalis & sesquicubitalis, tenuis, striatus exurgit, in cuius summitate folia oblonga, angusta, minime incisa, à pictore prætermissa. Umbellam habet paruum, albam, exiguis flosculis refertam, quibus semina Petroselini forma, sed duplo triplove maiora, gustu non nihil aromatico donata, succedunt. Nomine Apij Angli-

cani, primum apud nos satum. An forte de hoc Selino Anguillara opinione 7. intelligendus, quod in vniuersa Græcia, potissimum in Chio & Creta pro Selino habetur. Hoc in Phytopinace descripsimus & in Matthiolo figuram exhibemus.

APIVM peregrinum folijs subrotundis, Clusius sub Selino peregrino primo descripsit: at quia figuram non adposuit, eam hic proponimus.

DE SMYRNO.

CAPVT XVI.

SMYRNIVM peregrinum folio oblongo: huius inferiora folia ex radice prodeuntia, Apij folijs similia sunt, in complures particulas oblongas diuisa, oblongis pediculis donata, per ambitum profundius laciniata, pallide virentia: quæ vero in caule sunt cubitali, striato, non subrotunda, nec duplicia, vt in communi Smyrno peregrino, sed eorum primum quidem, vncias sex longum, tres latum, per ambitum profundius incisum: superiora vero per quæ caulis ad exortum transit, & simplicia sunt, vncias tres longa, duas circiter lata, & superna quæ leuiter crenata sunt, sensim minora fiunt: caulis in summo brachiatus, & cuilibet alæ, ramuli quaterni, rarius quini, biunciales insident, festucis aliquot, vmbellam exiguam flosculorum luteolorum sustinentes: quibus semen nigrum, subrotundum, succedit: radicem non vidimus. Hoc in horto D. Camerarij creuit, & D. Doldius transmisit.

DE ANGELICA.

CAPVT XVIII.

ANGELICA syluestris hirsuta inodora: radicem habet crassam & fibrosam, foris pullo cortice tectam, intus albam, rediuuiam & odore medicato: caulem cubitalem, in breues alas brachiatum, parte inferna, paucissimis pilis cinctum, nigrum: folia Angelicæ syluest. siue Podagrariæ æmula, in alas, modo binas, modo ternas, easque aliquando vncias quatuor longas, tres latas, aliquando vix vnciales, diuisa, in ambitu profunde incisa atrouirentia, hirsuta, quarum pediculi hirsutie asperisunt: vmbellam habet paruis floribus albis referatam, quibus semen oblongum nigricans succedit.

Hanc ex Lusatia, nomine herbæ Podagrariæ cognatæ, D. Francus misit, cuius in horto Lusatiæ meminuit.

DE SPHON.

Sphondylium alpinum glabrum.

DE SPHONDYLIO.

. CAPVT XIX.

I. SPONDYLIVM hirsutum folijs angustioribus: Hoc à vulgari folijs solum differt: nam cum vulgare folijs sit amplis, plerumque ex quinque partibus latis subrotundis compositis: hoc folium habet, in lacinias oblongas, angustas, acuminatas, hasque in alias, inordinate tamen diuisas, & per marginem crenatas. Hoc in pratis alpinis Rhæticiis obseruauimus: dein ex Lusatia à D. Franco accepimus.

II. SPONDYLIVM alpinum paruum: ex radice caulis exurgit pedalis, qui in summo in alterum ramulum triunciale, diuiditur: quem folia cingunt pallide virentia, longis pediculis donata, quæ

in partes tres, vel etiam quinque alias subrotundas, alias acutas, per marginem crenatas & hirsutas, diuiduntur umbella flosculis candidis, latis tamen, summo cauli insidet, quibus semen plenum, latum ac tenue, succedit. Tota planta leuissimis pilis pubescit. Ex Austriæ alpibus, D. Burserus misit.

III. SPONDYLIVM alpinum glabrum: radice est crassa, eaque alba, caule bicubitali, geniculato: folijs ficulneis, glabris, quæ absque pediculo, palmum longa, duas lata sunt, communiter tripartitis, sed non vsque ad pediculum diuisis, per marginem crenatis: quorum inferiora pediculis palmaribus, hispida & subasperis donantur: caulis summo, umbella flosculorum candidorum, sed quam in reliquis speciebus minorum, insidet: semen succedit subrotundum, planum, cuius summitati apex infigitur. Hoc solum in monte Wafferfall & quidem ab anno 1595. vsque ad præsentem annum 1618. Iulio mense & florentem & semine prægnantem, obseruauimus.

DE LIBANOTIDE.

CAPVT XX.

I. LIBANOTIS latifolia, aquilegiæ folio: radice est crassa, fibrosa, cortice inæquali, quasi rugis transversis asperata, fusciq; coloris, tecta, medulla candida, amara, modicum quid Aroma & Aristolochiam sapore redolens: ad cuius caput, pilitanquam veterum foliorum defluxorum fibræ solidiores & nigrae: etenim folia, quæ numerosa ex radice capite longis pediculis emergunt, vna parte quasi vaginato exortu (nimirum ea quæ crassiora & latiora sunt, vt & ea, quæ ex caule prodeunt) eundem, tanquam membranacea siliqua circumdant. articulo crassiore, lineaque transversa: quæ crassa sunt, rigida, glabra, viridia & splendentia, subtus candicantia, fibris maioribus subpurpureis transcurentibus, quæ licet instar foliorum Aquilegiæ diuidantur, non tamen omnia in pares lacinias (Aquilegiæ lacinias latiores) fissa sunt: inferiora namq; in vegetiore planta, plerumq; quinque folia habent, ex triplici rami diuisura. alias tria, tribus pediculis insidentia. Caulis vnicus est, cubitos tres quatuorve superans, rotundus, striatus, nodis distinctus, subalbicans, puniceo colore atiquando admixto, in tria, quatuor, vel quinque

brachia distributus, quæ umbellam magnam, ex longissimis festucis & floribus albis paruis compositam, sustinent: semen succedit longum, latum, striatum, geminum, puniceum, gustu subamarum, Cumini saporem imitans, aromaticum, modice excalesciens, & saluam ciens. Hoc D. Doldius Norinberga ex D. Camerarij horto, nomine Sefeli Æthiopici folio Aquilegiæ misit, cuius Camerarius, (sed sine descriptione) in sui horti Catalogo, sub Sefeli Æthiopico altero meminit, & semen odore & sapore aliquantulum Cinamomum representare scribit.

II. **LIBANOTIS** latifolia minor semine crispo: hæc à vulgata potissimum foliorum magnitudine & numero, seminisq; forma differt: cum in vulgata singulæ foliorum alæ, magna ex parte quina folia habeant, vno extremam alam occupante: at hæc in primis duabus alis, tria tantum, & in media ala, quinque obtinent, per ambitum communiter serrata, quædam tamen vnam alteramve profundam incisuram obtinent: superne atroviuentia, inferne vero subcinericei quodammodo coloris, magnitudine vnciam, vel sesquiunciam vix excedentia. Caule cubitali, glabro umbella parua flosculorum alborum insidet, quibus succedit semen breue, subrotundum, eleganter crispatum. Hanc ex Italia D. Neudorfferus, nomine Costi amari semine crispo, attulit.

DE CARVI.

CAPVT XXI.

CARVI alpinum: planta palmaris est & glabra, ex radice oblongiuscula nigricante, aromati-

ca, folia emittens oblongis pediculis donata, foliorum Carui modo, in paulo tamen maiora segmenta, diuisa, pallide viuentia: caulis modo vnus, modo duo, tenuis, ad vncias sex exurgens, supra medium nudus, in quinas senasve festucas instar umbellæ abiens, quarum singulæ flosculos aliquot, quasi in capitulum iunctos, ex flauo rubescentes, sustinent. In Pyreneis montibus D. Burserus legit.

DE PIMPINELLA.

CAPVT XXII.

I. **PIMPINELLA** saxifragia tenuifolia: ex radice oblonga, caulis pedalis viridis, læuis, striatus, geniculatus, statim ad radicem in ramos, & hi in tenues alas diuisus, exurgit: folia habet in tenues primum, dein pene capillaceas partes diuisa: flosculi exigui, pauci, albicantes, in parua umbella; semen non vidimus: copiose ad lacum Geneuensem prouenit.

II. **PIMPINELLA** sanguisorba inodora: hæc à sanguisorba minore vulgata, differt folijs & odore: nam in hac folia longiora sunt, quæ in illa magis rotunda, sunt in hac inodora, in illa odora.

Hæc Pimpinellæ minoris Hispanicæ nomine, D. Gillenius misit.

Seseli palustre lactescens.

DE SESELI.

CAPVT XXIII.

SESSELI montanum Cicutæ folio subhirsutum: Sex radice crassa, folia lata, Cicutariæ, vel Myrrhidis Fuchsi inftar, in multas alas diuisa, nigricantia, leuissimis pilis, præsertim ipsis pediculis aspersis, subaspera: caule sesquicubitali & altiore, crasso, striato, cauto, nodoso, pilis paucissimis donato, in alas brachiato, folijs paucis, prioribus similibus, sed minoribus cincto: in summitate, umbella magna alba: floribus succedunt semina oblonga, gemella, tenuissimo apice donata, Carui sapore. Hoc in altissimo monte Wasserfall, ætate florens, inter saxa reperimus.

II. SESELI pratense tenuifolium, siue Dau-

cus pratensis tenuifolius: caule est cubitos duos superante, rotundo, striato, nodoso, superne in ramos brachiato: folijs inftar Pastinacæ tenuifoliæ syluest. diuisis: umbellam habet ex paruis albis floribus compositam, quibus succedit semen paruum aromaticum, & tota planta pastinacæ odorem refert: in pratis vdis Michelfeldæ prouenit.

SESELI palustre lactescens, cum Camerarius in suo horto sub Seseli palustri descripserit, eius figuram prætermittam, addere placuit.

DE LIGVSTICO.

CAPVT XXIV.

LIGVSTICVM siue Siler montanum angustifolium: caule est tenui, cubitali, in alas brachiato, quæ umbellam albam paruam sustinent, folijs paucis, in segmenta angusta, oblonga, peucedani inftar (sed longe breuiora) diuisis, quæ in alis, fere capillacea: prope oppidum Stain-Austriæ, D. Burserus legit.

DE FILIPENDVLA.

CAPVT XXV.

FILIPENDVLA minor: radicem habet rufescentem, in filamenta extenuatam, sed per extrema glandulosam: folia duas tresve uncias longa, semunciam lata, ex segmentis pluribus, tenuissime diuisis ambitu serratis composita, veluti Potentillæ, duriora tamen & saturatius virentia, inter quæ cauliculus palmo minor in medio foliolo cinctus, exurgit; aliquando simplex, aliquando in summo bifidus, cui coma flosculorum albidorum, staminulis præditorum, aliquando quasi in capitulum compactorum, insidet: succedit semen, inftar racemi parui coactum. In asperis circa Montpelium legitur.

DE CRISTA GALLI.

CAPVT XXVI.

I. **C**RISTA Galli umbellata: radice est tenui, parua, caule palmo parum altiore, tenui & erecto: folijs paucis, unciam longis, angustis, per ambitum crenatis: caulis summo flores plures, lu-

rei, quasi in umbella dispositi, triplo maiores & latiores, quam in vulgari, quibus valvula lata membranæ semen continentis, succedunt. In Castilia agris, D. Albinus legit.

II. CRISTA galli angustifolia montana: hæc caule est cubitali, anguloso, folijs oblongis, angustis, acuminatis, margine crenatis, binis sibi ex opposito correspondentibus, ex quorum alis foliola minora prodeunt, & plerumque cauliculus, vnam alteramve vnciam longus, minutissimis foliolis cinctus: ipse vero caulis, in ramos semipalmares, etiam longiores, diuiditur: quibus flores pallidico, quo in vulgari, ordine, sed longe minores insident, quibus valvula, semen latiusculum includentes, succedunt. Hæc in montibus vrbis vicinis prouenit.

Valeriana alpina prima.

DE VALERIANA.

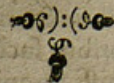
CAPVT XXVII.

I. VALERIANA palustris maior profunde laciniata: hæc è radicibus albis, oblongis, villosis, intricatis & odoratis, plures quam quinquaginta emittit caules, latos, folijs Valerianæ ex vno latere caulis dependentibus, sed multo maioribus, & incisuris profundioribus in aliquibus duplici serie luxuriantibus & propendentibus, vestitos; quæ, vt & radices, odorem Valerianæ vulgaris habent: flores non vidimus. Hæc prope urbem Budisfinam in loco palustris, à D. Franco seniore inuenta & eruta.

II. VALERIANA palustris inodora parum laciniata: ex radice fibrosa, leuiter Valerianam redolente, folia subrotunda, minime laciniata, pallide virentia, longis pediculis donata, prodeunt: inter quæ caulis cubitum superans, exurgit: quem rara folia, primis, forma & longis pediculis similia, bina ex aduerso respondentia, cingunt, quæ aliquando ad modum Valerianæ hortensis, ad exortum in lacinias diuisa, inodora sunt: caulis summo, flores quasi in umbella sparsa, pallide rubentes, insident. In palustribus nostris Michelfeldensibus frequens licet raro cum flore reperiatur, cum in fœniscio abscindi consuevit.

III. VALERIANA alpina prima: ex radice oblonga, odorata, caulis vnus (rarius plures) cubitalis, striatus, prodit: folia ad radicem plura, longis pediculis donata, ex rotunditate acuminata, sinuata, aliquando laciniata & in crenas profundiores diuisa, pallide virentia; quæ vero caulem ambiunt, pauca sunt, bina ternave iuncta, oblonga, incisa, binis alis pleraque donata; flores in summo caule pallide purpurascens, veluti umbellæ insident, quibus semen exiguum succedit. Iulio mense florentem in monte Wasserfall collegimus, vt in Phytopinace monuimus, quam etiam

ex montibus Geneuensis accipimus.

IV. VALE-

Valeriana alpina (scrophularia:
folio.

IV. VALERIANA alpina scrophulariæ folio: radice est nigricante, aliquantum torosa nodosa: ve: caule cubitali & sesquicubitali, cauo, striato, viridi (aliquando pluribus) folijs senis, septenis, longis pediculis donatis insident, quorum quædam subrotunda, quædam oblonga, quædam leuiter sinuata: at quæ caulem cingunt, pauca sunt, scrophulariæ folijs emula, vncias tres longa, sesquiunciam, vel vnciam lata, acuminata, leuiter crenata, bina semper iuncta: caulis, in summo, in longas tenues alas brachiatur, quibus flores pallide rubentes, Valerianæ syluestri similes insident: eodem loco vbi & prior prouenit: vtraque sub Valeriana montana prima & altera in Phytopinace proposita fuit. Videtur Clusius vtramque vna descriptione & figura expressisse, Valerianæ syluest. alpina primæ latifoliæ nomine.

Valeriana peregrina purpu-
rea.

V. VALERIANA alpina minor: planta palma minor, folijs ad radicem, primis quidem paruis, subrotundis, subsequensibus sesquiuncialibus, scabiosæ parua instar in lacinias acutas diuisis: inter quæ cauliculus vnciarum sex exurgit, binis ternisve folijs, in ternas, vel quaternas lacinias angustas diuisis, cinctus: in summo, umbella, flosculos purpurascens sustinens: ex montibus Pyrenæis, D. Burserus attulit.

VI. VALERIANA peregrina purpurea alba: ex radice parua, fibrosa, albicante, caulis exurgit pedalis, rarius cubitalis, tenellus (vt sæpe in terram reclinet) viridis, cauus, striatus, nodosus, & vt plurimum ad singulos nodos in binos ramos diuisus, horumque aliqui, in alios breues ramulos subdi-

subdiuiduntur. Folia habet pallide uirentia, pauca, duas tresve uncias longa, unam, rarius duas, lata, Nardi montanæ similia, ex aduerso bina sita, mollia, crassiuscula, quorum superiora interdum sinuosa, & ad exortum in crenas diuisa, & fere insipida: ramulorum summis flores inodori, elegantissime purpurei, vel albi, plures in caput congesti, longiusculi, extrema parte aperti, & in quinque laciniis diuisi, quorum duæ superiores breuiores & latiores, inferiores tanquam labra pendulæ, & media reliquis longior, quibus succedunt vascula oblonga, latiuscula, calices referentia incurua & fibrosa, in quibus semen, altero tamen vasculo inclusum, quod crassiusculum, fungosum, nigricans. Annua est planta, singulis annis serenda, quæ pro tempore sationis, citius tardiusve in hyemem usque floret. Sponte quidem in Latio prouenire audio, in loco quodam Siculo dicto (unde Valeriana Sicula) & in Sabinis ubi flore albo D. Vorstius obseruauit: utraq; & purpureo & albo flore in horto meo habui. Hæc ante annos viginti tres D. Paschalis Gallus, Valerianæ Indicæ Imperati nomine, Patauio misit: dein Nardi Creticæ nomine, semine à Casabona misso, in horto Montembelgardiano creuit. Verum nobiliss. Cortusus, Tripolium esse uoluit, cuius opinioni fauet icon Tripolij in manuscripto Codice Dioscoridæo, quem Illust. Pinellus Patauus in sua

Bibliotheca habebat. In Phytopinace & Matthiolo descripsimus & utrobique figuram adposuimus: nunc à Clusio Valerianæ Indicæ appellatione proponitur.

VII. VALERIANA rubra angustifolia: hæc à Valeriana rubra dicta, potissimum foliorum angustia differt, quæ linifolijs angustiora, breuiora, in acumen desinentia, rigidiuscula & pallida, caulem rotundum, nodosum inordinate cingit: verum tota planta, altera minor est, & in monte Baldo collecta.

NARDO CELTICÆ SIMILIS INODORA.
CAPVT XXVIII.

NARDO celticæ similis inodora: radícula est oblonga, rufescente, capillata, ex qua folia aliquot oblonga, in latitudinem paulatim sese laxantia, longis pedicellis donata, viridia primum, dein flauescencia exurgunt, inter quæ cauliculus tenuissimus, palmaris, rarius altior, effertur, circa cuius medium foliola duo oblonga, angustissima: cauliculus in pedicellos abit, qui flosculos oblongos, pallidos, ut in Celtica sustinent, qui in semina exigua abeunt. Inodora est: hanc in Baldo & Alpibus Sumano conterminis, legimus, & in monte Dravenstein Austriae D. Burserus collegit, & Valerianæ alpinæ parua latifoliæ nomine, misit.

LIBER QVINTVS.

DE SOLANO.

CAPVT I.

Solanum tuberosum esculentum.

I. SOLANVM tuberosum esculentum: caulem habet ad duorum triumve cubitorum, rarius in viri altitudinem exurgentem, crassum, angulosum, striatum, leuiter hirsutum, in multos ramos infirmos, in terram, nisi ad miniculo sustineantur, procumbentes, brachiatum, ex quorum alis pediculi crassi, angulosi, flores sustinentes, prodeunt. Folia quæ primo nascuntur, Barbareæ similia sunt (quæ

admodum figura nostra & Matthiolo & huic libro addita eleganter, cum omnibus plantæ partibus, exprimit) ex atro purpurascentia, subhirsuta, cæteris pallide virentibus, absque pediculo, palmum longis, in sex, octo, plures & pauciores partes, ex vna costa dependentes, diuisis, ex rotunditate oblongis, integris, quibus singulis, duo sextuplo

M

prima

prima vel nona, cæteris maior, a se summo additur. Flores elegantes, exterius ex purpura candicantes, interius purpurascens, vel ex caruleo purpurascens (flore pleno in Austria haberi aiunt) deni, duodeni aut plures. alij clausi, pauciores aperti, q magni malorum in sanorum forma, singulari folio constantes, quinquanguli, lineis vel radijs quinque sub flauis, vel herbaceis per longum discurrentib⁹, ex quorum medio staminula rufescentia, vel etiam flaua communiter quinque, stylo subuiridi prominente, prodeunt: & flores, odorem Tiliæ florum quodammodo referunt. Hos fructus rotundi excipiunt, plures simul quasi ex racemo dependentes, longis pediculis, vt in Solano vulgari, donatis, quorum aliqui parue nucis alij auellanae magnitudine, alij minores immaturi atrouerentes: maturi atrorubentes, rarius albi & striati, humida & albicante pulpa pleni, quæ seminibus multis, paruis, planis, subrotundis, Solani somnifici secundi forma, fulcis, conferta est. Radix tuberosa est, aliquando pugni magnitudine, aliquando oblonga, aliquando minima, rarius singularis membri virilis forma, inæqualis, quibusdã vestigijs donata, vnde germina anno sequenti emersura sunt, cute fusca aut atrorubente tecta, medulla siue carne firma & alba: & quandoq; tuber ex quo planta nascitur, eum eruitur, inane & flaccidum reperitur. Ad caulis exortum radices plures, fibrosæ, oblongæ, albicantes per terram sparsæ, quandoq; in profundum descendentes, cui alia tuberosa radices adnascuntur, ita vt plantam hyemem versus erutam, vltra quadraginta (alij quinquaginta notarunt) tubera diuersæ magnitudinis notaerimus, quas pleriq; eruunt, ne per hyemem putrescant, & sicco loco, calidior tamen, alij in vase terra sicca pleno, reponunt, vernatiq; tempore terræ rursus committunt: ex ramis etiam reclinatis, terraq; tectis, Burgundi propagare solent, quo plura tubera acquirant. Florent apud nos in Iunio, & sæpe ad Autumnum vsq; & à primis pruinis offenditur. Hæc ex Insula Virginea primum in Angliam, inde in Galliam, aliasq; regiones delata est.

Huius radices in Virginea Openanck dici, eius historiae autor monet. Petrus Cieca in sua Chronica (& Gomara in sua Indiarum historia generali) Papas locis Quijo vicinis vocari scribit: Benzoni, Pape, & Iosepho Acostræ in hist. Indiæ, Papas: hinc Papas Indorū vel Hispanorū dicitur, Italis Tartuffoli, quo nomine & tubera nominare solent, Ger-

manis *Grüßlingbaum* / id est, tuborum arbor dicitur. ¶ Plantæ huius cum anno 1590. iconem suis coloribus delineatam, à D. Scholtzio, Pappas Hispanorum nomine accepissem, & à nemine descriptam inuenirem, in Phytopinace sub Solano tuberoso, & in Matthiolo, sub Solano tuberoso esculento, figura addita, descripsimus, eiusque iconem D. Clusio transmisimus. Solanum appellauimus, propter formam aliquam foliorum cum malis aureis: florum, cum malis insanis: fructuum, cum baccis Solani vulgaris: feminum, cum Solanis pene omnibus: denique, propter totius plantæ odorem, quem cum Solanis communem habet.

An veteribus cognita? Pycnocomon Dioscoridis, nobiliss. Cortusius censuit, motus exemplari Dioscoridis manuscripto, cui similis figura adpicta. Et sane notæ florum ac radicem Pycnocomi Dioscoridis, huic Solano conueniunt: floris & feminis non item: Clusius deniq; in sua historia, Arachidnam Theoph. suspicatur, & Pappas Peruiuanorum vocat.

Indi radicibus panis loco vtuntur: quem Chunno vocant: radicem euulsam, foliq; expositam siccant, siccata in partes diffingunt, ex quibus edulium Chunno nuncupatam, admodum diu durans conficiunt. Pappas adhuc vero viridis, interdum quoq; vel cocta, vel assata manducatur: hæc Acostræ: qui addit, & aliud Pappas genus in calidioribus fundis plantari, ex quo fercula, Lacro appellata, parant. Sic in Insula Virginea, apud quos in humidis & paludosis locis nascitur, radicibus in aqua, aut aliter coctis, vtuntur. Sic nostrates, aliquando Tuborum modo sub cineribus assant, & cuticula ablata, cum pipere comedunt: alij assatas, & mundatas, in taleolas dissecant, & ius pingue cum pipere affundunt & comedunt, ad Venerem excitandam, semen augendum: alij & tabidis vtilis volunt, cum bonum alimentum præbeant: non minus quam castaneæ & pastinacæ alunt, & flatulentæ sunt. Relatum mihi, nunc apud Burgundos harum radicum vsum interdicitum, persuasi earum esse Lepram causare, & Artificokos Indicos vocari.

II. SOLANVM racemosum cerasorum forma: vel Cerasa amoris racemosa rubra: ex radice fibrosa, caules exurgunt bicubitales, angulosi, aliquantulum hirsuti, in multos ramos late se spargentes diuisi, qui infirmi sunt, & nisi ridica sustineantur, in terram procumbunt, succi pleni: ex caulis latere, pedi-

pediculi tres, quatuorve vncias longi, hispidi, flores sustinentes, prodeunt. Folia habet, in multas lacinias acutas, impari semper numero, Agrimonix foliorum instar diuisa & per marginem incisa, alijs folijs minoribus interiectis, pallide virentia, aspera & grauem odorem spirantia. Flores plures, quorum singuli singulis pedicellis insident, luteoli, ex quinque folijs acutis compositi, à calice viridi quinquefolio sustentati, in quorum medió capitulum paruum rufescens, apicibus donatum: quibus fructus succedunt, quasi in racemo dispositi, Ceraforum forma & magnitudine, virides primú, dein per maturitatem rubentes, in quibus, non secus quam in Pomo Amoris, copiosa humida medulla, & semen minutum albicans & planum, continetur. Planta annua est, & singulis annis serenda, quamuis in hortu meo ex deciduo semine renata sit.

III. SOLANVM tryphyllon Brasilianú: ex radice tenui, oblonga, oblique serpente, cauliculus exurgit singularis, glaber, palmum superás, circa quem folia terna, ex vno centro prodeuntia, & in latus sparsa, Solano tetraphyllo similia, latiora tamen, vncias quatuor lata, quinque longa, ex rotunditate acuminata, tenuia, læuia, venosa: supra quæ cauliculus vnciarum quatuor assurgit, cui tria alia fo-

lia, vncias tres longa, longeq; angustiora insident, calicis instar sustentia florem magnum, album, venosum, ex tribus folijs, vncias duas longis, & fere vnciam latis, compositam. Hoc in syluosis Brasiliæ apud Tououpinambaultios copiose reperitur, referente Pharmacopæo Gallo, qui vna cum alijs D. Bursero communicauit. Ignorans quid esset, formamq; considerans, Solam nomen, propter formam quam cum Solano tetraphyllo habet, imposuimus.

IV. SOLANVM Mexiocanum. Iasminum Indicú dictú flore minore. Hoc à Iasmino rubro, vel Mexiocano maiore, q̄ communiter in hortis colitur, potissimum magnitudine differt, omnibus plantæ partibus minoribus & folijs rotundioribus, existētib; nam licet maioris flores, ex vno folio, conuoluuli florum instar, componantur, attamen radijs discurrentibus, quasi in partes quinque diuiduntur: minoris flores, similiter quidem formati sunt, sed totus flos vnā partem maioris non adæquat: ita vt huius quini flores, maioris vnum in circumferentia non æquent: præterea staminula quaterna minutissimis apicibus donata, cum stylo paulo longiore, è medio flore emergunt, quæ longius quam in maiore, extra florem producuntur: semen similiter quadruplo minus est.

Hyoscyamus Creticus luteus maior.

Papauer spinosum.

DE HYOSCYAMO.

CAPVT II.

HYOSCYAMVS Creticus luteus maior: caulibus est cubitalibus, robustis, ramosis, rotundis, mollilanugine oblitis: folijs latis, subrotundis, sinuatis, & circumrosis; hirsutis, longiore pediculo donatis: ex quorum alij pediculi lanuginosi exurgunt flores sustinētes; ex calice hirsuto in quinque apices secto, prodeuntes; oblongos, Lamij mellisophylli forma, quinquefariam diuisis; quorū tria folia superiora maiora & flaua, inferiora duo pallidiora, ex quorum medio, stamina quina, purpurascētia, apicibus flauescētib; vna cum stylo oblongo eiusdem coloris, offeruntur: floribus delapsis, calices induantur, qui semen minutum sub-

rufum continent. Ex horto Montembelgardiaco, à fratre Ioh. Bauhino primum accepimus, semine à Casabona misso, quemadmodum in Phytopinace monuimus, & in Matthiolo figura addita, descriptimus: hanc postmodum Clusius, Hyoscyami Cretici alterius nomine, absq; figura proposuisse videtur.

DE PAPAVERE.

CAPVT III.

PAPAVER erraticum: Pyrenaicum luteo flore: caule est tenui, pilis exiguis, hinc inde aspersis: folijs teneris, glabris, pallide virentibus instar Caucalidis, vel Apij filiorum in lacinas diuisis per marginem incisiss & serratis, quorum costa med:

diæ pili paucissimi adpositi: ex folij ala, pediculus nudus, sex, etiam octo vnciarum longus, prodit, florem simplicem, magnum, quadrifolium, & colore luteum, sustinens: plura nõ licet, cum hoc sicum, in Pyrenæis, locis tamen vdis, natum, D. Burserus attulerit.

II. PAPAVER spinosum: ex radice tenui, oblonga, fibrosa, caulis sesquipalmaris, aliquando altior, ramosus, rotundus, striatus, minimis aculeis donatus, alba medulla plenus, exurgit: folia omnium prima ex semine prodeũtia, oblonga, angusta sunt: subsequencia vero, quemadmodum & ea quæ in caule sunt, papaueris corniculati instar laciniata: non hirsuta, sed mollia & nitida medium caulem amplectentia, quæ tres, quatuorve vncias longa, duas lata; per margines aculeis flauescens & acutissimis armata; parte quidem superna viridia, at neruis, quasi tenui puluere asperso, albicantib⁹: parte inferna canescentia & neruis ex minimis aculeis exasperatis. Flos luteus, ex quinque; vel sex, aliquando quatuor folijs compositus, odorem Chelidonij maioris quodammodo referens, ramulorũ summis infidet: huic succedit capitulũ oblongum, pentagonum, hexagonum, & tetragonum, multis staminibus flauis id ambientibus, quod tenellum: summa parte rubescit, maturum vero nigricat, spinis frequentibus & firmis horridum: hoc semine nigro, sextuplo aliorum maiore, rotundo, in apicem desinent & elegantissime striato, plenum est. Iulio & Augusto floret, & autumno seri debet, cum planta annua sit.

Semen ex Angliã primum, nomine Figo del inferno, id est, Ficus infernalis, à D. Camerario iunioris Norinberga allatum, vnde D. Doldius primum anno 1593. & mox nobiliss. Cortusus, Patauio, & plantam & semen transmisere; primusq; Papaueris spinosi nomine donauit, vti videre est in Phytopinace, & in Matthiolo, vbi & figura & descriptio proposita est, aliquot annis antequã Clusius, hoc, Papaueris spinosi nomine, in sua historia exhiberet. Tota planta succo flauescente, instar Chelidonij maioris abundat, quam ob causam Glaucium ne sit Dioscoridis, dubitamus: eos enim qui Chelidoniam maiorem, & eos qui Poma amoris volunt, & eos qui Papauer corniculatum phœniceum, substituunt, non probamus. Dioscorides etenim suo Glaucio, foli Papaueris corniculati tribuit, addens λιπερώτερη φύλλα, nitidiora interpretor, quæ sunt Papaueris spinosi, non hirsuta, vt cornicu-

lati: addit totum croceo succo madere: quem sane, vel leuissimo vulnere copiosum hoc Papauer fundit. Sed de his, in Theatro, Deo volente plenius.

DE ARGEMONE.

CAPVT IV.

ARGEMONE alpina lutea: huic folia sunt, ad radicem parua, multa, in multifidas tenuesq; alas instar foliorum Scandicis incisa, viridia & læuiã, inter quæ cauliculi bini, terni, palmares, nudi, leuissimis pilis vestiti, recta assurgunt, qui florẽ vnicũ medię magnitudinis, luteũ, quadrifolium sustinent: ex floris vmbilico, plurimi apices flauescens exurgunt: flori capitulum paruum subrotundum, asperiusculum, semen continens succedit. Hanc in monte Sneeberg Austriæ, qua parte ex pago eiusdem nominis perpendiculariter ascenditur, inter saxa D. Burserus reperit.

DE ANEMONE.

CAPVT V.

I. ANEMONE tenuifolia Cretica albo magno flore: folijs est Ranunculi pratensis, vel hortensis repentis, specie trifolia, rarius quinquefolia diuisis, per marginem crenatis: caule pedali, rotundo, flores duos vel tres albos, ex sex, vel septem folijs compositos, Papaueris erratici florem magnitudine superantes, sustinente: quibus capitulum, semiribus aliorum Ranunculorum more confarctum, succedit. Hanc delineatam, Patauij natam, Laurentius Rosena Germanus Pharmacopæus, vna cum alijs anno 1595; transmisit: cuius iconem etiam Phytopinaci addidimus.

II. ANEMONE syluestris alba minor: ex radice subnigricante, fibrosa, folia subrotunda, vnguem vix superantia, longis pediculis villosis donata, terna, quaterna, Ranunculi pratensis modo, tribus vsque ad vmbilicum incisuris, dein singulis, alijs tribus minoribus laciniata, pallide virentia, mollia & hirsuta exurgunt, inter quæ cauliculus candida lanugine pubescens, vnciarum septem altus, in medio duobus foliolis paruis laciniatis cinctus, cuius summo flos vnicus, paruus, triplo quam in vulgari minor, quinquefolius, candidus, in cuius medio capitulum exiguum, multis breuissimis sub-

luteis staminibus cinctum insidet. In summa, ab Anemone sylu. alba maiore, quam tertiā Matthiolum facit, sola magnitudine differre videtur. Hæc prope Herbipolim sponte nascitur.

III. ANEMONE alpina alba maior: ex radice nigricante, folia exurgunt acuta, Cicutariæ modo, multis diuisuris secta, atrouirentia, & parte prona, secundum venarū ductum, villosa, inter quæ cauliculus tenuis, leuiter hirsutus, vncias sex altus, cuius summo flos albus, maior quam in vlla Anemone syluestri, vel etiam Pulsatilla vulgari, ex septem folijs compositus, ex rotunditate in acumē desinentibus, & pluribus in medio staminulis luteis donatus, insidet: an vero tandem huius, vt & sequentis flos, in plumosi seminis congeriem transeat, non constat.

IV. ANEMONE alpina alba minor: tota planta vncias quatuor non excedit, radiculam habēs paruum, nigram, folia longe minora, quam prioris, magisq; villosa: cauliculo est biunciali villosa, quæ circa medium folia similia amplectuntur, cuius summo flos albus, sex folijs donatus, priore quadruplo minor, multis staminulis luteis præditus, insidet: hæc q; ad Anemone syluestrem 2. Clusij accedit. Vtraque in Austria prouenit: illa in Blanckenstein: hæc, in Taurero Rastadiensis, vbi D. Burserus collegit.

DE PULSATILLA.

CAPVT VI.

I. PULSATILLA palustris: hæc folijs est ad radicem in tenuissima & angusta segmenta diuisis, corum pediculis hirsutis, inter quæ caulij pedalis, rotundus, rufescens, leui lanugine aspersus, cuius medium folia capillacea acuta cingunt, ipsiusque summo flos vnus, villosa capitulo ex capillaceis folijs composito sustentatus, insidet, qui vulgari longe minor, ex folijs sex acutis, violæ nigræ colore compositus, staminibus in medio luteis: capitulum villosa cæsarie comosum, & incanescens, cum semen succedit. Hæc apud nos in pratis vdis & paludosis Michelfeldæ prouenit: & in hortum translata, cum vulgari, vegetior quidem fit, sed formam & colorem referuat.

II PULSATILLA apij folio venalis flore maiore: ex radice nigra, longiuscula, folia plura, pediculis oblongis, pilosis donata, crassa, dura, rigida, Apij

foliorum instar in quinas lacinias, & hæc in alias diuisa, margine piloso, prodeunt: inter quæ cauliculus vnciarum quatuor, nudus, at hirsutie incanus exurgit, qui florem magnum, trium vnciarum longum latumq; , ex sex folijs compositum, multisque apicibus luteis, vt & duæ sequentes, donatum, sustinet, qui colore variat, aliquando ex albo & subpurpureo mixtus, aliquando intrinsecus albus, extrinsecus subpurpurascens, vernali tempore florens: in syluis circa Francofurtum ad Oderam, D. Fleisserus, vt & sequentem, collegit.

III. PULSATILLA apij folio vernalis flore minore: & hæc ex radice crassa, nigra, oblonga, folia crassa, pauca, oblongis pediculis donata, Apij instar, sed in tres tantum lacinias ad vmbilicum diuisa, quarum quælibet in alias binas, ternasve lacinias, per marginem incisas, secantur, & pilis vix conspicuis donantur: cauliculo villosissimo, vncias duas alto, flos priore media parte minor, & dilute purpurascens insidet: Aprili, folijs plerumque carens, floret.

IV. PULSATILLA apij folio autumnalis: radice est longa, foris nigra, intus candida, folijs ad radicem plurimis, Apij modo in tres tantum lacinias, & has in alias diuisis, glabris, inter quæ cauliculus triuncialis, albis pilis villosus, florem præcedenti minorem obsoleti coloris, instar vulgaris, sustinens, qui, vt & priorum flores, in capitulum hirsutum, quod semen continet, abit. Septembri mense florens, in Lusatia, ynde D. Francus misit, reperitur.

V. PULSATILLA, folio Anemones secunda, vel subrotundo: radix crassa, nigra, aliquot propagines quandoque fundit: ex quibus prodeunt folia, pediculis oblongis hirsutis donata, instar Anemones bulbocastani radice subrotunda, inferne & per marginem leui lanugine candicantia, semper in lacinias tres latas, & hæc in alias bifidas, vel trifidas, minus profundas secta: inter quæ caulis emergit pedalis, subhirsutus, infra medium angustis oblongis folijs (qualia & flori subiiciuntur) cinctus, florem subcæruleum, septem folijs donatum, & reliquorum more in pappum abeuntem, sustinens: ex

Lusatia à D. Franco, Pulsatillæ latifoliæ nomine, accepimus.

DE RANVNCVLO.

CAPVT VII.

I. RANVNCVLVS nemorosus Anemones flore minor: tota planta vncias sex non superat: radícula est tenui, obliqua, cauliculo tenuissimo, triunciali, quem folia, vt in Ranunculo nemoroso albo, in tres lacinijs, & hæ in alias, diuisa, sed vix vnguem lata, cingunt, ita vt tota planta cum flore, vnam vulgaris Ranunculi nemorosi albi lacinijs, latitudine non superet: hæc, cauliculus vncialis superat, florem paruum album sex foliorum sustinens. A vulgato nemoroso non distinguem, nisi hic paruus copiosissime in editissimo monte ad Curiam Rhetorum, & circa Monspelium fuisset obseruatus.

II. RANVNCVLVS rotundifolius repense echinatus: ad radicem nigricantem, capillaceam, folia sunt rotunda, crenata, vncialia, pediculis longissimis donata, quæ vero in caule, maiora, pleraq; rotunda, etiam in lacinijs, sed non vsque ad vmbilicum, diuisa: caulem habet pedalem, in terram reclinatum & quasi repentem, ac in alios diuisum, circa quem folia pediculis palmaribus donata: flores pallide lutei, paucis ad vmbilicum staminibus: flore deciduo, capitulum ex pluribus seminibus rufescentibus subasperis echinatis, simulq; congestis compositum, succedit. Tota planta ob pilos asperos mollis est, atrouirens, & circa Bononiam in agris prouenit.

III. RANVNCVLVS palustris echinatus: è radice in multas fibras longas capillatas diuisa, prodeunt folia glabra, atrouirentia, longis pediculis donata, communiter vnguem pollicis lata, pampini fere diuisura & in ambitu incisa, in caule tamen latiora & profundius laciniata: ramis est recuruis, aliquando pedalis, & in alios breuioribus, hique adhuc in minores, diuisis: aliquando tamen tota planta vncias quatuor non excedit, & tunc ramuli plures à radice, duas, tresve vncias non superantes exurgunt, quorum extremitatibus flores pallide lutei, quinquefolij insident: singulis succedit capitulum ex seminibus compressis, echinatis tuberculis obfritis, in apicem recuruum acutum desinentibus, pluribus, paucioribus, aliquando duodecim simul iunctis, compositum.

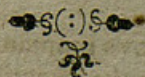
Locis humidis & aquosis Monspelluli gaudet.

Huius licet aduersaria sub Ranunculo palustri rotundiore folio semine echinato obiter meminerint, attamen quia cum Ranunculo palustri rotundifolio læui confundunt, vt in Phytopinace monuimus, integram veramque descriptionem proponere voluimus: hunc videtur Clusius in postrema sua historia nomine Ranunculi Apuleii, figuram minus fideliter expressum, exhibere.

IV. RANVNCVLVS grumosa radice folio ranunculi bulbosi: ex radice alba, grumosa, veluti ex paruis bulbis, sed firmiter compactis, composita, fibris oblongis intermixtis folia: Ranunculi vulgaris radice verticelli folijs similia, subrotunda, sed profundius dissecta, oblongis pediculis donata, leuissime pilosa, prodeunt: inter quæ caulis pedalis, hirsutus, rarius in ramos diuisus effertur, quem folia in angustos lobos secta bis cingunt, cuius summo flos luteus, aliorum forma insidet: cui capitulum, breuissimis aculeis armatum succedit. Hic Ranunculus agris Bononiensibus familiaris est, & à D. Agerio collectus. Huius etiam meminimus in Phytopinace, sub Ranunculo racemosa radice Ioh. Bauhini qui in montibus Bononiensibus reperit. An hunc intelligit Anguillara opin. II. dum meminit Ranunculi circa Sebenicum Dalmatiæ oppidum, radicibus. Chelidoniæ minoris, qui polyanthos sit: de quo & Camerarius in suo horto, sub Ranunculo pleno flore luteo repente maiore?

V. RANVNCVLVS geranij tuberosi folio: radice est fibrosa, caulibus multis cubitalibus, viridibus, leuibus, striatis & ramosis: folijs à radice absq; pediculis palmaribus, vncias sex longis latiq; superne atrouirentibus, foliorum Geranij tuberosi instar in multas lacinijs, sed longiores & latiores ad pediculum diuisis, & rursus in alias scissis: at in caulis summitate, in segmenta graminea partitis: flores in ramulorum summis plures, parui, lutei, multis in medio staminibus, quibus capitulum paruum rotundum cum semine succedit. Non longe Patauio in Arqua, vbi Petrarchæ sepultura, anno 1578. legimus, quem nobiliss. Cortusius.

Batrachium verum nominavit.

Ranunculus montanus subhirsutus
latifolius.

VI. RANUNCULVS montanus subhirsutus latifolius: ex radice oblonga, fibrosa, folia prima Geranio columbino similia, subnigricantia, mollia, in tres primum lacinias ad pediculum diuisa, & hæc in alias tres, hæc; in alias secta, pediculis palmaribus, subhirsutis donata prodeunt, quorum tamen superiora latiora & acutiora: inter quæ caulis sesquicubitalis, cauus, striatus, pene glaber, in ramos brachiatus, effertur: quibus flores parui, pallide lutei, quinquefolij insident; his semina, in capitulum congesta, succedunt. Hic in humidis montis Mutetæ prouenit.

VII. RANUNCULVS montanus lanuginosus folijs ranunculi pratensis repentis: radicem habet fibrosam, rufescentem, à qua, cum caule tenui, cubitali, lanuginoso, superne in alas diuiso, prodeunt folia pallide virentia, tactu mollia, pediculis pal-

maribus, lanuginosis, donata, instar Ranunculi pratensis repentis, in tres primum lacinias, oblongis pedicellis donatas, & hæc in alias acutas, per marginem crenatas, diuisa, flos aureus, quinquefolius, priore maior est. In altissimis montibus, vt in Belken Marchionatus, reperitur.

VIII. RANUNCULVS saxatilis magno flore: radix ex oblongis fibris capillaribus composita est: folia habet ad radicem plura, oblongis pedicellis nonihil lanuginosis donata, vnguè vix lata, in tres paruas lacinias, & hæc in binas, vel ternas acutas diuisa, inter quæ cauliculus palmo minor; tenuis, lanuginosus, cuius summo flos magnus, aureus, splendens, quinquefolius, multis in medio staminibus rufescentibus, insidet. Circa Monspelium in saxosis creuit.

IX. RANUNCULVS saxatilis folijs subrotundis: radix in fibras oblongas, capillaceas abit: folia per terram sparsa, subhirsuta, crassa, pedicellis vncialibus donata, vix vnguem lata, in petiola parua, subrotunda, & hæc in alia diuiduntur: cauliculus tenuis, lanuginosus, sex vnciarum, ad exortum statim diuiditur: flos luteus, quinquefolius, multis staminibus donatus. Eodem quo prior loco reperitur.

X. RANUNCULVS minimus saxatilis hirsutus: radice est pusilla, capillari, circa quam foliola plurima, in tres lacinias subrotundas, & per marginem incisas, diuisa, longis pedicellis hirsutis donata quæ cauliculus, duarum triumve vnciarum, hirsutus exurgit, florem luteum, aliorum Ranunculorum similem, multis in medio croceis staminibus, sustinet: cui capitulum paruum, vt in alijs succedit. Non longe Monspelio, ad Lattes, prouenit.

XI. RANUNCULVS villosissimus Monspeliacus: radice est fibrosa, rufescente, folijs ex ea prodeuntibus crassis, villosis, paruis, in lacinias primum ternas, alias subrotundas, alias acutas, & hæc in alias incisas & per marginem crenatis: quæ vero in caule sunt, in oblongas & acutas, & quasi aculeo armatas lacinias, sed longitudine impares, diuiduntur: inter quæ caulis palmaris, in breues alas brachiatus, quibus singulis, folium in plures lacinias diuisum, subiicitur: flos aliorum Ranunculorum forma, mediæ magnitudinis, lutei coloris est. Totâ planta ob pilos rufescentes, molles, villosa & rufescens est, & Monspelluli in saxosis reperitur.

DE DORONICO.

CAPVT VIII.

I. DORONICVM Helueticum incanum: ex radice geniculata, & quasi squamata, caulis emergit pedalis, rotundus, incanus, cui flos magnus luteus, folijs aureis longiusculis non crenatis, discū cingentibus, qui tandem in pappum abit cum semine aliorum simili: folijs est crassis, ad radicem aliquibus subrotundis, alijs ex rotunditate oblongatis, in ambitu dentatis & serratis, parte inferiore vna cum pediculis ob incanam lanuginem molli- bus, superne vero pallide virentibus & neruo albicante: quæ vero caulem ambiunt, longa sunt, angusta & acuminata, acris & amari saporis: ex Helueticis alpibus D. Burferus attulit.

II. DORONICVM Helueticum humile crassis folijs: planta palmaris est, folijs crassis & densis, superne atrouirentibus, inferne pallidis, non nihil hirsutis, primis quidem ex rotunditate oblongis, per ambitum crenatis, pediculi basi caulem ambiunt, sub sequentibus vero, vncias sex longis, sesquiunciam latis, quorum superiora pediculis carent: caule est breui, hirsuto, in ramulos biunciales diuiso, quorum singuli florem luteum, mediæ magnitudinis, sustinent. Iulio mense in Valesi norum iugis (auff der Gemme vocant) floret, vbi D. Fleisserus eruit.

DE ELLEBORO.

CAPVT IX.

E LLEBORVS niger Saniculæ folio minor: radices nigrae subsunt & ab vno exiguo capitulo fibræ quamplures tenues descendunt: folia, quæ oblonga pediculis donata, subrotunda sunt, vnguem pollicis lata, in septem lacinias breues & angustas, ad vmbilicum vsque diuisa, per margines crenata, in caule vero, breuissimis pedicellis tenuissime fissis: inter quæ cauliculi bini, terni, tenuissimi, palmares, & glabri exurgunt, vno alterove folio vestiti: aliquando in summo, pedicelli ad latera prodeunt, qui flosculos complures simul factos, candidos, quasi in muscario in nectos, sustinent. In summa, verratum nigrum Dodonæi, siue Astrantiam nigram Lobelij, per omnia refert, solaque magnitudine dif-

fert. Hæc in Alpibus solum reperitur, vt in monte Fracto, Spligel Rhætorum & in Pyrenæis.

DE GENTIANELLA.

CAPVT X.

I. GENTIANELLA alpina latifolia magno flore: ad radicem nigricantem, fibrosam, folia humisparia, quaterna, quinave subrotunda, crassa, plantaginis, vel Calthæ alpinæ forma, vnciam lata, duas longa: inter quæ cauliculus vncias quatuor altus, vno alterove folio donatus, cui vtriculus insidet, vnicum florem oblongum, cæruleum, calathum similem sustinens: cuius calicis vtrinque folium oblongum adponitur: ex Helueticæ alpinis habemus.

II. GENTIANELLA omnium minima: ex radice oblonga, tenui, albicante, foliola oblonga angusta, viridia, plurima simul instar cespitis coniuncta, prodeunt, inter quæ pedicelli breuissimi (tota enim planta, radice excepta, ad vnciam non excedit) quibus singulis flosculus, pro plantulæ ratione magnus, pallide cæruleis, staminulis donatus, caliculo inclusus, insidet; hæc nisi summe amara esset, Muscus aliquis floridus censeretur: in summis Alpium Helueticarum iugis reperitur.

DE PLANTAGINE.

CAPVT XI.

I. PLANTAGO maxima tota glabra: ex radice nigricante, fibrosa, folia sex, septem, octo, glabra, carnosa, & nervosa vncias sex longa, quatuor lata, pediculis pene palmaribus, initio rubetibus, donata, prodeunt: inter quæ pediculi nudi tres, quatuor, quinque, bicubitales, atrorubentes, rotundi, striati, spicam pedalem sustinentes, exurgunt: circa Monspelium reperitur.

Reperitur quoque folijs laciniatis, tenuibus, glabris, pedalis, vncias sex latis, caule etiam superante, & ad spicæ exortum, folia habente.

II. PLANTAGO quinqueneruia caulium summitate foliosa: hæc à vulgari in eo differt, quod cauliculi spicam floram sustinentes, in caulem palmarem excrefcunt, in cuius summitate, folia plura, eodem modo quo ad radicem disposita: spicis, non ob-

longis, sed rotundis, breuissimis pediculis lanuginosis insidentibus.

Reperitur etiam quinqueneruia vulgaris, spicis bifidis: vel loco spicarum, sunt capita mire variantia, à pediculis nudis sustentata, quorum quædam ex infima spicæ parte, vtrinq; vnum capitulum obtinent, alia plurib. capitulis, vtrinq; spicæ circumiectis, donantur.

III. PLANTAGO trineruia angustissimo folio: radice est tenui, fibrosa, albicante; folijs aliquando palmaribus, aliquando vncias quinq; longis, strictissimis, atrourentibus, tribus nervis distinctis, per marginem potissimum pediculis, pilosis: inter quæ cauliculi plures exurgunt, alij cubitales, alij pedales, alij palmares, aliquando triunciales, ad exortum aliquando villosi, glabri nonnunquam, quibus spicæ breues, oblongæ & subrotundæ insident. Hanc sæpius ad vias, maxime ad rudera, notauimus.

IV. PLANTAGO angustifolia paniculis lagopice: ex radice oblonga, fibris oblongis capillata & rufescente, cauliculi plurimi, aliquando supra viginti, nudi, leuiter hirsuti, rotundi, recurui, altitudine impares, alij palmam excedentes, semipalmares, alij duas tresve vncias non superantes, prodeunt, qui capitulum lagopi forma, modo longum, modo breue, molle, rufescens sustinent: ad latera flosculi parui, rufescentes, tenuissimis pedicellis insidentes conspiciuntur, quibus semen minutissimū succedit: folia habet plura, neruosa, vncias quatuor longa, vncia angustiora, hispida, & in exquisitissimum apicem desinentia. Hæc copiose in agris Neumausensibus prouenit.

Hæc aliquando ita parua, vt vncias tres non superet, magis villosa, & capitulis minimis rotundis donata.

DE HOLOSTIO SIVE LEONTOPODIO CRETICO.

CAPVT XII.

HOLOSTIVM siue Leontopodium Creticum: ex radice rufescente & quasi squamata, paulatim gracilescente, & in fibras diuisa, folia viginti, etiam plura, palmaria, angusta, nervis tribus per longitudinem discurrentibus distincta, & hirsutie subaspera, prodeunt: inter quæ pedicelli plures, molli rufescente lanugine pubescentes, duarum triumve vnciarum conspiciuntur, quibus singulis capitulum crassiusculum, rufescens insidet: flosculi albicantes, umbilico nigricante præditi, quandam foraminum speciem præbent: at in senescente, & arescente planta, pediculi crassiores & rigidifacii, vna cum capitulo terram versus, ad radicis caput adeo curuantur, vt pedem leoninum quodam modo referant. Hæc in Creta prouenit, & Patavio à Laurentio Rosena in Pharmacopæo, Leontopodij Cretici & Catanæces Cortusi nomine: dein pro Holostio minore, ab Imperato Neapoli accepti, & ante viginti & aliquot annos descriptionem, figuram addita, in Phytopinace proposuimus: postmodum & Clusius Leontopodij Cretici nomine, exhibuit.

DE CORONOPO.

CAPVT XIII.

CORONOPVS maritimus minimus: radícula est longa, capillari, foliolis multis per terram sparsis, in lacinias tenues instar foliorum Scabiosæ minoris siue Stæbes diuisis: inter quæ plures pedicelli recurui, vnciales, thyrfulos paruos spicatos & hirsutos sustinentes, flosculis minutissimis donatos: tota planta hirsuta est: hanc.

D. Gillenius misit.

DE PSTI-

Pſyllium minus.

DE PſYLLIO.

CAPVT XIV.

I. PſYLLIVM Indicum folijs crenatus: radice est oblonga, tenui, fibris capillata: caule circa radicem lignoso & rufescente, rotundo, subaspero, pedali, in frequentes ac foliosos ramulos diuiso, qui capitula plura, singula singulis pedicellis insidentia, sæpius dena, duodena, squamata sustinent, è quibus flosculi pusilli, pallide lutei, lanuginosi relucunt: semen nigricans, paruum, splendens, succedit: folia habet oblonga angusta, acuta, crenata, instar foliorum Coronopi, nonnihil laciniata, hirsuta: ex semine Pſyllij Indici nomine sato, in horto aliquoties Iulio florens, enatum. Et hoc Dioscoridis Pſyllium censemus.

II. PſYLLIVM minus: huic radix est tenuis, ob-

longa subalbida, fibris paucis capillata: ramuli semipalmares, rotundi, tenues, rufescentes, in terram reclinati, in summo in minores diuisi: folijs breuib. angustis, binis sibi ex opposito respódentibus, quæ alis subijciuntur, aliquando ternis, nonnunquam quinis simul iunctis: ramulorum fastigijs, capitula squamata insident, quibus vtrinque foliolum vnum (aliquando plura & impari longitudine) paruum recuruum & per maturitatem rigidum subijcitur: flosculos habet pusillos, albos, pedicellis inhaerentes, quibus semen longe vulgari minus, subnigrum relucens, succedit, Augusto florens in horto collegimus, semen Patauio ex nobiliss. Bemberti horto, Gottne rubri & albi nomine misso: sic & Alpinus, Gottne rubrú nominauit, differentiam inter Gottne rubrum & Gottne album (hoc enim Holostij species est) faciens. Idem & Botrio rubro nomine, Sprengero Heidelbergæ accepimus.

DE LIMONIO.

CAPVT XV.

I. LIMONIUM maritimum minus foliolis cordatis: ad radicem crassam, lignosam, rufescentem, parumque fibrosam, folia plurima, densa, carnosa, laeua, subrotunda, per terram instar cespitis sparguntur, in quibusdam plantis obtusa, nulloque mucrone prædita: in alijs, in summo sinum habentia, & cordis formam referentia: inter quæ cauliculi plures, inæquales, trium, quatuor, etiam sex unciam teretes, nudi, prodeunt, in plurimos breues & recuruos ramulos diuisi, flosculis frequentibus paruis, pallide rubentibus onusti. Hoc in littore maritimo, vt circa Massiliam & Louornum, reperitur.

II. LIMONIUM maritimum minimum: tota plátula uncias quatuor vix excedit: nam ad radiculam oblongam, rufescentem, in summo diuisam, foliola minima, subrotunda, crassa, instar Sedi compacta, inter quæ cauliculi unciales, paucos flosculos pallide rubentes, vel subcæruleos sustinentes, exurgunt. Hoc in insula quadam non longe Massilia, prouenit. De alijs Limonij differentijs, in Theatro agetur.

DE BISTORTIA

CAPVT XVI.

BISTORTA alpina maxima: ex radice quadruplo quam in vulgari maiore; contorta, geniculata, fibris capillata, foris nigricante, intus alba, caules bicubitales, nodosi, striati, maiori ex parte nudi exurgunt, quorum quælibet spicam florum sub-purpureorum, vnciarum quatuor sustinet: folia

DE PYROLA.

CAPVT XVII.

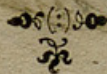
Pyrola al fines flore maior.

PYROLA Al fines flore duplex est. Europæa & Americana, vtraque maior & minor est: nullius.

habet oblonga, in acumen desinentia, venosa superne virentia, inferne cæsia, vel etiam incana: quorum quedam ad cubiti altitudinem accedunt, sed angusta, vncias tres lata. In altissimis Silesiorum montibus reperitur, vt in Sudetorum iugis, velut ad Gigantæum, Albis fontes

Schnee gruben.

Pyrola al fines flore minor.

hactenus figura posita fuit: Europæam tamen, primus Val. Cordus in obser. sylua sub herba trientali proposuit; dein Iohannes Thalius, in sua Harcynia Saxothuringica, sub Alsmâthemo descripsit: & Iohann. Francus in horto Lusatiæ, nomine herbæ pusilla trientalis, & tandem Casp. Schwenckfeldus, in suo Catalogo plantarum Silesiæ, Alsinem alpinam nominauit: nulla differentia ostensa. Alsinanthemi maioris & minoris nomine, à D. Sigfrido Helmstadio: Pyrola Bohemicæ maioris & minoris, à D. Doldio: minorem vero, nomine Anonymi Belulæ folio, in beruletis Scotiæ natam, D. Cargilus, ex Scotia misit. Huius descriptionem, à prædictis propositam, prætereire, & Brasilianam maiorem describere, in præsens lubet.

PYROLA Al fines flore Brasiliana: ex radice alba, tenui, capillata, cauliculus effertur singularis, tenuis, læuis, sex, septemve vnciarum, inferiore parte nudus, circa medium duobus foliolis paruis sibi oppositis donatus, superius vero folijs sex vel septem per ambitum cinctus: quæ magnitudine imparia sunt, aliquibus vncias duas, alijs vnam longis, vnciam vel semunciam latis, Plantaginis quinqueneruia forma (cū & per huius folia quinque nerui discurrant) sed glabra, tenera & viridia, in acumen fastigiata, ex quorum medio pedicellus tenuis, vncialis exurgit, florem singularem, pallide luteum, vngui pollicis æqualem, quadrifolium, striatum, cuius folia (stellæ modo disposita) lateralia, alijs duobus latiora sunt: ad floris umbilicum, staminula plura exigua, rufescentia occurrunt.

Hæc in Brasilia apud Tououpinambaultios reperta

reperita est, & ab Europæa, potissimum folijs quinquerujs differt, cum per Europæe, tam maioris, quam minoris folium medium, vnicus neruus feratur, à quo fibræ per latera sparguntur: dein flore, quintuplo maiore: At minor Brassiliana, ab Europæa minore, solum foliorum magnitudine, quæ in Brassiliana longiora, angustiora que sunt, differt.

DE POTAMOGETO.

CAPVT XVIII.

I. POTAMOGETON racemosum angustifolium: radice est capillacea, rufescente, cauliculis tenuissimis, palmaribus, in aqua fluitantibus, folijs angustis, longis, binis ex opposito respondentibus: aliquibus in ambitu leuiter sinuatis, aliquibus minime sinuosis: petiolo tenui, breuique, flosculi pusilli, vix in morem congesti, insident, quibus granula aculeata, simul iuncta succedunt. Hoc prope Monspelium, ad molendinum in aqua fluitans reperitur: idem tribuli aquatici minoris nomine, D. Francus ex Lusatia misit.

II. POTAMOGETON gramineum ramosum: ex cauliculo pedali, etiam cubitali tenuissimo, rotundo, albicante, in plures alas brachiato, folia graminea, oblonga, atrouirentia, non alternatim, sed multum ab inuicem distita, prodeunt, quæ in alia folia, fere capillacea, abeunt, nihilominus tamen ex primi folij ala, cauliculus in similia folia abiens, exurgit: in extremo caulis, pediculus triuncialis, flosculos minutos, & granula subsequencia minuta & subaspera, non racemi modo, sed magis, & velut in spica, dispersa, sustinet. Hoc in paludibus Austriæ fluitans, Fontilapathi graminei nomine, D. Burserus misit.

III. POTAMOGETON minimum capillaceo folio: hoc paruum est capillaceo & caule & foliis oblongis, inordinate dispositis, pallide virentibus: in summo, pedicello paruo, modo vno, modo duobus, capitulum minimum & acuminatum, prioris tamen forma, quod minutissimo flosculo pallidulo successit, sustinens, quorum aliud expansum, aliud quasi vesiculæ foliaceæ in acumen definentis, inclusum est. Hoc cum sequenti, Monspelio D. Burserus attulit.

IV. POTAMOGETON capillaceum, capitulis ad alas trifidis: hoc cauliculo est palmari, pilo non crassiore, ramoso, articulado, ad quemlibet articu-

lum, folia bina, oblonga, quouis pilo tenuiora, ex aduerso respondentia: quorum alis, minutissimi flosculi palliduli insident, qui iuncti, nodulum quasi referunt, quo maturato, nodulus siue capitulum, ex tribus portiunculis semicircularibus in apicem abeuntibus & rufescentibus compositum, conspicitur: nihilominus tamen, ex priorum foliorum alis, pedicellus exurgit, qui in tria, etiam plura foliola absimitur, similisq; in medio nodulus adponitur; in summitate namque capitulum nullum est.

DE SERPENTARIA.

CAPVT XIX.

SERPENTARIA triphylla Brassiliana: hanc integram describere non licet, siquidè solum caulis portio cū folio & flore ad manus sit: quare ex caule rufescente, striato, exurgit, folij pediculus palmaris, & læuis, in cuius summo folium tenue, albide virens, fibrosum, subrotundum, trifidum, in exquisitum apicem definens, duabus partibus inferioribus, & quidem inferne sinum obtinens, quorum quodlibet, vncias binas cum dimidia latum, longitudine vero vncias quatuor superat: flos serpentariæ maioris forma, similiter pediculo triunciali donatus, longitudine vnciarum quinque, latitudine sesquiuncialis, atrorubens, striatus, venis albicantibus per medium, maxime extrinsecus, excurrentibus: pistillo nigricante, oblongo, in summo bifido. Ex Tououpinambault Brassiliæ anno 1614. allata.

DE TVSSILAGINE.

CAPVT XX.

TVSSILAGO alpina folio oblongo: ex radice nigricante, minimi digiti crassitie, plurimis fibris donata, caulis exurgit cubitalis, hirsutus, rufescens, striatus & asper: folijs ad radicem quinis, senis, longis pediculis donatis, oblongis, nigricantibus, duris, hirsutie asperis, per marginem crenatis, & imparis longitudinis: at in eaule binis, ternisve angustioribus: cuius summo, aliquando in ramos diuiso, flos muscosus, luteus, latis magnis insidet, qui tandem in pappum euanescit. In Heluetiorum alpibus & Baldo (sed angustioribus folijs) prouenit.

DE CACALIA ET LAPPÄ.

CAPVT XXI.

CACALIA tomentosa: folia habet Tussilaginis folijs maiora, figura instar Personatiæ oblonga, in ambitu serrata, nonnunquam sinuata, superne ex virore nigricantia, venis tamen, in cana lanugine albicantibus, percurrentibus: inferne, propter densam & mollissimam lanuginem qua pubescunt, candidissimis: quorum pedicelli oblongi, striati,

non secus ac folia, lanuginosi: de floribus nil constat cum solum folia aliquot D. Paschalis ad nos miserit, in Sumanò monte prope Vincentiam collecta: eandem circa Thermas Fabarias, sed floribus, cauleq; carentem, postea obseruauimus.

LAPPÄ rosea: hæc à vulgata differt capite: nam circa floris capitulum, folia plura, veluti in Plantagine rosea, dense stipata, iunguntur, quæ singula in mollem aculeum desinunt: hæc apud Lipsenses frequenter reperitur: vnde à D. Iungermanno accepimus.

LIBER SEXTVS.

DE LEUCOIO.

CAPVT I.

I. LEUCOIVM luteum magno flore: hoc à vulgari Leucoio luteo Keiri dicto, differt magnitudine & colore, quia paruum fruticem, valde ramosum & totum virentem refert: folijs est maioribus, viridibus, splendentibus: floribus quadrifolijis magnis, ita vt huius folium, vulgaris totum florem pene adæquet, odoratissimis, intensiorisque lutei coloris: siliquis copiosis, semen minutum, planum rufum continetibus. Hoc Maio mente & maiore ætatis parte floret, pertenuis est, & frigoris patiens, cuius semen, Leucoij lutei Hispanici nomine misum est.

II. LEUCOIVM luteum serrato folio: hoc à præcedente folijs potissimum discrepat, quæ duplo pene longiora, angusta, per latera crenis asperis serrata, & in aculeum sinientia, quæ similiter crassa, sed pallide virètia, mollia, quia parte inferna quasi lanugo aspersa est. flores lutei sunt & magni. Hoc D. Doldius Norinberga misit.

III. LEUCOIVM luteum sylvestre hieracifolium: hoc circa radicem crassiusculam, albicantem, in oblongas fibras capillatas abeuntem, folia plura habet per terram sparsa, eaque oblonga, angusta, subsæpera, sinuosa & per ætatem in planta luxuriante Hieracii instar sinuata, quæ circa caulem pedalem, striatum, nonnihil in canum alternatim disposita, oblonga, latiuscula, vt in Keiri vulgari pal-

lide virentia, ob raras crenas inæqualia, tamq; ob leuissimam hirsutiem aspera: caulis maior pars floridus est flores lutei sunt, quadrifolij, Keiri floribus minores, oblongis pediculis donati, quibus siliquæ triuiciales strictissimæ, in summo vtrinq; parum reflexæ, succedunt: hoc in syluis prope Neustadium Hærcyniæ reperitur, vnde D. Furerus misit.

IV. LEUCOIVM album odoratissimum folio viridi: radice est multifida, caule viridi, ramoso, aliquando minimi digiti crassitie: folijs viridibus, splendentibus, crassis, Keiri folijs forma respondentibus: floribus albis, quadrifolijis, suauiter a dmodum & quidem vesperi Hesperidum modo, olentibus, cuius nomine nostrates, *Bisem Mägelstn* id est, molcū redolentes garyophyllos vocant: quibus siliquæ longæ, crassiusculæ, virides, duplicem planorum feminum ordinem, membrana intercurrente, continentes, quod Leucoii albi Cretici nomine primo accepimus. Hoc per aliquot annos durat, si hyeme in cella asseruetur.

V. LEUCOIVM minimū Creticum: cauliculo est palma minore, viridi, striato, leuissimis tamen pilis aspersis: foliolis subrotundis, pallide virentibus, longis pediculis donatis, aliquando binis ex opposito, aliis alternatim sitis: cauliculi summū in duos pedicellos abit, qui flosculum oblongum, caruleum, quadrifolium, modo vnum, modo duos, sustinent.

stinent. Hoc ex horto nobiliss. Contareni, D. Lenzius attulit.

VI. LEVCOIVM maritimum minimum: radicula habet tenuissimam, oblongam, albam, ad quã foliola minima quina, senave, subrotunda & pallida: cauliculus sesquiuncialis, rufescens, quinis, tenuis, foliolis oblongis, obtusis, hirsutis subcanis, alternatim dispositis, cingitur: flosculus vnum vel alterum subcæreuleum, cauliculus & pedicellus hirsutus sustinet. Hoc in litore maris prope Terracinum reperitur.

DE HESPERIDE.

CAPVT II.

I. HESPERIS sylvestris flore paruo: caule est cubitali, viridi, striato, nodoso, multis alis fere palmaribus, donato & concavo: folijs quam in vulgari acutioribus, in ambitu profundius serratis, viridibus, subhirsutis & minus vulgari asperis: floribus plurimis, subcæreuleis, quadrifolijs paruis, ita vt huius flos integer, vix vulgari foliolum adæquet, quibus siliquæ strictissimæ succedunt. Hæc, circa Monspelium in horto Dei, ad aggères aquarum, à D. Bursero collecta fuit.

II. HESPERIS sylvestris Hieracij folijs hirsuta: tota planta hirsuta est, caulē habens pedalem, angulosum, hirsutum, pallidē virentem, in summo in ramos aliquot alternatim dispositos diuisum, folia Hieracinis instar laciniata & sinuata, oblonga angusta, acuminata, crassa, hirsutis aspera, quorum superiora pediculis carent: flores in calicibus hirsutis rubri, magnitudine Hesperidis vulgaris flores æquantes: quibus similes siliquæ, semen continentes succedunt. In saxosis humidis Prouinciæ, D. Burserus legit.

DE SAPONARIA:

CAPVT III.

SAPONARIA concava Anglica: planta est elegans; radicibus fuscis, crassis, longis, lentis, repentibus sibiellis paucissimis adhaerentibus: vnde caules exiungunt cubitales, rotundi, striati, glabri & albi, geniculis distincti, in terram reclinati, & concavi: circa quos folia viridia, glabra, subrotunda, nervosa, vncias duas lata, paulo longiora, rarius ex singulis geniculis bina, sed ex quolibet geniculo vnum tantum, nullo certo ordine vel numero nascitur, quod antequam expandatur, fistulæ instar caulem complectitur: flores in summo caulicorum, ex su-

periorum foliorum sinu, tenerrimis pedicellis subnixi, ex caliculis oblongis, nonnihil hirsutis prodeunt, Saponariæ vulgaris forma, ex quinque folijs per oras crenatis, commissi qui colore albi sunt, leui carneo colore asperso, in quorum medio staminula quædam exigua: semen non vidimus.

Hæc æstate media floret in Anglia, quæ in Comitatu Northampton, in nemore quodam Spanie dicto, à D. Gerardo Chirurgo Londinensi reperta, Gentiana concava nominata, & Londino à D. Listero, vna cum figura suis coloribus illustrata, missa fuit.

DE LYCHNIDE.

CAPVT IV.

I. LYCHNIS auriculæ vrsi facie: itanc in Phytopyrace sub Lychnide viscosa Cretica exhibuimus, cuius hæc perfecta descriptio est: radice est alba, longa, & fibrosa, folijs ad radicem pluribus, etiam viginti numero, per terram sparsis, incanis, lanuginosis, Auriculæ vrsi folijs forma & crassitie similibus, vncias tres, etiam quatuor longis: quæ ex longissimo & latissimo pediculo sensim rotundam figuram acquirunt, & rarius vnguem latitudine superant: caulem habet sesquicubitalem, ramosum, rotundum, hirsutum, firmum, in summo læto succo glutinosum: flores ex viridi stauescentes, plures, quasi in umbellâ congesti, quinquefolij & bifidi: quibus caliculi parui, semen minutum nigricans continentes, succedunt. Hanc à Ioh. Bauhino, Viscaginis auriculæ vrsi facie Candia, quo nomine semen à Calabona Florentia acceperat, primum habui: dein Lychnidis auriculæ vrsi facie: & hanc postmodum Clusius, Lychnidis syl. latifoliæ nomine, exhibuit.

II. LYCHNIS syl. minima exiguo flore: ex radice oblonga, tenui, cauliculus rotundus, rufescens geniculatus, trium quatuorve vnciarum, in alas minimas brachiatus exurgit, foliolis binis exiguis, acutis, ad quemlibet geniculum & alam, & ex quolibet ala, pedicelli oblongi, angustissimi, rigidi, quibus flosculus purpurascens, ex quinque foliolis, singulis cordis formam referentibus, compositus insidet. Hæc circa Monspelium, in pede montis qui est prope Boutonet copiosè reperitur, quam Centaurium minimum appellabant. Verum ante quadriennium eandem, sed palmum superantem, &

Florentiæ ad agrorum margines natam, Tunica peculiaris nomine, à D. Bursero

accepimus.

DE CARYOPHYLLO.

CAPVT V.

I. **CARYOPHYLLVS** arborefcens Creticus: ex radice crassa, alba, dura, & lignosa, caules cubitum superantes exurgunt, albi, rotundi, læues, geniculati, lignosi, in alas brachiati: folia habet ad radicem plura, longa: angusta, in acutum mucronem definentia, pallide viuentia, in caule paucissima: flores, è calicibus viridibus, tenuissimis & acutissimis foliolis cinctis quinquefolij, eleganter, sed non profunde fimbriati, ex diluta purpura rubentes, prodeunt: ex quorum medio itaminula plura breuiaque prominent: semen verò paleaceum in caliculis continetur. Ex semine Cretico, in horto Montembelgardiano velur in arbusculam excreuit.

II. **CARYOPHYLLVS** syluestris repēs multiflorus: ex radice crassa, lignosa, subfusca, cauliculi plurimi, etiam quandoque supra triginta, trium quatuorve vnciarum, tenues, partim in terram reflexi, partim erecti, paucis foliolis cincti, quæ circa radicem plura, breuissima, angustissima, dura, mucronata, viridia: quibus singulis flos, modo vnus, sæpe duo simul caliculis ad exortum iunctis, quinquefolij alforum forma, pallide rubentes insident. In saxosis circa Monspelium prouenit.

III. **CARYOPHYLLVS** syluestris biflorus: ex radice parua, folia pauca angustissima, vt prioris, sed multo longiora, exurgunt, & inter hæc cauliculus tenuis, plus minus palmum altus, in summitate in duos pediculos semper distinctus, quorum singuli florem magnum, Caryophylleo syl. vulgatissimo multo maiorem, quinquefolium, leuiter laciniatū colore pallide rubentem sustinet. Circa Geneuam D. Cherlerus collegit.

IV. **CARYOPHYLLVS** pumilus latifolius: à radice cauliculus, statim in duos ramulos sex vncias altos, tenues, rotundos diuisus prodit, cui ad radicem folia breuia, latiuscula, in ramulis longiora, mollia & pallida, binis sibi inuicem ad geniculos respondentibus: cui libet ramulo, flos vnus, priore multo minor, pallide purpurascens, magisq; albès, ex breui calice prodiens, insidet: ex Austria D. Burserus misit.

V. **CARYOPHYLLVS** holostius alpin⁹ latifolius: ad radicem tenuem, albicantem, fibrosam & re-

pentem, cauliculi aliquot in terram reclinati, hirsuti, trium, quatuorve vnciarum, folijs paruis, subrotundis, latis, binis, sibi inuicem respondentibus, hirsutis, & crassis cinctis: ex alarum sinu, pediculorum instar ramuli exurgunt, singuli florem vnum, calici viridi primo inclusum, dein quinquefolium magnum & album sustinent, cui capitulum oblongum, semen continens succedit. Hic in Valesianorum alpibus, loco **Semine** dicto, & circa Fabarias reperitur.

VI. **CARYOPHYLLVS** holostius alpinus angustifolius purpurascens: & hic radícula est repente, cauliculo tenui, triunciali, leuiter hirsuto, circa quem foliola parua, oblonga, acuminata, bini sibi opposita: flores in summo bini, terni prioribus minores, purpurascens, stellæ in modum dispositi, calicis foliolis viridibus alternatim velut intercedentibus: ex Pyrenæis Hispanicis, D. Burserus attulit.

VII. **CARYOPHYLLVS** holostius alpinus gramineus, radiculâ habet exigua, caulē palmare, exilem, rotundum, geniculatum, pilis leuissimis donatum, circa medium in ramulos & hi in alios brachiatum: folia ad radicem pauca, ad geniculum bina, ex opposito respondentia, atroviuentia, angustissima, vnciam longa; flos seculi albi quinquefolij, ex calice prodeunt, singuli, singulis pedicellis insident: quibus exiguum capitulum, minuto semine refertum, succedit. In alpibus prouenit: in Austria monte Taurero, D. Burserus legit.

VIII. **CARYOPHYLLVS** holostius montanus angustifolius albus: & hic cauliculo est tenui, geniculato, rufescente, glabro, trium quatuorve vnciarum: folijs oblongis, angustis, glabris cincto, floribus albis quinquefolijs, & prædicto quinto multo minoribus. In horto Dei, D. Burserus legit.

IX. **CARYOPHYLLVS** holostius tomentosus latifolius: ex radice tenui & repente, caulis tenuis, rotundus, geniculatus, in terram reclinatus prodit, qui statim in ramulos plures palmates, semipalmates, etiam minores subdiuiditur, quos folia oblonga, latiuscula, quædam subrotunda, ob lanuginem aspersam mollia & alba, bina & opposito respondentia, cingunt: flos non est conspectus: Hunc ex horto Pisano & quidem secundo, primum opera D. Wolfhardi Ocymoides tomentosus nomine, accepimus.

X. **CARYOPHYLLVS** holostius tomentosus angustifo-

gustifolius: hic cauliculis est palmo minoribus, erectis tenuibus, rotundis & parte infera geniculatis, superiore parte nudis & pene glabris, qui statim in ramulos breuissimos, ex alarum sinu, ex aduerso fitos, diuiduntur: folia habet oblongiuscula, angustissima, reflexa, ob tomentum mollia & ex viridi albicantia: cauliculus in tres pedicellos, binis foliolis sustentatos, eosque oblongos, sed longitudine impares, ab it, qui singuli calicem viridem sustinent, cui flos vnus, isque albus & quinquefolius insidet: hunc in Granada, ad radicem montis copiose D. Albinus obseruauit.

Caryophyllus aruensis glaber minimus.

XI. CARYOPHYLLVS aruensis glaber minimus: ex radice capillacea rufescente, cauliculus vnus vel alter, tenuissimus, geniculatus, pedalis prodit, in summo valde ramosus, ramulis capillo tenuiori-

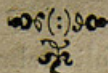
bus, quorum singuli, singulos flosculos albos, minutissimos, in duos apices abeuntes sustinent: folia habet pauca, longa, angusta. Variat magnitudine, nam & semipalmaris est, paucissimis, capillaceis, breuioribusq; foliolis. Illum ex Euganeis colibus habemus: hunc vero Monspelio: & hoc adhuc minus ex fyluis prope thermas Wisbadenses infra Moguntiam.

XII. CARYOPHYLLVS saxatilis ericæfolius umbellatis corymbis: ex radice tenui, contorta, lignosa & reclinata, cauliculi plures, geniculati, rufescentes, semipalmares, attolluntur: ad quorum exortum foliola breuia, angusta, ericæ similia & adgenicula singula bina breuissima & rigidiuscula: cauliculorum summitatibus, veluti umbellæ ex corymbis compositæ insident, vnde flores candidi, ex quatuor, aliquando quinque foliolis constantes, prodeunt. Hic in Gallia prouincia locis saxosis, in monte edito prope Vigan reperitur.

XIII. CARYOPHYLLVS saxatilis ericæfolius tamofus repens: hic instar musci eleuati per terram repens, ex radice caulem lignosum emittit, in ramos plures, & hos in alios subdiuisum, quos folia exigua ericæ folijs similia cingunt: quorum summitatibus flores copiosi, niuei, magni, elegantissimo spectaculo insident: ex Pyrenæis D. Burserus attulit.

Hunc floribus rubris, sed maioribus, folijsq; ad cauliculos longioribus & latioribus, ex Hispania habemus. Vterque à Caryophyllo muscoso, siue musco florido, diuersus est.

XIV. CARYOPHYLLVS saxatilis siliquosus: è saxorum fissuris in Hircyniæ promontorijs, planta perennis erumpit, foliolis ad radicem pluribus bellidis forma, sed multo minoribus, oblongis pediculis donatis, tenuibus pallide virentibus, inter quæ cauliculi tenues, læues, palmares, in oblongos ramulos diuisi, folijs paucis, longis, angustis cincti, prodeunt; ramulorum summis flores candidi, quadrifolij insident, quibus siliquæ strictissimæ, minutissimum semen rufescens continent, succedunt. Gypsophyti siliquosi nomine, D. Furer. communicauit.

DE ANTIRRHINO.

CAPVT VI.

ANTIRRHINVM saxatile folio serpilli: radice est parua, ramis multis, reflexis, tenuibus, leuiter hirsutis: folijs Serpilli vulgaris forma, sed minoribus: floribus rubris, aliquando pallide cæruleis, pedicellis oblongiusculis insidentibus, forma & magnitudine vna cum capitulo succedente, Anthirrhino aruenfi minori similibus. Massiliæ in saxosis prouenit.

DE LINARIA.

CAPVT VII.

Linaria bellidis folio.

LINARIA latifolia Dalmatica magno flore: caulis est lignosis, rotundis, firmis, cubitus

superantibus, in ramos brachiatis, quos folia, præsertim inferiora, vnciam lata, duas longa, pediculis carentia, in apicem acutissimum desinentia, nullo ordine seruato, ambiunt: flores habet Linariæ vulgaris florib. forma similes, sed triplo imo quadruplo maiores, ex luteo rufescentes, aureosve, quibus vascula vt in alijs, succedunt. Hanc anno 1594. in horto Montembelgardiano collegimus, enatam ex semine à Casabona Florentia missò nomine Linariæ maximæ Dalmaticæ lauri folijs: eandem quoque nomine Linariæ perennis fruticantis Creticæ accepimus.

II. LINARIA Americana paruo flore: ex radice caules plures sesquicubitales, rotundi, læues, rufescentes, in ramos plures diuisi, exurgunt, quos folia triplo quam in priori angustiora, in exquisitum apicem desinentia, atrouirentia, alternatim nulloq; ordine disposita, cingunt: floribus est aureis, iisque longe quam in vulgata minoribus. Hæc an. 1601. Argentinæ, in horto D. Saltzmanni creuit.

III. LINARIA latifolia tryphylla: caulibus est viridibus, rotundis, striatis, glabris, sesquipalmariibus, in summo brachiatis: folijs vt in Linaria Valentina Clusij, terno, & aduersis inter se petiolis ordine adhærentibus, dispositis, quolibet folio vncia latiore & duabus longiore, tenui, ex glauco virescente, venis ternis, vt in plantagine per longitudinem discurrentibus: at in caulis summo, modo terna, modo bina, modo sine ordine sita sunt: extremo ramo veluti spica oblonga florum Linariæ vulgari similibus rictu flauo, calcari vero pallide cæruleo. Hanc Linariæ latifoliæ Valentina Clusij nomine D. Doldius misit, cuius in Phitopinace sub Linaria 5. meminimus. An hæc Linaria Cretica latifolia Clusij, in sua historia?

IV. LINARIA capillaceo folio erecta flore odorosa: hæc caulibus est cubitalibus, rotundis, ramosis: folijs plurimis, capillaceis, nulloq; ordine dispositis: floribus paruis ex cæruleo, alboq; mixtis, cuius rictum linea flauescens distinguit, suauem & subtilem odorem spirantibus: quibus capitula Lino fere similia, minutum semen in pericarpis contentia succedunt. Planta perennis est, Monspellali sponte proueniens: nonnunquam ibidem in muris reperitur: flore vario, coloribus ex albo, cæruleo & luteo mixtis.

In hortis, cultura omnibus sui partibus maior est, duos cubitos superans, & quidem duplex, alteri flo

ri flos odoratior, alteri in odorus: quæ ex radice repente & perenni mire se propagat.

V. LINARIA aruensis cærulea erec̃ta: hæc radice est exili, capillacea, cauliculis palmaribus, folijs capillaceis, sed rarioribus & brevioribus, quam in priore: floribus paruis, violaceis, lini capitulis exiguis femine refertis. Hæc in agris Lusatiæ flore est cæruleo: at Monspeffuli in aruis ad montem Cæcium violaceis reperitur.

VI. LINARIÆ aureæ affinis: caule est cubitali, rotundo, lignoso, in ramulos brachiato, quorum summitatibus flores lutei, Senetionis maioris forma, & similiter in pappum abeuntes, infident: folia oblonga, angusta, Kali maioris cochleato femine, folijs & forma & modo dispositis (sed densiora) habet. In Aragoniæ locis desertis, D. Albinus collegit.

LINARIAM bellidis folio, à C. Clusio, Lobelio & alijs sub Linaria odorata, descriptam, sed non recte icone expressam, cum calcaribus careat, figuram veram adponere visum fuit.

DE LINO.

CAPVT VIII.

I. LINVM frutescens subflauum: fruticosum est, caulibus cubitalibus, tenuibus, leuibus & ramosis; folijs angustis, breuibus, sine ordine dispositis: floribus in summis cauliculis multis & magnis, subflauis, quinquefolijs, totidem in medio staminibus. Hoc in Granada D. Albinus legit.

II. LINVM syluestre cæruleum folio acuto: caule est pedali, rotundo, lignoso, statim ad exortum in

ramos palmares diuiso, quos folia atrouiretia, basi latiore alternatim cingunt, & in exquisitissimum, & veluti aculeatum mucronem desinunt: ramorum summitatibus, cauliculi multi quasi in umbella dispositi, calices aliquot apicibus donatos sustinent, è quibus flores magni, cærulei, quinquefolii, in medio staminibus donati, prodeunt, quibus vascula subrotunda succedunt. Hoc in saxosis Prouinciæ, non longe Massilia prouenit.

III. LINVM minimum stellatum: tota plantula duarum, rarius trium vnciatum est, radícula capilli instar tenui, albicante, cauliculo vno vel altero tenuissimo, foliolis breuibus, in exquisitissimum paruumq; apicem desinentibus: inter quæ flosculi parui, pallide virentes, stellati, ex quinque radiolis, exiguum circulum veluti vmbonem cingentibus, compositi. Hoc Monspeffuli in Gramuntio & Boutoneto prouenit, & ab alijs lingua auis minor ab alijs Passerina minor saxatilis, dicebatur.

DE HYSSOPO, HYSSOPI FOLIA, SIVE
Gratiola minore, & Thymo.

CAPVT IX.

HYSSOPVS latifolius: caulibus est lignosis, rufescentibus, striatis: folijs triplo quam in vulgari latioribus, obtusis, in reliquis cum vulgato conueniens. Londino D. Cargillus misit.

2. Addidit & alium, à vulgato solum foliorum colore diuersum, qui in hoc atrouirens, in illo vero pallide luteus.

3. Sic & tertium hirsutum, cuius caules & folia, molli lanugine pubescunt.

Hyssopifolia siue Gratiola minor.

HYSSOPIFOLIA siue Gratiola minor: ex radice modo crassiore, modo tenuiore, ac fibrosa albidâ, caulis exurgit cubitalis, in plures ramulos diuisus, subrufus, rotundus, striatus, quem folia Polygoni masculæ æmula cingunt, pallide virentia, alternatim disposita, & pediculis carentia: ex quorū alis flores singuli, oblongis caliculis inclusit, eleganter cærulei quadrifolij; hos sequuntur vascula oblonga, semina minuta subfusca cōtinentia. Hæc omnis odoris expers est, & pene insipida, licet aliqui nitrosū, alij subdulcem saporem in ea notant.

Variat folijs: altera est latioribus, quæ altius exurgit: altera angustioribus & oblongis, quæ vix palmaris, Iunio mense florēt. Floribus item, nam ex Hispania habemus, quæ flores habet oblongos: forma Gratiolæ vulgaris similes, qui saturatoris coloris cærulei sunt. Locus humidis & vliginosis nascitur,

quam primum in paludibus Patauinis & ad portam S. Iustinae & quidem latioribus folijs, legimus: dein circa Monspelium in riuulis, vbi Anagallidem aquaticam vocabant: tum in Alsatia non longe Mulhusio, item locis vdis: quæ vero folijs angustioribus est, Monspeffuli, ad lucum Gramūtium prouenit. Hanc videtur notasse Cordus in obs. **Grasse Polcy.** & Gesnerus libel. de coll. stirp. Gratiolæ minoris nomine. Camerarius, qui in Fræconia obseruauit, Hyssopoidem nominauit, & in Hassia, Halimum aquaticū vocari monet: in Phytopinace sub Hyssopifolia Ioh. Bauhini: & in Matthiolo emaculato sub Gratiola minore, figura addita (quæ hæcenus nullus exhibuit) proposuimus.

THYMVM inodorum: suffrutex est, ob læuē lanuginem, quæ pubescit, incanus, caule lignolo, cortice incano, rugoso vestito, qui in plures ramos palmo minores, recuruos, hq; in alios & velutin orbem dispositos, diuiditur: quos per interualla folia breuissima, angustissima, plura simul iuncta, inodora & pene insipida, sed astringendū vi prædita, cingunt: cauliculorum summis flores plures purpurei, forma & dispositione Thymi vulgaris floribus similes, insident. Hoc in regno Valentia, locis arenosis in litore ad Alicanta, copiose prouenit, D. Albino referente.

DE SERPILLO ET POLIO.

CAPVT X.

SERPILLYM latifolium hirsutum: tota planta ob mollem lanuginem, qua pubescit, præsertim caulibus, incana est: cauliculis donatur frequentibus, tenuibus, longis, recuruis: qui folijs subrotundis, pediculis oblongis, binis ex aduerso nascentibus, cinguntur: cauliculorum summis capitula flosculorum purpurascens, vt in vulgari, insident. Hoc sæpius locis aridioribus apud nos reperitur.

POLIVM latifolium incanum Creticum: & hæc planta tota, tomento albo, molli, tecta est, habens caules pedales, rotundos, in ramos palmares, hosque in breuiore subdiuisos, quos folia subrotunda crenata, instar Alfinæ hederulæ folio, vel Chamedrysos, crassa, rugosa, bina ex aduerso nascentia, inferne candida, superne ex viridi flauescētia, quæ masticata pene insipida (in sicca planta) & non secus ac si tomentum dentibus contereretur sensum præbent: flores non vidimus. Hoc ex Creta ab Honorio Belli, nomine Polij platiphylli Cydoniensis, accepimus.

Ocimum latifolium maculatum.

DE PVLEGIO ET ORIGANO.

CAPVT XI.

Pvlegium folijs nummularij: ex horto Patavino D. Heyl ante vndecim annos attulit, huius ramum tenuem palmarem, quasi geniculatum, quæ folia & singulis geniculis bina, tenuia, instar Nummulariæ rotunda, sed sextuplo minora, pedicellis donata, & ex aduerso sibi respondentia, cingunt, & floribus ex albo cæruleis, caulem verticillatim ambientibus, subiiciuntur. Hoc odore vulgari multo est gratiores.

ORIGANVM syluestre humile: ex radice lignosa, rufescente; fibrosa, cauliculus communiter vnus, rotundus, rufus & asper, vnciarum sex vel septem, exurgit: qui in summo in ramulos plures diuiduntur, hique flores, vmbellæ forma ex cæruleo purpureoque mixtos, sustinent: folia habet parua oblonga, subhirsuta, compacta & inordinate dif-

posita, potissimum cauliculi partem summam ambientia, vulgaris Origani odore: Hoc circa Aureliam Gallorum copiose reperitur.

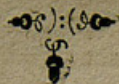
OCIMVM latifolium maculatum, sub latifolio à Cæsalpino, Basilici Indici vel potius Hispanici nomine, à Camerario exhibitum: cum eius figuram hæctenus apud Herbarios non viderim, non abs re fore iudicauit, si his adderetur.

DE MENTHA ET CALAMENHA.

CAPVT XII.

I. **M**ENTHA rotundifolia minor, seu flore globoso: caule est pedali, anguloso, rufescente, hirsuto, aliquando incana lanugine cincto: quem folia ex rotunditate oblongata, mollia, hirsuta, per marginem crenata, subtus incana, superne attrourentia, bina semper sibi mutuo opposita, ambiunt: ex foliorum alis, nonnunquam ramuli prodeunt, quibus flores, veluti in capitulum globosum collecti, purpurascens insident: tota planta grauis odoris est. In scrobibus humentibus & riguis, secus fossas aquarum, reperitur.

II. **M**ENTHA radice geniculata: ex radice modice crassa, geniculata, fibris distincta, caulis exurgit cubitalis, quadratus, tactu aliquantum asper, quem folia oblonga, Menthæ spicatæ similia, pariq; modo disposita, mollia, nigricantia, nonnihil rugosa, in ambitu serrata, ambiunt: flores habet in spica oblonga, galericulatas, vt in Mentha Cattaria, dilute purpurascens: quibus vascula succedunt, semen rotundum, quod tritum aromatici odoris est, vt & tota planta odorata est. Hanc & Menthæ rubrosæ & Nepetæ angustifoliæ odoratæ nomine, accepimus.

3

III. MEN-

III. MENTHA Cattaria minor: caulem habet cubitalem, quadrangulum, geniculatum, in multos ramos, & hos in alios, diuisum: quos folia oblonga

Mentha Cattaria minor.

acuminata, in profundas crenas veluti lacinias diuisa, odore quam in vulgari vehementiore quidē, sed suauiore, ramulorum extremis flores pallidi, vulgaris forma insident, quibus calices exigui, semen nigrum subrotundum continentes, succedunt: quod Iunio & Iulio, in horto floruit, semine Patauio ex horto Bembiano, Nepetellæ nomine missio. Hanc à Cattaria tenuifolia Clusii, quæ folia habet angusta, leuiterq; crenata, totaq; incana est, diuersam facimus, vtriusque figuram in Theatro exhibituri.

IV. MENTHA Cattaria minor alpina: hæc caule est pedali, anguloso, rufescente & ramoso: foliis priore quadruplo minoribus, Nepetæ vulga-

ri forma respondentibus, quasi triangulis, subcænis, ferratis: floribus pallidis, galericulatis, veluti in spica dispositis & prioris similibus. Hæc in montosis circa Neapolim Italiæ prouenit, vnde semen Nepetæ alpinae nomine, ab Imperato accepimus.

CALAMENTA vulgaris flore exiguo caules habet pedales, angulosos, lanugine asperfos, & veluti geniculatos, vnde folia bina subrotunda, atrouirentia, hirsuta, sibi mutuo opposita prodeunt, ex quorum alis, maiore caulis parte, pedicelli gemini, hirsuti, efferuntur, flosculos minutos, vulgari forma similes & colore nonnihil purpurascens, sustinentes: quibus semen exiguum nigricans succedit. Hæc in Sabaudia inter monasterium & Ayme, locis accliuibus, Iulio florens, collecta.

DE MARRUBIO.

CAPVT XIII.

I. MARRVBIVM palustre hirsutum tenuius laciniatum: caulem habet cubitalem, quadrangulum, leuiter hirsutum, quem folia dura, hirsuta incana & aspera, Scabiosa montanae calidarum regionum modo, ad costam mediam, in plures oblongas, angustas, acuminatas, & crenatas lacinias diuisa, ambiunt: flores parui, albicantes, ex calicibus asperiusculis prodeutes, caulem verticillatim, vt in Marrubio palustri vulgari glabro, cingunt. Hoc locis humidioribus in Austria reperitur, vnde Sideritidis 2. Matthioli nomine, accepimus.

II. MARRVBIVM album villosum: cauliculos edit pedales, lignosos, rotundos, albos, villosos, in ramulos diuisos: folia sunt subrotunda, parua, crassa, per ambitum crenata, ob tomentum album inferius adpositum. Guaphalii instar mollia superius rugosa & nigricantia: flosculi, vt in vulgari, caulem verticillatim ambiunt. Hoc in agris Lutetianis collegimus.

III. MARRVBIVM album crispum: & hoc cauliculis est lignosis, rotundis, albis, sed foliis minoribus, crispis, crenatis, vtraq; parte cinereis, ne ita tomentosus: flosculi subcandidi in pungentibus concephraculis caulem per interualla verticillatim ambiunt. Hoc à D. Neudorffero accepimus.

DE LAMIO.

CAPVT XIV.

LAMIUM peregrinum Scutellaria dictum: radice est vrticæ simili, flauescente, obliqua & fibrosa, à qua

à qua primo verè exurgit caulis singularis, reëtus, quadratus, geniculatus, hirsutus, & cubitalis, quem folia ambiunt per genicula bina, oblonga, hirsutie leui incana & mollia, profunde incisa, obscure viretia, petiolis oblongis, hirsutis, & mollibus donata: ad quorū exortū, circa caulis mediū, vtrinque ramuli palmares prodeunt: in quorū, vt & caulis summo, folia angusta, parua, acuminata, non ferrata, floribus subijciuntur: flores in oblonga spica, vt in Horminio luteo dispositi, purpurei sunt, rarius albi, oblongi, Lamij modo galericulati, erecti, longa ceruice donati, aliquando bini, aliquando èt simplices, ex vno pericarpio, galeam militare imitante, producuntur: floribus delapsis, semina quatuor rotunda, dura, verrucosa, obseruantur. Hoc in Calabria, potissimum montosis copiose prouenire D. Vorstius significauit: in Campo clarensum collibus & Æquicorum montibus, syluosis, locis humentibus & saxosis D. Columna notauit. Ex horto Patauino Scutellariæ nomine primo habuimus, & in Phytopinace, sub Teucro simili Scutellaria (quia tunc summitas tñ fuerat conspecta) descripsimus: & quæ vulgo in Calabria, Scutellariam dici, D. Vorstius monuerat, qui tamen ad Horminum aliquod syl. referendum putabat. At postmodum doctiss. Columna, qui medium inter Horminum & Lamium censuit, à singulari & priuata fructus, siue pericarpij forma, militaris galeæ iconem exprimēte, Castidam appellauit: quia huius fructus rotundi sunt & compressi, hirsutie crassa, asperginosa, viscosa & odora, manus inficiente, dum virent, obstiti: quorum pars anterior in acutum producitur, fissuram habens oris specie, & desuper veluti in fronte limbum eleuatum sui proportionem magnum, elatum veluti diadema, aut crista obliqua, qua ornari videtur, vt in militum galeis.

DE SIDERITIDE.

CAPVT XV.

SIDERITIS folijs oblongis glabris, caules habet quadrangulos, cubitales, velut geniculatos, in quorū summitate rarissimi pili conspiciuntur: folia tenuia, pallide virentia, penitus glabra, bina semper ex aduerso nascētia, quorum inferiora, tres uncias longa, vnam lata, minimeque ferrata sunt: flores, forma quidem Sideritidis vulgarissimæ floribus respondent, sed longiores & maiores, galeati & albi, è calicibus asperiusculis prodeuntes, ad foliorum exortum, ab imo fere ad summum caulem verticillatim ambiunt: quibus semen paruum, nigrum, in aqua-

le, in vasculis plantaginis, succedit. Hanc Heidelbergæ Sprengerus senior, ex horto suo misit.

II. SIDERITIS alfine trixaginis folio: hæc radicē habet paruam, fibris capillatam: caulem pedalem, quadrangulū, subhirsutū, qui mox ad exortum in ramos dispergitur, hinc in alios, in terrā reclinatos, quemadmodū in Alfine trixaginis folio, qua tamē multo maior est: folia habet rara, dictæ Alfine forma, per ambitum ferrata, sed maiora: ad foliorum exortū, flores subcærulei, oblongi, è calicibus asperiusculis prodeunt, quibus semen paruum subrotundum succedit. Hæc circa Argentinam reperitur.

DE EUPHRASIA.

CAPVT XVI.

EUPHRASIA lutea radice squamata: radice est velut bulbosa, alba, ex quatuor crassiusculis squamis coagmentata, caule pedali, aliquando palmari, læui, cauo, & ramofo, ramulis ex alarū cauis prodeuntibus: quæ folia bina, petiolis carentia, basi sua situ aduerso cingunt, Alfine trixaginis folijs forma similia, sed acutiora, flores lutei, Euphrasiæ floribus respondent: quibus succedit semen nigrum, rotundum, in apicem exiguum desinens, quod geminum paruo petiolo insidet. Hæc montosis asperis & humidis gaudet: hæcque primum an. 1606. ex Bienensium Helueticorū alpibus habuimus: dein, non longe ab Einsidlen: rum, ex Pyrenæis: tandem D. Burserus ex superiore Austria, ex *Blankenstein* prope oppidum Hallstadt natam, transmisit.

II. EUPHRASIA purpurea minor: radicem habet lignosam, paruam, nigricantē, in tenues fibras diuisam: caulem palmarem (altiorem non vidimus sed minorem duarum triumve unciarum) quadratum, rubentē, leniter hirsutū, aliquando simplicē, aliquando statim ad exortū in duos, rarius plures, paruos ramulos diuisum, quem folia pauca, crassa, hirsuta, rotunda fere & bina, in crenas profundas, inferiora quidem quæ minora, in ternas, superiora v. in quinque senasve diuisa, sua basi cingunt: flores è foliorum sinu, aliquando à medio caule, aliquando tanquæ ex spica comæ, ex vtriculis, velut oblongo calice, prodeunt bini, galericulati, purpurascētes (candidos aliqui notant) quibus semen oblongū, angulosum, candidū, in vtriculis succedit. Hæc in pratis collium Italiæ frequens est, ita vt quibusdam locis, tapetem purpureum humum ornare videatur: hæc in via Romana, etiam Romæ in monte Testaceo prouenit: passim etiam in Castilia, maxime circa Escorial, reperitur. Amara est, & momente

nente doctissimo Columna à pharmacopæis pro Euphrasia altera Matthioli vsurpatur. Hanc cum primum collegissemus, Brunellam Italicam nominauimus, hocque nomine ante viginti quatuor annos in Phytopinace descripsimus: Vlysses Aldroandus, Euphrasæ speciem, ostendenti nominauit: & Columna, Eufragium tertiam siue mediam vocat.

DE MELAMPYRO.

CAPVT XVII.

Scrophularia flore luteo.

MELAMPYRVM luteum linariæ folio: radice est candida, fibrosa, caule pedali, rotundo, atroturbente, in ramos plures palmo minores, matremq; superantes, non tamen æquali & contrario situ positos, diuiso: folia sunt oblonga, linariæ fo-

lijs angustiora, ex quorum sinu folia alia breuiora & angustiora prodeunt: in caulis summo, spica oblonga, ex pinnatis cristatisve & ob crenas exasperatis ac subrotundis folijs composita, vnde flores pallide lutei, oblongi, concaui, hiantes, antrorsum exprorecti, prodeunt: semen in siliquis foliaceis oblongum, nigricans continetur. In syluis nostris montosis, & in Muteto monte, Maio Iunioq; florens reperitur. Linopyron forte dici posset.

DE SCROPHYLARIA.

CAPVT XVIII.

I. SCROPHYLARIA flore luteo: ex radice crassa, nigra, fibrosa scrophulis carente, caules plures exurgunt cubitales & sesquicubitales, quadranguli, subrubentes, leuiter hirsuti, mollive lanugine pubescentes & cani: folia habet ad radicem per terram sparsa, vncias quinque, vel sex longa, similiterque lata, subrotunda, ob pilos breuissimos asperos, mollia, longissimis pediculis donata, & profunde crenata: at quæ caulem cingunt minora sunt, binis semper ex opposito respondentibus: ex foliorum sinibus, ab imo fere ad summum, vtrinque prodit pediculus vnus, vncias tres longus, lauis & nudus, qui in alios breuiorens subdiuiditur, vno alterove breui folio diuisioni subiecto: his, quasi corymbi plures insidet, ex quibus singulis flos orbiculatus, luteus, in breues lacinijs diuisus, vna cum staminibus aliquot oblongis prodit: capitula subrotunda, Scrophulariæ vulgaris maiora acuminata succedunt, quorum acumini filamentum capreoli instar insidet, & hic semina minuta nigra includuntur. Maio & Iunio floruit, semen Autumnno maturuit. Hanc à D. Doldio primum accepimus, & velut indictam censentes, breuiter in Phytopinace, & Matthiolo, figura addita, descripsimus: nunc vero plenius, cum eam annis aliquot in horto coluerimus: quam postmodum doctiss. Columna Scrophulariæ montanæ maxime nomine descripsit & in valle Campoclarensum atq; etiam supra Matesium vmbrosis Septentrionalibus niuosis inuenit, & à C. Clusio in Pannonicis, pro Lamio Pannonico descriptum censet: sane, notæ aliquot à Clusio Lamio suo Pannonico 2. exotico tributæ, nostræ conueniunt: non desunt tamen, quæ in nostra obseruare non est (vt nec figura cum nostra conuenit) nisi

nisi forte cultura, varietatem hanc causerit, quamvis & ipse solum in horto obseruauit.

II. SCROPHULARIA foliis laciniatis: hæc caule est crasso, striato, subrubente, & læui: foliis atrouirentibus, læuibus, tenuibus, longis pediculis donatis, inferioribus palmaribus, instar foliorum Raphani, in lacinias quinque oblongas crenatas diuisis, ex quorum sinibus folia minora, etiam laciniata prodeunt: at folia in caulis summitate non vidimus: flore est magno, elegantissimo, croceo inferiore parte galere, intrinsecus rubro: plura non licet, quia solum ramum, nomine Scrophulariæ Hispanicæ non scriptæ, à D. Gillenio Cassellis accepimus: An forte Scrophularia Indica, cuius capitula quadruplo maiore esse, quam in vulgari, in Phytopinace monuimus.

DE PSEVDOSTACHYDE.

CAPVT XIX.

I. PSEVDOSTACHYS Cretica: è radice lignosa, caules quadrati, cubitales, tomento albo vestiti exeunt: folia cinericea, molliter hirsuta, oblonga, quæ ad radicem vna cum pediculo oblongo palmum superant, latitudine vnciam non æquantia, pene inodora, vel saltè odore aliis suauiore: at quæ floribus subiiciuntur & caulem ambiunt, breuia sunt & angusta, pediculis carentia, è singulis articulis bina sibi mutuo opposita, duriuscula: flores purpurei, ex verticillis aculeatis caulem cingentibus, prodeunt: semen rotundum est & nigricans. Hæc pro Marrubio Cretico sata fuit.

II. PSEVDOSTACHYS alpina: à radice dura, rufescente, in fibras crassas & longas diuisa, folia plura, hirsuta prodeunt, Hormino similia, sed tenuiora, vncias tres lata, quatuor longa, longis pediculis, molli lanugine albicantibus, donata, per ambitum crenata, non nihil odorem grauem spirantia, inter quæ caules sesquicubitales, quadranguli, camulati, geniculis distincti & hirsuti, efferuntur, qui foliis rugosis, asperis, prioribus longioribus circumdantur: ad quorum exortum, sæpe vtrinque ramulus vnus semipalmaris, etiam palmaris egreditur: flores circa summa genicula verticillati, galericulati, ex albo rubentes, ex vtriculis asperiusculis, in quibus semen rotundum nigrum continetur, prodeunt. Hanc Iulio mente florentem in altissimo monte Wasserfall dicto, aliquoties obseruauimus.

Eandem, cubitos duos superantem, foliis multo maioribus, minime graui odore molestantem (quæ culturæ adscribimus) Marrubii nomine, ex horto Friderici Meyeri Argentina accepimus.

DE SALVIA.

CAPVT XX.

I. SALVIA folio serrato: hæc à vulgari foliis potissimum differt, quæ in hac latiora, rotundiora, tenuiora, manifestis per marginem ferris donata, & suauiori odore prædita: quædam etiam vncias quatuor longa, tres vero lata: in reliquis cum vulgari conuenit: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

II. SALVIA folio subrotundo: hæc caule est etiam quadrato, villoso, foliis rotundis, ad Violariæ, vel Aristolochiæ rotundæ folia accedentibus, at in acumen finientibus, scabris, vulgari magis candidantibus, & tenuibus: quam Schmalcaldio à pharmacopæo accepimus.

III. SALVIA lanuginosa angustifolia: caule est rotundo, crasso, lignoso, ob candidam lanuginem, molli, cubitali, ramoso: foliis candidis, angustis, breuibus, semunciam latis, duas longis, densis & scabris, odore Tanaceti: floribus in caulis summo quasi in spica, Lamii floribus similibus, purpurascens, è quorum medio stamina oblonga efferuntur: hanc D. Neudorfferus communicauit.

DE SCORODOTI.

CAPVT XXI.

SCORODOTIS Cretica: radicem habet magnam sperennem, caulem quadrangulum, striatum, villosum: folia per terram in orbem sparsa, alba sunt, tomentosa, subrotunda, rugosa, crassa, Mentastro similia, per ambitum serrata: flores verticillati, pallidi, Stachydis forma, quibus vascula, semen nigrum, rotundum, includentia, succedunt. Hanc ab Honotio Belli ex Creta, vna cum seminibus Scorodoniæ Creticæ nomine accepimus & sub Stachyde Cretica in Phytopinace descripsimus: sed cum in horto ex semine enatam diligentius perpendissemus, & in virente, ut in Scordio, Allii odorem notassemus, ad Scordotim Plinii accedere conuimus: cuius nomine in Creta, apud

quos ubiq; inter saxa, secus vias, & ad agrorum margines prouenit, Seplatiij pro Scordio promiscue vtuntur, monente Bello, & Pona in suo Baldo referente.

DE HORMINO.

CAPVT XXII.

Horminum Syriacum.

HORMINVM Syriacum: planta est Sclareæ forma, caulibus cubitū superantibus, quadrangulis, leuissime hirsutis, in alas diuisis: folijs inferioribus palmum longis, latis, subasperis, sinuosis; superioribus angustis, oblongis læuioribus: flores albi sunt, galericulati, florum Sclareæ forma: semē vasculis inclusum, paruum est & compressum, rubris costis donatum, cinereum, nigris lineis sine ordine conspersum, quod sub lingua vt Oeymi semen lentescit, & in odorem est. At planta, quæ facile ex semine nascitur, cum flores producit, odore quam Colus Iouis gratiore est, & Oeymum non-

nihil æmulatur. Huius semen Bisfarmar nomine D. Bernhardus Paludanus, cum Pataviū ex Syria anno 1578. rediisset, communicauit. Bisennas Camerarius in suo horto nominauit: at sunt qui Aman quoq; vocitent.

II. HORMINVM angustifolium laciniatum: caule est quadrato, pedali, hirsuto, rarius ramoso: folijs paucis, nonnihil hirsutis, pollicem latis, vncias tres longis, aliquando sinuosis, aliquando, potissimum inferioribus, in profundas lacinias diuisis; floribus albis, paruis, verticillatim caulem ambientibus, spicam oblongam & inflexam efformantibus, quibus decedentibus semen nigrum succedit. Hoc Monspelluli, folijs Scolopendriæ modo diuisis, legimus: at Helmstadio, Hermini Cretici albi nomine, D. Sigfridus misit.

III. HORMINVM minus album Beticæ facie: ex radice lignosa, fibrosa, nigricante, cauliculus vnus, aliquando geminus, palmo minor, rotundus, villosus oritur: folijs est paucis, ad radicem rotundis, crassis, lanuginosis, crenatis & longis pediculis donatis: in caulis medio bina, Beticæ folijs æmula, sed crassiora & breuiora, basi caulem ambientia, & capitulo duo minima subiiciuntur: flores sunt albi, Beticæ forma velut in spica congesti: In montibus Pyrenæis Hispaniam versus, D. Bursellus legit.

DE VERBASCO.

CAPVT XXIII.

VERBASCVM folijs rotundis flore blattariæ: caulibus est cubitalibus, viridibus, rotundis, striatis, leuiter villosis, nec ramosis: folijs inferioribus oblongis, reliquis omnibus subrotundis, paruis, caulem basi sua alternatim amplexantibus, inferne incanis, superne nigricantibus, ad quorum fere singulorum exortum; duo minora adijciuntur, ex quorum sinu pediculi, vnus, duo, tres, rarius quattuor, prodeunt, quibus singulis, flos vnicus, luteus, paruus, ex quinque folijs compositus insidet, cuius medio, stamina aliquot purpurea, quasi ex caliculo, vt in Blattaria, emergentia insident: huic vasculum, semen minutum, rotundum continens succedit. Hoc in horto Joh. Haintzmanni Pharmacopœi nostri defuncti creuit.

DE ÆTHIOPIDE.

CAPVT XXIV.

ÆTHIOPIS laciniato folio: hæc folijs est pedem longis, vncias quinque; vel sex latis, in acumen definentibus, mollibus, alba lanugine pubescentibus, in multas lacinias profundas, acutas, easque crenatas diuisis, per terram sparsis: caule quadrangulo, lanuginoso, in ramulos distributo: quem folia parua basi sua complectuntur: flores candidi, per interualla ordine digesti, Lamij floribus forma & magnitudine similes: semen rotundum, nigrum, geminum, in pericarpio continetur: ante plures annos in horto coluimus.

DE SANICVLA MONTANA.

CAPVT XXV.

SANICVLA montana minor: radice est crassiuscula, multis fibris capillaribus donata, & à lateribus propagines agente, folijs per terram sparsis ex rotunditate oblongis per ambitum incisis, aliquantum hirsutis: inter quæ cauliculi (sæpius vnus) semipalmares, etiam minores, rarius altiores, nullis, vel certe paucis pilis cincti, in summitate in exiguos ramulos diuisi: singulis ramis flosculi albi, quinquefolij, punctati, staminibus in medio insident: quibus capitulum, exiguo nigroque semine plenum, succedit. Variat: nam vel folia magna, subrotunda, vel parua & oblonga existunt: in Hel-

uetiorum alpibus prouenit: An apud Clusium, Sanicula montana alterius speciei secunda?

- II. SANICVLA alpina minima pilosa: plantula est duarum circiter vnciarum, radiculam habens exiguam, ramulos vnciales per terram sparsos, foliola breuia, angusta, incana, non nihil pilosa, plura, stella in modum disposita: flosculi sunt oblongi, lutei, pro ratione plantæ magni, qui singuli singulis pedicellis, minutissimis, è fimbriato obtusiore calice prodeuntes, insident. Hæc in summitate Ventosi montis & Pyrenæis reperitur.

DE DIGITALI.

CAPVT XXVI.

DIGITALIS angustifolia luteo paruo flore: huic folia sunt angusta, vnciam lata, binas ternasve longa, vtraque parte virore splendentia: caulem habet simplicem, cubitalem, rectum, rotundum, læuem, à medio sursum versus floribus compluribus ornatum, qui ab vna caulis parte supra se inuicem dispositi, deorsum pendent, lutei, oblongi, concaui, forma Campanulam, vel Dactyliothecam referentes, ore diuiso, per margines hirsuto, staminibus intus luteis: quos vascula rotunda, in pilum definentia, semen exiguum continentia, succedunt: hæc in monte Baldo prouenit, & an ad Ephemerum Dioscoridis referri possit, considerandum.

LIBER SEPTIMVS.

DE LYSIMACHIA.

CAPVT I.

I. LYSIMACHIA hirsuta siliquosa paruo flore: hæc duplex est, maior & minor. Maior caule est bicubitali, rotundo, hirsuto, concauo, in ramos brachiato: folijs oblongis, angustis, leuiter crenatis, hirsutis, lanugine incanis & mollibus: in summis virgis, siliquæ, strictissimæ & longæ, quarum extremitatibus flores purpurei, parui & quadrifolij insident: at in ipsis siliquis, semina exigua, subrufa, cædida, lanugine implicita, continentur. Apud nos in arenosis ad Wiesam, æstate floret.

II. Minor, ex radice tenui, fibrosa, caulẽm vnum vel alterum, pedalem, lanuginosum protrudit, solaq; caulis, foliorum & siliquarum breuitate, à priore differt: quam & in Italia legimus.

III. LYSIMACHIA Chamænerion dicta alpina: ex radice fibrosa, cauliculi rotundi, superne albicantes, palmares, nonnunquam pedales exurgunt, folijs duplicibus cincti: alijs Rotismarini forma, sed breuioribus & angustioribus, nullo ordine dispositis: alijs breuissimis, iisque vel prædictis interiectis, vel ex eorum sinu prodeuntibus: cauliculorũ summis, flores, longis pedicellis subcæruleis, vel candicantibus insidet, elegantes, purpureocærulei, vel albo cærulei, quadrifolij, satis magni, quibus foliola quatuor breuia & viridia, subiiciuntur, & ex eorum medio stamina aliquot exurgunt: siliquæ longæ, angustæ; semen minutum cum lanugine continentis, succedunt. In alpibus Heluetiorum prouenit.

DE VERONICA.

CAPVT II.

VERONICA alpina bellidis folio hirsuta: radice est per terram transversim repente; fibris

oblongis nigricantibus donata: cauliculo semipalmari, vel paulo altiore, tenui, hirsuto, duro, flexili, reclinato: cuius folia ad radicem plura, Bellidis cæruleæ folijs forma respondent, parua, subrotunda, atrouirentia, hirsuta & crassa, in cauliculo pauca, binis ex opposito sitis: cauliculorum summitatibus flosculi aliquot cærulei, quasi in umbella, ex paruis hirsutis caliculis prodeuntes, quaternis, quinifve foliis & staminulis binis cum stylo compositi, insident: semen vero in vasculis breuibus compressis, ex medio veluti umbone stylo prodeunte, continetur: Hanc in Heluetiorum alpibus reperimus.

Eandem, sed minorem, sine nomine, F. Greg. de Regio Capuccinus, ex montibus Tyrolensibus, vt & D. Burserus maiorem, ex Pyrenæis, misit.

DE TEVCRIO.

CAPVT III.

TEVCRIVM alpinum in odorũm magno flore: radice alba, oblonga & capillacea, per terræ superficiem repit: cauliculos aliquot habet, lignosos, rufescentes, hirsutos, nonnunquam in alas diuisos, semipalmares & in terram reclinatos, folijs subrotundis, paruis, quorum maximum, ne minimi digiti vnguẽm adæquat, hirsutis, rugosis, & crenatis; folijs saluicæ syluestris superioribus forma respondentibus, cinctos: in cauliculorum summitatibus, flores quasi in spicam congesti, qui magni, purpureo cærulei, galericulati: semen non vidimus. Ex monte maiore S. Bernhardi, & Augusta valle Heluetiorum, D. Burserus attulit.

Chamædrys spinosa.

DE CHAMÆDRY.

CAPVT IV.

I. **CHAMÆDRYS** spinosa: planta est palmaris & scæpalmaris, rarissime cubitalis, molli lanugine incana & hirsuta: cauliculis quadratis, geniculatis, virgultis hinc inde sparsis: folijs oblongis, subrotundis, aliquibus laciniatis, at plerisque leuiter ferratis, summis tamen integris: flores ex caliculis lanuginosis, Chamædryos forma, ex flauo rufescentes, ex foliorum alis prodeunt, vnde & aculei bini, aliquando plures; modo breuiores, modo longiores; exurgunt: aliquando ex geniculis vnum virgultum prodit, cuius summitati spina subtilissima insidet: semen rotundum, subnigrum, caliculis inclusum, floribus succedit. Patauo ex horto Bem-

biano accepimus, in Phytopinace & Matthiolo descripsimus.

II. **CHAMÆDRYS** Austriaca folijs tenuissimelaciniatis: caule est lignoso, rotundo, hispido, pedali, in ramos brachiato, folijs non nihil pilosis & rigidiusculis, in angustas lacinias diuisis: floribus subcæruleis, in spica oblonga dispositis, quos capitula subrotunda, bifida, seminum minutissimorum cõceptacula, sequuntur. Ex Austria D. Agerius attulit.

III. **CHAMÆDRYS** Hispanica, folijs tenuissime diuisis: hæc caule est priore multo teneriore, rotundo, leuiter piloso, geniculis pluribus distincto: folijs breuioribus angustiusque diuisis, & ad singula caulis genicula, iunctis, at cauliculus in tenuissimorum & paruorum foliorum quasi cespitem absumitur, & ad summum geniculum, in duos pedicellos triunciales, folijs nudos, diuiditur: quibus flosculi parui, stylo oblongo donati, insident: plura non licet: ex Hispania D. Albinus attulit.

IV. **CHAMÆDRYS** alpina minima hirsuta: ex radice capillacea, ramulus tenuissimus (modo bini ternive) duarum triumve ad summum vnciarum, prodit: foliola ad radicem exigua, subrotunda, hirsuta, crenata & crassiuscula, in ramulis nulla, qui in pedicellos absumuntur, hiq; singuli flosculum cæruleum sustinent: ex cuius medio stylus muscæ proboscidi fere similis, prominet: vascula exigua plana & compressa, vt in Chamædry syluestri, floribus succedunt. In iugis alpium Helueticarum & Tyrolensium, vt & Baldi summitatibus reperitur.

V. **CHAMÆDRYS** spuria minor angustifolia: hæc radice est nigricate, lignosa & fibrosa: ramulis plurimis in terram reflexis, palmaribus, rotundis, rufescentibus, non nihil pilosis, rigidis, duris, & in ramulos plures subdivisis: folijs ad radicem nonnquam oblongis, latiusculis, obtusis minime crenatis: reliquis vero ad cauliculos, breuibibus, angustis, crenatis & in apicem desinentibus: flores habet copiosos, in spica oblonga dispositos, modo pallide cæruleos, modo carneos, quadrifidos, staminulis & stylo donatos: quibus vt syluestri, semen minutum in paruis theis succedit. Æstate floret in agris nostris ficcioribus & incultis, copiose.

circa Balneum Bruglingen
occurrit.

DE ALSINE.

CAPVT V.

I. **ALSINE** palustris minor serpillifolia: radiculā habet parua, capillarem, cauliculum nodosum reflexum: à quo fibræ exiguæ vt in Serpillo prodeutes, terre figuntur: hic in caulicalos plures, oblongos, repentes, diuisus, folijs Serpilli forma, sed multo minoribus, & quidem binis contrario situ vestiuntur: foliorum alis parui flosculi insidet, quibus vasculum vtrinque; vnum, eo quo in Glauce modo, semen minutum continens, succedit. Hæc locis palustribus prouenit.

II. **ALSINE** palustris minor folio oblongo: & hæc radice est tenui, oblonga, capillaceis fibris prædita, cauliculis frequentibus, tenuibus, humifusis, & subinde ad internodia fibris sese firmantibus: folijs oblongis, angustis, pallidis, binis ex aduerso nascētib: flosculis paruis, racemi modo iunctis & tenuissimis pedicellis insidentibus, quibus semē minutum succedit. Hanc Portulacæ aquaticæ nomine D. Sigfridus Helmstadio misit.

III. **ALSINE** alpina glabra: ex radice albida, oblonga, fibris capillata, cauliculi plures, iiq; palmares, tenues, læues, rotundi & geniculati, in ramulos aliquot, hique in alios diuisi, prodeunt: qui folijs pallide virentibus, Lini forma, sed breuioribus & acutis, binis ex aduerso sitis, cinguntur: flores plures albi, staminibus aliquot donati, pedicellis insidentes, ex caliculis prodeunt, capitulis minuto semine refertis, succedentibus. Hæc locis saxosis humidis gaudet, quæ copiose circa balneū Sultzbergense in Marchionatu superiore obseruauimus: verum ex Rhetorum alpiibus monte Spliegel, radice lignosiore, totaq; planta omnibus partibus minore & semipalmari, habemus.

IV. **ALSINE** alpina iuncea folio: planta est ad palmi altitudinem accedens, cuius cauliculus statim à radice in duos, hique in alios ramulos breuiiores diuiduntur, inter quos vnus vel alter semipalmaris, exurgit, in summitate florum vnū sustinens, vel is vno alterove pediculo donatur, & cuilibet vnus, isq; albus, quinquefolius, satis magnus, ex calice prodiens, insidet: folijs est capillaceis, viridibus rigidis & inordinate dispositis. Hæc Iulio florens, in Helueticis & Geneuensium montibus reperitur.

V. **ALSINE** minor Androsaces alterius Matthioli facie: radiculam habet oblongam, tenuem, rufescentem, circa quam foliola multa per terram sparsa, parua, oblonga, oris crenatis, inter quæ cauliculi plures, nudi, nonnihil pilosi, inæquales, duas, tres, etiam quatuor vncias alti, summo fastigio quasi umbella, ex octo, decem, duodecim pedicellis composita, insidet: quorum singuli flosculum paruum album ex pericarpio prodeuntem, sustinent. In arenosis prouenit, prope pagum *Warkersen* quarto ab vrbe Herbipoli miliari, D. Burserus, collegit.

VI. **ALSINE** verna Androsaces capitulis: plantula est subhirsuta vnciarum trium, ad cuius radiculam simplicem & breuem, foliola Bursa pastoris minima loculo oblongo, dictæ, similima, orbiculatim per terram sparsa sunt: ramulos habet tenuissimos, biunciales, nudos, reflexos, circa quorū medium quasi corolla quinq; minutissimorum foliolorū, vnde pedicelli quaterni, aut plures emergunt, & singuli caliculum exiguum, quinq; apicibus donatum, è cuius medullis flosculus paruus albus emergit: hæc planitie Northusanæ alumna, D. Furero monente.

VII. **ALSINE** alpina minima glabra: plantula est flosculis elegantissimis placens, ex cuius radice rufescente, in fibras oblongas abeunte cauliculi plures in terram reclinati, foliolis multis prioribus similibus, sed glabris vestiti, prodeunt, ex quibus pedicelli vnciales, rarius triunciales, nudi effertuntur, qui in summo in duos, tres, & plures petiolos diuiduntur, & singuli flosculum elegantem, stellatum, quadrifolium, punctulis insignitum, album vel etiam purpurascentem, ex caliculo emergentem, sustinent. In Helueticorum montibus vt monte Fracto & ad Thermas Fabarias, æstate florens, reperitur.

VIII. **ALSINE** nodosa Germanica: ad radicem fibrosam, albam, folia plura, oblongiuscula; pilo tenuiora & viridia, aliquando velut cespitem constituentia: cauliculi tenuissimi sunt, glabri, modo erecti, modo reclinati: aliquando palmares, nonnunquam vix duarum, triumve vnciarum, geniculati, vel nodosi: ad quemlibet nodum, foliola exigua, vnde & ramuli prodeunt, in quorum summitatibus flosculi plures, albi, quinquefolij, ab alijs quinquefoliolis viridibus sustentati, singuli singulis pedicellis insident. Hæc cum in arenosis proueniat, ab aliquibus Arenaria vocatur, quo nomine etiam ex Scotia, D. Cargillus: ex Lusatia, sine nomine, D. Francus misit.

IX. ALSINE Spergulę facie, siue Spergula minor subcæruleo flosculo: radice nititur oblonga, simplici, parum capillata & albicante: cauliculis est multis, vncias tres quatuorve longis, in terram reflexis, geniculatis: geniculis singulis, bina foliola breuia, incana, lata basi vndiq; cingentia, adponuntur: ex quorum sinu folia alia oblonga, angusta, viridia, incerto numero prodeunt, vt & pedicelli, quibus singulis, singuli flores subcærulei, vel purpureocærulei, aliquando striati, insident: quibus, vt in Spergula, vascula orbiculata minutum semen continentia, succedunt. Apud nos ad semitas reperitur, maxime inter nouam domum & arcem Otlingen.

DE ANAGALLIDE.

CAPVT VI.

ANAGALLIS aquatica angustifolia scutellata: radicem habet rutam, per terram repentem & fibrosam: caules cubitales, striatos, læues, geniculatos: folia ad singula genicula temper bina, pediculis carentia, situ aduerso sita, angustissima, acuminata, duas tresve vncias lata: ex foliorum pene omnium sinu, pediculi prodeunt palmares, etiam breuiore, sursum spectantes & capreolorum modo se intorquentes, quibus vtrinque pedicelli, alij absque ordine adpositi, qui flosculos paruos Alſine formam trifolios ex albo purpurascens sustinent: his thecæ siue scutellæ geminæ, ex quarum medio filamentum prodit, semen continent, succedunt. In locis paludosis & fossulis Heluetiæ, Lusatiæ: sic circa Francofurtum ad Oderam, Viennam quoque reperitur.

DE ECHIO.

CAPVT VII.

I. ECHIVM Hispanicum flore calcari donato: radicem habet lignosam, fibrosam, cortice ad

rum vergente tectam, à qua cauliculi plures, alij palmares, alij breuiore, rotundi, nonnihil villosi humum versus reclinati prodeunt, qui folijs rariore, breuibus Veronicæ alpinae similib. crassiusculis & asperiusculis cinguntur: flores in cauliculorum summis cærulei, oblongi, caui, calcare vt Linaria donati ex hirsuto breuique calice prodeutes, ex vno folio compositi, at in summitate in laciniis quaternas diuisi, quibus delapsis in conceptaculis semen oblongiusculum, durum, rugosum, vt in Echio vulgari, succedit. Hoc in Granadæ montibus, D. Albius collegit.

II. ECHIVM Scorpioides minus flosculis luteis: hoc cauliculis est tenuibus, reflexis, hirsutis & semipalmaribus, folijs paucis & quidem inferioribus, oblongis longoque pediculo donatis, pilosis: cauliculorum fastigia, vna cum florum rudimentis, caudæ scorpionum instar recurvantur, hisque sensim sese explicantibus, flosculi exigui, lutei, aureive, quinquefolij, sese offerunt. Monspelii in muris humidis horti Dei, D. Burserus legit.

DE CYNOGLOSSO.

CAPVT VIII.

CYNOGLOSSVM semperuiuens: caulem habet inæqualem, striatum, leui hirsutie asperum, cauum, cubitoque altiore: folia, quæ non incana, sed semper atrouirentia, acuminata, palmam longa, vnciam vel sesquiunciam lata, parte superna læuia, inferiore aspera, neruo satis crasso, per longitudinem æqualiter delato, basi caulem ambiunt: & ex eorum alis, rami palmares, et longiores exurgunt, quorum summum fastigium Heliotropii maioris instar reflectitur & sustinet flores, forma vulgaris similes, sed minores & rubentes, staminulis donatos: quibus lappulæ vulgaris similes, semen, ex quo decido se propagat, continent, succedunt. Tota planta canitie siue albedine & odore graui (quæ in vulgari) destituitur: Aprili & Maio floret: in montibus vmbrosis Alfatæ Lotharingiam versus, vt circa Rapperswilam & circa Masmunster frater p. m. Ioh. Bauhinus reperit, in hortum Montembelgardiacum ante annos 26. transtulit.

Consolida media alpina.

DE CONSOLIDA MEDIA.

CAPVT X.

CONSOLIDA media alpina: radice est fibrosa, caule pedali, quadrato, striato, leuiter hirsuto, inani: foliis paucis, oblongis, longoque pediculo donatis, angustis, crassis, asperis, per ambitum crenatis, binis caulem ambientibus, & ex aduerso respondentibus: flores cærulei veluti in spica, caulis summo infident: in Baldo monte Italia reperitur.

Bellis alpina maior rigido folio.

DE BELLIDE.

CAPVT XI.

I. BELLIS alpina maior rigido folio: ex radice nigra, repente, ab vna parte fibras spargente, & lignosa, caulis rotundus, striatus, cubito altior exurgit, circa quem folia pediculis carentia, quinque vel sex vncias longa, vix vnciam lata, rigida, partim obtusa, partim ex rotunditate acuminata, per circumferentiam profunde crenata; nulloq; ordine disposita: in caulis summo flos vnicus, Bellidis vulgaris maioris flore maior, medio luteus, folijs albis discum cingentibus, cui semen oblongum vt in vulgari, succedit: in monte Baldo prouenit.

II. BELLIS alpina minor: ex radice cauliculus vnus, vel alter, lauis, semipalmaris incuruus prodit, quem cingunt folia rigidiuscula, angusta, breuia, per

Bellis montana maior folio acuto.

per ambitum profundis & asperiusculis crenis donata: cauliculo summo, flos vnicus, magnus, disco luteo, aliquando purpurascens, folijs albis multis cincto, insidet. In alpibus Helueticorum prouenit, vt in Valesia supra Gemme, & supra Thermas Fabarias: aliquando tota plantula, vix vncias duas, superat.

III. *BELLIS montana maior folio acuto*: hæc cauliculo est Bellide prima breuiore, folijs breuioribus, duplo triplove angustioribus, leuius crenatis nec rigidis, in acumen exquisitum desinentibus flore primæ simili, sed minore: in montibus Euganeis collecta.

IV. *BELLIS montana folio obtuso crenato*, radicem habet lignosam, fibrosam, caulem vnum, tenuem læuem & pedalem, folia angusta, longissimis pediculis donata, per marginem crenata, obtusa, in tres apices desinentia: in caulis summo flos

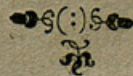
vnicus, paruus, disco luteo & foliolis albis eum cingentibus: Monspessuli versus Vigan.

V. *Bellis maritima folijs Agerati*: plantula est palmo minor, ad cuius radicem paruam, albam, cauliculus pilis leuissimis aspersus, in binos ternosve tenuissimos ramulos diuiditur, quorum vnus sex, alij tres vncias non excedunt, ad quorum partem inferiorem pauca & parua foliola, Agerati foliorum instar, per margines crenata, superiore & maiore cauliculorum parte folijs carente; singulis vnicum florem, qui paruus, disco viridi, foliolis albis vltra viginti cincto, sustinentibus. Hæc copiose in insulis Stechadibus in arenosis prouenit, vnde D. Burserus attulit.

BELLIS spinosa duplex est: alia folio Agerati, q̄ Lobelius in parte secunda aduersariorum descripsit: alia forma Bellidis cæruleæ, cuius descriptionem subiiciemus.

VI. *BELLIS spinosa flore globoso*: hæc tota fere facie Bellidem cæruleam, Globulariam dictam refert, cuius ad radicem folia plura sunt, parua, rigida, crenata, & cuilibet crenæ aculeus insidet: cauliculo est palmari atrouirente, quem folia oblonga, angusta, non crenata, sed in aculeum abeuntia, inordinate basi sua vestiunt, cuius summitati capitulum rotundum, cæruleum, Globulariæ capitulo maius, multis flosculis vt in succisa hirsutum; hanc copiose, pluribus simul cespitem constituentibus, in Granadæ montibus, D. Albinus obseruauit.

VII. *BELLIS hortensis pediculo folioto*: hæc à communi hortensi in eo tantum differt, quod pediculus, qui leuiter hirsutus, foliolis oblongis, subrotundis, duobus, aut tribus longe distantibus, cingatur, & flori folia quina subiiciantur: in hortis reperitur.

Gnaphalium roseum.

Gnaphalium roseum hortense.

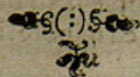
DE GNAPHALIO.

CAPVT. XII.

I GNAPHALIUM roseum: plantula est exigua, tomentosa, incana, vix vnciam superans: radícula simplici, capillacea, rufescente, cauliculo femunciali, paruis tomentosis, & conglobatis folijs donato, flosculo roseo, disco flauescente. Monspeffuli ad pedem montis Cetij & Massiliae in saxosis reperitur.

II GNAPHALIUM roseum hortense: ex semine minuto, in horto prouenit planta tota incana, tomento molli, radice tenui, capillacea, quatuor vnciarum, ex qua aliquando plures, quandoque pauciores ramuli triunciales, reclinati, folijs subrotundis cincti, quorum summitatibus flos roseo modo expansus, disco luteo, etiam aureo, foliolis; vt in ramulis vndique sustentatus, elegantis spectaculo infidet.

Helichryson Orientale.

Helichryso syl. similis.

DE HELICHRYSO.

CAPVT XIII.

HELICHRYSO Orientale: caule est rotundo, lanuginoso, pedali, folijs oblongis, angustis, lanuginosis & ob tomentum crassis & incanis, ijsque ad radicem oblongam, nigricante cortice tetam, pluribus: caulis in summo in plures pediculos vnicales, incanos diuiditur: quibus singulis flos rotundus, rarius oblongus, quali ex plurimis squamis compositus, quintuplo quam in vulgari, quæ Stæchas citrina dicitur, maior, flauus & splendens. An hæc Chryfocome Dioscoridis l. 4. c. 55. & Plin. lib. 21. c. 7. Chryfites, nostro enim corymbi auri fulgore splendent: quod Comæ aureæ primum, dein ex Creta ab Honorio Belli, Elichryfi Orientalis nomine, accepimus. Simile, sed caule cubitali, fo-

lijque latioribus, minusque lanuginosis, umbella multo latiore floribusque minoribus & pallidioribus, Helichryfi Cretici appellatione, ex horto nobiliff. Contareni habemus.

HELICHRYSO syluestri flore oblongo similis: caule est sesquipalmati, rotundo, lanugine candidissima vestito, in ramulos aliquot inæquales, palmo breuiores brachiato: folijs Stæchadi citrinæ alterius in odora similibus, latioribus tamen, aliquibus leuiter sinuatis, sesquiuncialibus, inferne incanis & tomentosis, superne virentibus: ramuli in pediculos tenues, nudos, vnças quatuor longos, abeunt, quorum summitatibus capitulum vnicum, squamosam, cum flore insidet, qui in pappum breuem, vt in Elichryso syluestri angustifolio, abit. In montibus Italiæ prope Terracinum, prouenit.

DE CONYZA.

CAPVT XIV.

I. **C**ONYZA cærulea alpina maior: hæc ex radice lignosa, rufescente, caulem crassum, pilis asperum, palmarem, mox in ternos ramulos, & horum aliqui in pediculos diuisum, protrudit: circa quem folia pauca, hirsuta & aspera, crassa, vncias tres, quatuorve longa, vncia angustiora, neruis aliquot distincta: singulis pediculis flos vnicus, cæruleus, Conyzæ cæruleæ vulgari similis, & similiter in pappum euanescens: hæc in monte S. Bernhardi prouenit.

II. **C**ONYZA cærulea alpina minor: plantula est semipalmaris, aliquando minor, læuis, rarus, nonnihil pilosa, radice nigricante, fibrosa, cauliculo rotundo, tenui, vnicum florem cæruleum, illius quidem flori forma similem, sed triplo minorem, multis apicibus donatum, & in pappum abeuntē, sustinente: foliola habet ad radicem plura, angusta, triuncialia, pediculis donata, pallide virentia; ad quæ caulem basi sua cingunt, breuiora sunt: hæc in monte Gotthardo reperitur.

III. **C**ONYZA aquatica Asteris flore aureo: caule est cubitali, rotundo, hirsuto, geniculato, in plures ramos brachiato, qui folijs tres, quatuorve vncias

longis, semunciam latis, villosis, per marginem & hispidis, & crenis rigidioribus exasperatis, cingitur: flores magni Asteris forma, aurei, singuli singulis pediculis insident, discum enim aureum folia plurima, & angustissima aurei coloris cingunt, at aliorum more in pappum auolant. Hanc in Vallesia prope Sedunum ad aquas, D. Burferus legit: non tamen Conyza palustris ferratifolia, quam alij consolidam palustrem vocant, censenda est.

DE ASTERE.

CAPVT XV.

ASTER hirsutus Austriacus cærule⁹ magno flore: caule est rotundo, hirsutie aspero, pedali, in vnum alterum veramū brachiato, folijs latis, subrotundis, per marginem nonnihil exasperatis & in apicem rigidioribus desinentibus, rigidis, crassis, hirsutie leui exasperatis & scabris, cincto: cuius summo flos magnus insidet, eiusq; orbem pallidū, folia multa, tenuia, oblonga, pallide cærulea, ambiunt, qui maturus similiter in pappum abit. Hic licet in Austria circa Cremsam reperiat, attamen cum Astere montano cæruleo magno flore, qui etiam in Austriacarum alpium iugis (imo & Helueticarum, vt in lura) oritur, confundi non debet.

Verbena nodiflora.

DE VERBENA.

CAPVT XVI.

VERBENA nodiflora: ex radice tenui, fibris capillata; caulis tenuis, quadratus, geniculatus, glaber, in terram reflexus & sesquipedalis, prodit, quem folia, ad geniculum bina aduerso situ, vngue non multum longiora, per extremum crenata & acuminata, cingunt: ex quolibet pene geniculo, & ramulus folijs aliquot cinctus, & pedicellus nudus, duas tresve uncias longus, exurgit: hicq; capitulum subrotundum squamatum sustinet, vnde flosculi Verbenæ vulgaris similes exeunt, semenq; paruum, vt in vulgari, succedit. Hanc Neapoli vna cum semine, ab Imperato accepimus.

DE SCABIOSA.

CAPVT XVII.

I. SCABIOSA peregrina rubra: ex radice annua, caulis bicubitalis, ramosus, parte inferiore leuiter hirsutus exurgit: folia tenuia, ad radicem Rapæ forma laciniata, subrotunda, longis pediculis subhirsutis donata, & per ambitum serrata, ad ramulos superiores, oblonga, angusta & integra: pediculis pedibus & palmaribus læuibus & maiore parte nudis, & quidem singulis flos vnicus atrobens, Scabiosæ globulariæ maioris forma, oblongis filamentis puncto albo notatis, donatus, suauis odoris, insidet: huic capitulum oblongum, rufum, oblongis filamentis, vt in Caryophyllata vulgari exasperatum, & semen stellatum succedit. Hæc ex semine Scabiosæ Hispanicæ rubræ nomine misso (vt in Phytopinace monuimus) æstate in horto floruit: & à Clusio Scabiosa Indica nominatur.

Hanc, sed folijs in tenuiores lacinias dissectis, floreq; minore & nigro, ex horto Parauino, D. Peckius, nomine Scabiosæ nigræ odore Zibethi, attulit.

II. SCABIOSA folio Sinapi syluestris: caule est cubitali, striato, in ramos palmo lōgiore brachiato, qui ex foliorum alis, vbi pili paucissimi, prodeunt: folijs glabris, forma Sinapi syluestris modo, ad neruum vsque laciniatis, & sparsim crenatis, inferiorib; subrotundis: flores rubentes, mediæ magnitudinis, & singuli, cauliculis summis insident. Neapoli ex horto Imperati habemus.

¶

Q 3

III. Sca-

Scabiosa prolifera.

III. SCABIOSA prolifera folijs Gingidij. Scabiosa prolifera duplex est: altera folijs in latiores lacinias diuisis à Lobelio & Clusio proposita, cuius figura addita, de qua sermo non est. Altera folijs est tenuius incisis, ad modum foliorum Gingidij, quod Visnaga dicitur: quæ caule est cubitali, viridi, striato, geniculato, folia vtrinque ad geniculum triun-

cialia, ex quorum alis ramuli aliquot trium quatuorve vnciarum, exurgunt: at maior caulis pars, nudus & nonnihil asper est, cuius summo, flos purpureo cæruleus insidet, & ad huius latera plures cauliculi modo vnciales, modo palmares & glabri, minores quidem in orbem funduntur, at maiores florem superantes eriguntur, singulis flosculum eiusdem coloris, ex filamentis compositum, sustentibus, quibus folia fœniculacea subiiciuntur: semina aliorum modo succedunt. Vtramque D. Doldius Norinberga misit: illa tamen, Patauij inter dumeta, circa Thermas D. Virginis, etiam obseruata.

IV. SCABIOSA montana dentis leonis foliorum caule est sesquipedali, viridi, rotundo, striato, læui & cauo, superiore parte nudo: folijs latiore basi caulem amplexantibus, paucis, læuibus, crassis, inferioribus obtusis, & parum crenatis, superioribus ad modum foliorum dentis leonis, in binas ternasve lacinias diuisis & acuminatis, per oras crenatis, vncias sex longis, & duas circa folij medium latis, per quod nervus excurrit: caulis summum, quem duo folia, ferunt in Dipfaco complectuntur, flores aliquot subcærulei, pedicellis hirsutis, inæqualibus insidentes, exornant. Hæc Monspeffuli, in monte Calcaris reperitur.

V. SCABIOSA stellata minima: plantula est, trium quatuorve vnciarum, læui hirsutæ canescens, radice simplici, cauliculo vt & folijs biuncialibus, angustis, in paruas & profundas lacinias diuisis: cauliculi summo, capitulum rotundum, ex caliculis paleaceis compositum, insidet, flores subcæruleos, paruos continens, quibus exiccatis in caliculorum medio stella parua conspicitur, à qua filamenta capillacea, oblonga, rufa, quinque numero extra cauliculum producantur. Hanc in Provincia locis incultis obseruauimus, & à Scabiosa minore Hispanica Clusij: quam in litore Veneto notauimus, diuersam facimus.

Scabiosa argentea angustifolia.

VI. SCABIOSA argentea angustifolia: ex radice lignosa, caules bini, terni, sesquipalmares, rotundi, incani, parum reflexi, exurgunt: circa radicem folia quatuor aut quinque vnciarum longa, angusta, graminea, albicantia, & argenti colorem referentia, inordinate disposita, in superna caulis parte nulla: caulis vnicum discum orbiculatum planum, molli lanugine incanum sustinet, qui plures flores caeruleos, vel pallidos, aliarum forma continet: quibus cauliculi membranacei, etiam stellati cum staminibus, sed quam in priore breuioribus, semen continent, succedunt. In monte Sumano prope Vicentiam pro-
uenit.

DE IACEA,

CAPVT XVIII.

I. IACEA nigra angustifolia, vel Lithospermi aruensis, folijs: radice est nigricante, in fibras aliquot diuisa, caule pedali, rarius cubitali, rotundo, aspero, in alas inæquales diuiso: quem folia incana, angusta, breuia, rigidiuscula & aspera; Anchuse siue Lithospermi aruensis similia, alternatim sua basi cingunt: cauliculorum summis capitulū squamatum, & nonnihil asperum, aliarum Iacearum forma, sed minus, insidet, ex quo flos multis exiguis, oblongis foliolis, pallide rubentibus, vel ex purpura candicantibus, prodit, cui semen exiguum, nigrum succedit. Hanc passim Monspeßuli & Patavii obseruauimus.

2. Huic & altera similis, sed caule molli tomento vestito, & folijs incanis, mollibus & longioribus.

II. IACEA integrifolia humilis: hæc cauliculis est pedalis, rotundis, alba lanugine hispida & terram versus reflexis: folijs vnciam latis, duas longis, nec laciniatis, nec crenatis, sed integris, lanugine, præsertim per marginem, pubescentibus & subasperis, basi sua cauliculum ambientibus; in cuius summo, capitulum ex multis squamis imbricatis dispositis, constans: ex quo flos Iaceæ vulgari similis, subpurpurascens, ex foliolis oblongis, in filamenta aliquot diuisis, compositus, prodit. In Austria ad S. Hippolytum prouenit, vnde Iaceæ Austriae repentis nomine, D. Burserus misit:

III. IACEA capite longis aculeis spinoso: tota planta subincana, breuibibus & rigidulis pilis hirsuta: radicem habet fibris crassioribus implexam, fragilem, candidam, sed membrana subfusca tectâ: caulem cubito altiore, rotundum, incanum, asperum, in ramulos inæquales diuisum: folia prima & tenella, pilis densioribus, albidioribus, mollioribusq; stipantur, reliqua vero oblonga, vncias duas lata, crassa, rigida, per ambitum profundius crenata, nonnunquam ad pediculum laciniata, per quæ fibræ crassiores albæ, transcurrunt: caulis summitati, capitulum squamosum ex pluribus squamis, etiam triginta numero compositum, & in conumpini æmulum compactum, insidet, quarum apices in spinas oblongas, rectas, subflauas & rigidas desinunt, & squamarum ora, firmis pilis albentibus, tanquam

tanquam fetis vndiq; circumdata sunt: inter quas flos multis folijs oblongis, laciniatis & candicantibus emergit, cui semen Cnico simile, sed vulgari maius, succedit. Hæc à Iacea montana echinato capite Clusij diuersa est, & à D. Doldio missa fuit.

IV. IACEA laciniato Sonchi folio, siue Iacea latifolia purpurea capitulo spinoso: radice est recta, fragili, fibrosa, membrana subfusca tecta, & si plures caules protrudat, brachiata, sapore subausteriusculo, ex insipido ad amariuscum tendente: caulibus vt plurimum rectis, hirsutus, breuib; densisq; villis seu lanugine, potissimum parte inferiore, reffertus, qui ob capitulorum grauitatem, humum versus reflectitur, & in summo in aliquot ramulos diuiditur. Folia primum prodeuntia variant, sunt enim rotunda, oblongo pediculo donata, dein magis magisq; sinuata, tandem vero in lacinias (quæ ad exortum inferiorum minora sunt) in qua es diuiduntur: sunt etiam rigida & dura, adeo vt complicata cum quodam pene crepitu frangantur, breuissima & duriuscula lanugine, potissimum superiora & ad exortum, tecta. Cauliculorum summis capitula spinosa, ex squamis compacta, initio viridia, mox ad apicem purpurascencia, insident: ex squamis spinæ septem pulchro ordine, stellam dimidiatam referentes, exeunt, quarum media cæteris latior & longior, in minuto capitulo rubens, paulo post vero pallens. Flos ex capitulo tarde prumpit, qui elegantis purpuræ & inodorus, cuius foliola fistulæ sunt oblongæ, superius amplo & laciniato rectu præditæ, inferius angustæ, quæ ad exortum coloris albi, sed paulatim versus fastigium in rubrum sese mutante: omnes autem stamina clauata sustinent, claua ex purpureo seu violaceo profus nigricante, in summo alba puncta habente, & staminum pediculis, vbi ex fistula prorumpunt albis existentibus. Semen, Cyani semen refert, oblongum, angustum, & cinereum est. Hanc Centaurii marini nomine, D. Doldius misit.

Eandem sed palmo minorem, folijs paruis, rigidis, parum laciniatis, & per marginem crenis rigidis exasperatis, Cyani marini nomine, à D. Neudoiffero ex Italia habemus.

V. IACEA montana incana aspera capitulis hispidis: radice est lignosa, in longas fibras diuisa & rufescente: cauliculo palmari, rotundo, lanuginoso: folijs asperis, ad radicem pluribus, incanis, hispidis, parum laciniatis, angustis, vncias quatuor longis, reliquis vero, in profundas & rigidas cre-

Iacea montana candidissima.

nas diuisis, basiq; sua caulem amplexantibus, qui aliquando in ramulos diuiditur, quorum singuli capitulum paruum, ex squamis hispidis compositum, sustinent, earum enim cuspides exterius reflexæ, in tenuissima filamenta delinunt: flores vulgari similes, sed multo minores. Monspeffuli in monte Calcaris prouenit.

VI. IACEA montana incana laciniata capitulo hispido: ex radice caulibus palmo maior, rotundis, molli lanugine canescens, exurgit, circa quem folia pediculis oblongis incanis donata, laciniata & subrotunda, tactuq; mollia: capitulum paruum & priori simile, eodemq; in loco proueniens.

VII. IACEA montana candidissima Stæbe folijs: hæc ex radice crassa lignosa, caulem profert palmarem, nonnūquam cubitalem, angulosum, striatum, molli & incana lanugine vestitum: folia habet ad radicem multa per terram sparsa, palmaria, lata,

lata, Stæbes instar laciniata, molli lanugine incana & superiora molli tomento, quasi farina aspersa, mollia & alba sunt: cauliculis summis flores singuli laceæ vulgari similes insident, q̄ ex capitulis squarrosis prodeunt: in montib. prope Capuam puenit.

VIII. IACEA tomentosa capitulo spinoso: tota planta, quasi farina aspersa floret, albescit, & à radice, caulis pede minor, statim in alas plures diuisus, exurgit: folia habet breuia, angusta, in petiolaria, quina, septena, subrotunda diuisa: cauliculis, capitula parua, ex squamis multis in aculeos acutos & rufescentes abeuntibus, composita: flos non fuit conspectus: in Murena Hispaniæ, D. Albinus legit.

IX IACEA Babylonica: ex horto clariss. Contarini, hoc nomine folium accepimus, quod primo intuitu Acanthium aliquod referre videtur: hoc longitudine cubitum æquat: in medio, latitudine palmum superat, nonnihil incanum, tactu asperum, cuius tota circumferentia veluti minimis aculeis exasperatur: ad exortum lacinias acutas trium quartiorve vnciarum longas, obtinet: hinc ex rotunditate sensim angustatur & in apicem abit, cuius summo breuissimus aculeus insidet: per ipsius mediū, costa eleuata, nonnihil hispida fertur, à qua plures nerui in latera excurrūt. Plura non licet.

TRAGOPOGON.

CAPVT XIX.

I. TRAGOPOGON folio sinuato: radice est oblonga, lacteo succo manante, caule gracili, striato, pedalis altitudinis, raris folijs alternatim septo, quæ oblonga, non multum palmo breuiora, at angusta, sinibus breuioribus, & quasi serratis exasperata, pallideq; virentia: caulis summo flos insidet pallide luteus, magnus, Tragopogo vulgari similis, ex calice magno apicibus acutis donato prodiens, quo marcido, semen oblongum, in materia villosa alba latitans, succedit: Monspeßuli legim⁹.

II. TRAGOPOGON tenuissime laciniatum: radice est oblonga, crassiuscula, fibris carente, rufescente & lacte turgente: ad quam folia plura oblonga, angustissima, acuminata, & in plures angustissimas lacinias diuisa: caule est cubito non multum breuiore, rotundo, læui, striato, nonnihil folioso, in alas brachiato: singulis flos vnus, magnus & pallidus insidet, cui semen oblongum, scabrum, cristapilosa in summo præditum & calici oblongo inclusum, succedit. Et hoc Monspeßuli obseruauimus.

PERFOLIATA.

CAPVT XX.

I. PERFOLIATA alpina latifolia minor: radice est vnica, rufescente, paucissimis fibris capillata: cuius caulis gracilis, teres, glaber, cauus, cubito altior, in ramulos, quasi in umbella dispositos distribuitur, quem folia glabra, venosa, sesquiunciam lata, Vaccariæ folijs similia basi lata medium amplectuntur: in cauliculorum fastigijs umbellæ, vna cum foliolis exiguis, flosculis tenuibus subluteis, quibus semen oblongiusculum, nigricans, angulosum, succedit. Hæc in Heluetiorum alpibus reperitur.

II. PERFOLIATA alpina angustifolia maior, siue folio anguloso: radicem habet vnicam, oblongam, rotundam, crassam, nigricante cortice tectam, minime capillatam, ex qua prodeunt folia plura, pallide virentia, glabra, pedem longa, vnciam vel sesquiunciam lata, longis pediculis donata: at folia caulem amplectentia angulosa sunt & acuminata, rarius bina, hederæ modo angulosa ex opposito sita: caulis rotundus est, teres, glaber, cauus, sesquicubitalis, quasi foliorum basin penetrans: cuius summo quina folia, lata, in orbem disposita insident, eo modo quo in Tithymalo, vnde pediculi leni, septeni, longitudine impares prodeunt, quibus vna cum folijs paruis, rotundis, flores parui ex luteo rufescentes insident: Semen nõ vidimus: in Pyrenæis, non longe Narbona, D. Burserus legit.

III. PERFOLIATA alpina angustifolia media: hæc à præcedenti sola magnitudine & foliorum angustia differt, quæ pro Perfoliata longifolia Dalechâpij, in historia Lugdunensi picta videtur, & ex monte Gotthardo habemus.

IV. PERFOLIATA alpina angustifolia minor: hæc radice est rufescente, ad quam folia multa, attrouirentia, graminea, semipalmaria: caulem habet vnum, aliquando geminum, pedalem, rotundum, glabrum, quem folia pauca acuminata, basi sua latiore ambiunt, in cuius summitate veluti umbella, vt in vulgari Perfoliata, ex qua ramuli emergunt, flores rufescentes, cum seminibus sustinentes. Hæc ex Sumano monte, & Valesianorum alpibus, habemus. Verum cum Perfoliata alpina gramineo folio, siue Bupleuro angustifolio alpino, quod in Baldo prouenit, confundi non debet.

V. PERFOLIATA alpina angustifolia minima: plātula

tula est semipalmaris, inter Perfoliatam & Bupleuron media, radice tenui rufescente & serpente, fibris capillaceis terræ affixa: ex qua folia oblonga, angustissima, pluribus locis progerminant: inter quæ cauliculi effertur tenuissimi, glabri, vncias quatuor alti, in ramulos binos & hi in minores quasi ex umbella minima prodeuntes, diuisi, quos folium vnum vel alterum basi latiore cingit, & flosculi exigui flauï insident. In summis Pyrenæorum iugis reperitur.

VI. PERFOLIATA minor ramis inflexis: hæc folijs est vulgari paulo longioribus, breuioribus tamen quam in montana, caulem habet ramosum reclinatam, & velut per terram sparsum, flores luteos: annua est instar vulgaris siue aruensis, in quo ab alpina differt: hanc apud Ioh. Bauhinum fratrem p. m. vidimus, quam ex hortu Stucgardiano habuit.

CENTAVRIVM.

CAPVT XXI.

Centaurium minus spicatum album.

CENTAVRIVM minus spicatum album: ex radice parua, alba, fibrosa, caulis exurgit, mox in duos palmares & semipalmares striatos, hique in alios diuisi: folia sunt parua, pediculis carctia, quorum prima lata, subrotunda, superiora angusta, acuminata, quandoq; bina aduerso situ caulem amplexantia: flores oblongi, albi, ab imo sursum per caulem sparsi, singuli, vt plurimum; ex vna caulis parte sibi inuicem succedentes, ex caliculis foliosis prodeunt, ea forma qua non patentes in figura exprimuntur, patentes enim sculptor non recte expressit: his siliquæ, vt in vulgari, semen minutum continentes, succedunt. In montibus Euganeis Patauinorum, & hinc inde circa Monspelium reperitur, vt in nostro Matthiolo monuimus.

ASCYRON. ET HYPERICVM.

CAPVT XXII.

ASCYRON magno flore: hoc Ascyro vulgari, siue Hyperico dumetorum simile, caule sesquicubitali, rotundo, glabro, rufescente, quem folia pallide virentia & inferne albidiora, vnciam longa, semunciam lata, subrotunda, bina semper situ aduerso cingunt: in caulis summo, flores calice viridi sustentati, pallide lutei, magni, quintuplo vulgari maiores, ex quinque folijs vncialibus compositi, è quorum umbilico staminula plura, flaua, velut puncto notata, exurgunt: siliquas & semina non vidimus. In Pyrenæis D. Bärferus hoc, quemadmodum & subsequens, legit.

HYPERICVM numulariæ folio: radicem habet oblongam, tenuem, paucis fibellis capillatam, ex qua cauliculi tenues, rufescentes, palmares effertur, quos folia parua, rotunda, nummo similia, bina aduerso situ & æquali distantia locata cingunt, quæ superne atrouirentia, inferius alba, aliquando punctis vel maculis rubris notata, conspiciuntur: cauliculorum summis flores pallide lutei satis magni, plurimis staminulis donati, insident.

POLYGONVM.

CAPVT XXIII.

I. POLYGONVM saxatile: huius radix tenuis, lignosa tamen, fibris capillata & alba est: ramulis multis oblongis & crebro geniculatis serpit: circa quos folia subrotunda, vnciam longa, semunciam lata, superne virentia, at inferius albicantia, quasi polline aspersa, quæ sensim minora redduntur: à geniculis flosculi exigui, vt in vulgari, pallide rubentes exeunt, quos semina triangularia sequuntur. Hoc inter saxorum fissuras, ad arcium edicissimarum radices, vt in petris arcis Walden-burgensis Basileensium, & in vicinis, obseruauimus.

II. POLYGONVM Creticum thymi folio: herba est supina, humique procumbens, cauliculis siue viticulis, palmaribus, ramosis, hinc inde sparsis: flosculis paruis albicantibus, pluribus simul quasi in nodo iunctis, quibus foliolum Thymi forma, modo vnum, modo bina, ternave, magnitudine impatiæ adponuntur: semen pusillum ac copiosum succedit. Hoc Polygoni Cretici nomine, D. Gille-nius misit.

III. POLYGONVM littoreum minus flosculis spadicæo albicantibus: ex radice candicante, tenui, oblongiuscula, prodeunt viticuli plurimi, tenerri-mi, per terram sparsi, ramosi & dodrantes, foliolis oblongis, angustis, & albicantibus alternatim cincti, ad radicem vero longioribus & biunciali-bus: viticulorum summitatibus flosculi plures minutissimi, intus albi, foris spadiceo insident, quibus semina minutissima & copiosissima, vt singuli colliculi eo turgeant, succedunt: hinc ad Millegranum referri potest. Hoc apud nos, in arenosis ad Wiefam flumen, autumno florens reperitur, quod Polygoni *ποικιλανθής* nomine, Northusio, apud quos in sabulosis reperitur, D. Furerus misit: idem, sed sine nomine, ex inferiore Lusatia, vbi locis arenosis, in ripa fluminis Nissæ prouenit, à D. Franco accepimus.

IV. POLYGONVM minus lentifolium: plantula est tota virens, parua, supina, humiq; procumbens ex cuius radice simplici, in altum descendente, cauliculi plures, impares longitudine, crebris internodijs geniculati, exiguis folijs subrotundis, lenticularibus adnatis, prodeunt: flosculi in cauliculorū

summis minimi, albicantes, vel pallide virentes plures simul iuncti & semen pusillum, obseruatur.

Cum Anthyllide Valentina Clusij, quæ tota subrubens est, longe minoribus folijs, & copiosioribus flosculis ex albo purpurascens, ijq; non solum in cauliculorum summis sitis, confundi nõ debet. Hoc in Hispaniæ montibus prope Escurial D. Albinus inuenit: quod tamen ante annos triginta nouem Monspelluli in incultis, sed aliquantum mius, collegimus.

DE SEDO.

CAPVT XXIV.

I. SEDVM tridactylites alpinum maius: radicem habet tenuem capillaceam, cauliculum semipalmarem, purpurascens, nonnihil pilosum, in ramulos plures tenues & fragiles diuisum: folia ad radicem tenuia & mollia, lata (in ramulis minuta) in tres lacinias primum, & in alias, diuisa: flores in ramulorum summis albi, quinquefolij, totidem staminibus donati, quibus capitula subrotunda, longiuscula, minutissimum semen continentia, succedunt. Hoc ex Baldo habemus, & saxifragæ albæ petreæ nomine, Pona suo Baldo exhibuit, idem præterito anno D. Furerus, nomine Dactyliobotani siue Saxifragæ petreæ semperviretis misit, quod in ea Harcyniæ parte, qua Buda fluius officinas Rubelandicas alluit, totos scopulos obuoluere scribit.

2. Simile, sed folijs latioribus, & in ternas primū profundas lacinias diuisis, & in his in minora & tenuiora segmenta sectis: caulibus pedalibus, floribus pallide luteis, in humidis montium Pyrenæorum natum, habemus.

3. Aliud cauliculo rotundo, semipalmari, pilis leuissimis aspersis, folijs paruis, crassiusculis & eodem modo quo folia Sedi tridactylitidis in tectis prouenientis, incisa sunt, etiam diuisis, totumq; cauliculum alternatim basi sua cingentibus, qui in summitate in ramulos diuiditur, & singuli flosculum candidum, sed minorem, sustinent, capitulaq; vt in præcedenti, succedunt. Sedi dactyli nomine, ex Taurero Austriæ, D. Burserus misit.

II. SEDVM tridactylites alpinum minus: ad radicem parua, repentem & nigricantem, folia plura, exigua, viridia, simul compacta, superne in crenas profundas, binas, communiter ternas, rarius

plures, diuisa: ex quorum medio, cauliculus vnus vel alter, tenuis, aliquando diuisus, paucis & exiguis foliolis cinctus, trium quatuorve vnciarum exurgit, cui flosculi terni, quaternive pallidi, quinquefolij, multis staminibus donati, singuli singulis pedicellis insident: hic calices parui, semen minutum continentes, succedunt. Hoc in monte Lupi & Calcaris, in eorundem rupibus collegimus: ex humidis Gotthardi montis & Pyrenæis quoq; habemus.

III. SEDVM montanum ericoides: ramis est palmaribus, lentis, flexilibus, dense geniculatis, per terram sparsis, quos folia breuia, crassiuscula, Ericæ forma, vestiunt, & hi in plures alios, duarum triumve vnciarum, & etiam breuiiores diuiduntur, hiq; foliola frequentia, sibi fere incumbentia & rotundiora habent: in singulorum summitatibus velut ex squamato calice flos satis magnus purpurascens, ex quatuor, aliquando quinque folijs, & aliquot in medio staminibus compositus, insidet: quid flori succedat, non constat. Hoc ex horto Dei dicto, habemus: & cum Lobel j Sedo minimo arboris: effente vermiculato, plurimum affinitatis habet.

IV. SEDVM alpinum ericoides cæruleum: ex præruptis iugis, ac faxis humidis propendet, radicem habens oblongam, fibrosam, rufam, ramos plures, foliolis quam in priore breuioribus, crassis, cinereis, velut in Saranunda 2. Clusij, siue Erica Alexandrina compactis, cinctos: singulis cauliculis vncialibus, foliaceis, flos magnus, cæruleus, quadrifolius, aliquot staminibus breuibus donatus, insidet. Hoc, cum ann. 1579. Martio mense, per Rhetia alpes iter faceremus, è rupibus, ob aquam defluentem humidis, instar Cymbalaria, dependens, florensque collegimus, quod florum eleganti colore cæruleo, oculos nostros valde reficiebat.

Idem in Gotthardi summitatibus, & in Valesia ad thermas Leccenses supra Gemme reperitur: quod à priore differt potissimum foliorum exilitate, & colore florum: item & colore & magnitudine.

V. SEDVM saxatile hirsutum purpureum: plantula est triuncialis, radice capillacea, cauliculo tenui, leuiter piloso, cuius summitas in breues ramulos diuiditur, qui singuli florem purpureum sustinent: foliola ad radicem plura, hirsuta, & lente minora. Hoc, vt & subsequens, ex Pyrenæis D. Burserus attulit.

VI. SEDVM saxatile atrorubentibus floribus: hoc, tres quatuorve vncias non excedit, habens ra-

diculam exilem, longiusculam, vnum alterumve cauliculum biuncialem, foliolis paucis exiguis, longiusculis, alternatim vestitum, flosculos atrorubentes, quasi in umbella dispositos, sustententem. Hoc etiam in Gotthardo non nihil altius excreuit.

VII. SEDVM saxatile variegato flore: radice est capillacea, cauliculis plurimis, tenuibus, biuncialibus, per terram repentibus & fibellis capillaribus terræ adhaerentibus: foliolis multis, pallide virentibus, subrotundi, lente minoribus, vestiti: ex ramulorum summis, pedicelli plures capillacei, oblongi, exurgunt, singuli florem quadrifolium, varium, album, purpureum & atrorubentem eleganti spectaculo sustentent, cum plantula hæc cespitis musciq; instar saxa exoriet. Hoc inter Valesiam & Augustam vallem, in monte Gletschberg dicto, qui toto pene anno niuosus est, copiose provenit.

VIII. SEDVM alpinum foliolis crenatis asperis: radice est capillacea repente, cauliculis tenuissimis, semipalmaribus, etiam breuioribus, rarius palmaribus, in summo in ramulos aliquot sectis: folia habet longiuscula, angusta, acuminata, crenis utrinque exasperata, & parte auersa candicantia; flores quadrifolij, purpurascens & staminibus donati, caliculis sustentantur, quibus capitulum subrotundum, membranaceum, apice donatum, minutulum semen continens, succedit. Hoc Julio mense floret, in ascensu montis S. Bernhardi maioris & Gotthardo. An forte Gesnerus lib. de hortis Germaniæ, hoc intellexit, dum scribit, Sedum quoddam esse, cuius folia marginibus asperis, branchias piscium referunt?

IX. SEDVM aruense flore rubente: radice est lignosa, fibris capillata, cauliculis aliquot palmaribus, rotundis, rugoso rufescente cortice tectis, qui internas, quandoque plures ramulos (quorum aliqui recurvantur) diuiduntur: hos folia longiuscula, angusta, succulenta, sine ordine ambiunt: ramulis superioribus flores plures, vulgaris Sedi floribus similes, sed rubentes insident, semenque vulgari simile succedit. Hoc non longe ab vrbe, in agris Huningen. autumnum iam exiccatum reperitur: quod etiam in agris argillofis ad Pyrenæos, sed minus, reperitur.

DE COTyledone.

CAPVT XXV.

COTyledon minor folijs subrotundis serratis: radix subest tenuis, fibrosa, fusca, circa quæ folia multa, semi vngue minora, non vt in altero oblongis ligulis similia, sed subrotunda, margine crenato, crassiuscula, candicantia & non nihil adstringentia: è quo: in medio caulis semipalmaris, quandoq; palmaris, subasper, minimis & paucis folijs cinctus, affurgit: in cuius summo, pedicelli, flores, multo quæ in secunda minores, ex quinque; quadoq; etiam sex folijs & medijs apicibus cõpositos, sustinentes, qui albi, aliquando rubentibus punctis aspersi, nonnunquam extrinsecus lineis ternis foliola floris percurrentibus, ita vt flores pallide purpurascetes appareant: his capitula exigua, nigrum semen continentia, sequuntur. In Heluetiorum alpibus, ipsis saxi sac scopulis adhæret; Iunio & Iulio floret: at ea quæ flore est pallide purpurascete, apud Monspelienfes, in horto Dei collecta fuit.

DE KALI.

CAPVT XXVI.

KALI minus villosum: radice est oblonga, fibrosa, nigricante, caule pedali, inæquali, ramoso, folijs pluribus, angustioribus, mollibus & villosis, inter quæ vnum, quod cæteris subijcitur, longius est, quemadmodum etiam in Tragio obseruare est: in cauliculis summis, capitula parua, florem minutum continentia: semen non obseruauimus. Hoc, cum figura Kali albi Dodonæi, melius conuenit, quam Kali minus Lobelij. Tota planta salsa est, & non longe Mõspelio à Perault, qua ad mare itur, legimus: quamuis idem, nomine Kali hirsuti folijs Spergulæ, ex Italia, à D. Neudorf. habeamus.

II. KALI folio gramineo: ex radice oblonga, alba, exiguis capillaceis fibris donata, caulis pallide virescens, rotundus, incuruus, pedalis, in varios & plures ramos quadrunciales, tenues & fragiles, inordinate dispositos, brachiatus exurgit: quos folia oblongiuscula, angustissima, alternatim disposita cingunt, quibus singulis, singuli noduli exigui florum & seminum, vt in Kali minore Lobelij, cauli

adhærentes, adponuntur. Ex Salinis Saxonice siccum, D. Iungermannus transmisit: & ad Anthylloidem Thalij accedere videtur.

DE TELEPHIO.

CAPVT XXVII.

TELEPHIVM purpureum minus: hoc à radice nodosa, & aliquot veluti minimis naxis constante, multisq; fibris prædita, cauliculum vnũ vel alterum rotundum, semipalmarem, fragilem ac succulentũ promit: quem folia crassiuscula, succulenta, parua, in ambitu crenata, sine ordine ambiunt: flosculi quinquefolij, purpurei, velut umbellæ insident: quibus capitula pentagona, minutissimum semen scobis instar continentia; succedunt. In editissimo monte Brifoiæ, Betschen dicto, locis humidis Iulio florens, collectum.

DE TITHYMALLO.

CAPVT XXIX.

TITHYMALLVS incanus hirsutus: caules pedales, rotundos, rufescentes, profert, folijs incanis & hirsutis, Myrsenitis legitimi forma, confuso ordine vestitis, in summitate in virgulas diuisi, quibus, vt in Myrsinite, flores & capitula triangularia, semina continentia, insident. Hunc ex Italia D. Neudorfferus attulit.

II. TITHYMALLVS siue Esula exigua folijs obtusis: radice est exili, oblongiuscula, capillata, cauliculis pluribus ad terram resupinatis, aliquantulum repentibus, biuncialibus, triuncialibus, alijs palmo minoribus, rotundis, lacteo succo turgentibus, qui foliolis oblongis, angustis, sed semper in summo obtusis & velut absectis, inordinate vestiuntur: hic in agris Patauinis & Massiliensibus, reperitur.

III. TITHYMALLVS exiguus saxatilis: radiculam habet capilli modo tenuem, longiusculam, cauliculos tenues, vaciales & biunciales, angustissimis & breuibus foliolis cinctos, flosculos exiguos, rubentes: circa Monspelium locis asperis prouenit.

LIBER OCTAVVS.

DE CONVOLLVLO.

CAPVT I.

I. **CONVOLVVLVS** purpureus folio rotundo: caules prælongos, teneros, viticulosos, paucis pilis exasperatos, vicinis perticis circumvolutos, promit: folia habet longis pediculis subasperis donata, quæ lata sunt, angulis carentia & nonnihil hirsuta, præsertim superiora: flores oblongi, ex calicibus hirsutis instar Campanulæ siue Smilacis laeuis ex cæruleo purpurei sunt, quibus succedit semen nigrum, semicirculare & angulosum, capitulo membranaceo inclusum, quod semine Campanulæ cæruleæ multo minus est. Hic sub ætatis finem floret. An ad Nil Auicennæ quoque referri potest?

II. **CONVOLVVLVS** peregrinus cæruleus folio oblongo: radice est singulari, oblonga, rufescente, ex qua caules multi, tenues, pedales, interdum cubitales, flexiles, ramosi, leuissimis pilis pubescentes prodeunt: quos folia oblonga, inferiora quidem, uncias tres, quatuorve longa, vix unciam lata, inordinate vestiunt, quæ sensim minora redduntur, & per marginem leuiter hirsuta sunt: ex omnium fere foliorum sinu, pedicelli tenuissimi, oblongi exurgunt, quibus singulis flos cæruleus ad exortum pallidus, Campanulæ forma, vnico folio constans, & ex caliculo prodiens, insidet: floribus succedunt capitula membranacea parua, quibus semina parua, nigra includuntur. Planta sane ob florum copiam elegantissima, & quæ ob cauliculorum flexibilitatem fulciri debet. Hic in horto meo ex semine, Campanulæ cæruleæ nomine accepto, sæpius creuit.

III. **CONVOLVVLVS** folijs laciniatis, vel quinquefolius: viticulis est tenuibus, geniculatis, læuibus: ex quolibet geniculo folium, longo tenuissimo pedicello donatum, prodir, quod in quinque lacinias angustas longiusculas diuiditur, & quandoque inferior vna alterave bipartitur, & cuiuslibet laciniæ, tenuissimus mollisq; aculeus insidet. Supra folij exortum, pedicellus æque tenuis, dua-

Conuoluulus quinquefolius.

rum triumve unciarum longus & nudus exurgens, florem magnum purpureo cæruleum, aliorum Conuoluulorum forma, sustinet. Semen non conspectum, cum solum huius ramum, Conuoluuli Ægyptiaci nomine, à nobiliss. Cortuso Patauio ante viginti annos accepimus.

DE BRYONIA.

CAPVT II.

BRYONIA Cretica maculata: radice est longa, alte descendente, sed ad vulgaris magnitudinem non accedente, fusco cortice tecta; ex qua longa & tenuia sarmenta prodeunt, quæ ambiunt folia aspera (qualis & tota planta) ad similitudinem vitium, aut Bryoniæ vulgaris diuisa, sed minor, viridia, albis strijs per medium discurrentibus, vel maculis albis notata, quibus capreoli vt in vite adduntur. Flores habet pallidos, quinquefolios, striatos, vulgaris Bryoniæ floribus maiores, ex longis pediculis propendentes: cuilibet flori, fructus succedit semicircularis, superne in partes duas diuisus, viridis primum, at per maturitatem ruber, femina duo continens, quare Dicoccos appellari potest. Hæc in Creta frequens est, vnde semen à D. Honorio Belli accepimus & in D. Zuingeri horto (quia tum hortum colere inter miseramus) seruimus.

II. **BRYONIA** syluestris baccifera: radicem habet magnam, crassam, longam, succo glutinoso plenam: caules vero sarmentorum vitis instar longos, lignosos, angulos, quibus se, (licet capreolis careat) crebris circumvolutionibus vicinis frutibus circumuoluit: folia hederacea, Smilacis læuis similia, magis tamen sinuata, tenuia, splendentia, & neruosa, longissimis pediculis donata: flores albi sunt, muscosi: ad cuiuslibet folij exortum, in viticulis maxime superioribus, pedicellus breuis ex caule exurgit, qui baccam vnicam ceraso minore, virentem primum, at per maturitatem rubentem, sustinet: cui femina satis magna, rotunda, nigraque quaterna, quinque includuntur. Prouenit in syluis circa pagum Huningen, Iunio florens: at bacca: Septembris fine maturæ sunt.

Hæc à communi Bryonia syluestri, quæ Tamus dicitur, potissimum in his differt, quod communis florem minorem habeat, racemosa sit: hæc vero flore sit maiore & baccifera.

III. **BRYONIA** Mechoacana nigricans: radice est Mechoacæ simili, sed cortice nigricante vestita, interius rufescens, quæ tessulatim incisa rotunda, magnitudine & figura calculo aleatorio respondens, ex India Chelapæ siue Celapæ nomine antea annos vndecim allata fuit. Ab Alexandrinis &

Massiliensibus, Jalapium vel Gelapo vocitatur & à Massiliensibus, Mechoaca nigra vel mas existimatur.

Gusto est non ingrato, & gummoso, & ob copiosam gummositatem, si carbonibus, vel igni admoveatur, flammam concipit. Facultate, vulgarem siue albam Mechoacam, superat: nam ob gummi copiosum, fortius humores serosos purgat, cum imi ventris leui dolore, & præcipue viscera, hepar & ventriculum roborat. Quare drachmæ vnius pondere exhibetur tuto, & sine fastidio opus suum exequitur. Sunt qui ea in dosi, cum aqua Cichoreæ, aut simili stillaticia, seu iure acta frigidis, tribus horis ante prandium, ægris propinent.

DE CLEMATIDE.

CAPVT III.

I. **CLEMATIS** maritima repens: hæc cauliculos habet sarmentosos, geniculatos & striatos, cubitales, atrouirente cortice vestitos: folia Flammulæ erectæ instar oblonga, acuminata, neruosa, rigida, sed angustiora, quod communiter tria vni pediculo, qui velut in capreolum abit, insident, & quædam per circumferentiam nonnihil crenata, quæ vero in summo caule floribus subiiciuntur, angustissima sunt: flores albi sunt, multis staminibus villosis albis, meditullium occupantibus, longis pediculis sustentati: quibus semina plana, subrotunda, rufescentia; vt in Flammula erecta, sed minor, bina, ternave iuncta, singulis capreolo plumoso, veluti in cana crista donatis, succedunt: hæc acra sunt quemadmodum & tota planta. In maris Adriatici littoribus, vt in Venerorum Insula Lio & Litzeulina, suis sarmentis repentem obseruauimus.

II. **CLEMATIS** alpina Geranifolia: ex radice sarmentosa & perenni, caules plures lenti, lignosi, quandoque rufescente cortice tecti, duos tresve cubitos alti, exurgunt, qui æqualiter bipartiti, in latera diuiduntur: quibus singulis folia, crebris & profundis diuisuris incisa, trigemina, cohærentia, vt in Anemone geranifolia, insident: flores singuli, singulis pediculis longissimis ac tenuissimis insident, qui coloris cærulei albicantis, aut obscure purpurascens, ex quatuor folijs oblongis, mucronatis, neruosis, crucis in modum dispositis & nonnihil lanuginosis, in cuius medio folia, plura, breuiora, quæ quasi acruulum capillaceorum filamentorum

mentorum alborum ambiunt: semen nõ vidimus. Hanc in altioribus Baldi rupibus enatam, & Cle-
matidem cruciatam à Iungermanno appellatam,
ante annos viginti sex, & ante biennium elegan-
tiorẽ & maiorem, ex Austriæ montibus, ubi fre-
quens est, à D. Bursero accepimus.

DE NUMMULARIA.

CAPVT IV.

Nummularia flore purpurascẽte.

NUMMULARIA flore purpurascẽte: hæc, eo
quo Nummularia vulgaris modo, serpit, radi-
cem habens tenuem, capillaceam, à qua coliculi
multi, tenues, palmo minores emergunt, quos v-
trinq; folia vulgaris forma, propemodum rotunda
sed parua, & plus quam decuplo minora, quorum
nonnulla leuiter sinuata: ex horum sinu pediculi

tenuẽs oblongi, prodeunt, quorum singuli florem
purpurascẽtem, paruũ, oblongũ, quinquefo-
liũ, staminulis in medio breuibũ, sustinent: his
capitulũ paruũ, apice donatũ, minutissimũ
semen continens, succedit. Hæc in humidis
Monspelienũ prope Castelnouũ prouenit.

DE POLYGONATO ET LILIO
convallium.

CAPVT V.

I. POLYGONATVM latifolium minus, flore maio-
re: ex radicis albicantis, subrotundæ & fibrosæ
medio, cauliculus vnicus, fere pedalis, striatus, nec
admodum inflexus exurgit: qui folijs, vt in vulgari
dispositis, firmioribus tamen, vestitur: ex singulis
alarum sinibus, flores singuli, magni, albi, inodori,
breuibũ & quidem si- gulis pediculis insidentes,
ab vna caulis parte propendent, quibus bacca suc-
cedunt, quæ per maturitatem cæliũ colorem ac-
quirunt, & semen osseũ, durũ continent. Apud
nos in monte Crenzacho copiose prouenit.

II. POLYGONATVM latifolium perfoliatum
Brassilianũ: hoc caule est bicubitali, striato, folia
perfoliatæ modo transeunte: folijs pallide virenti-
bus, tenuibus, neruosis, vncias duas latis, quatuor
longis: flore magno, albo, ex folijs quinque angu-
stis, binas vncias longis composito, qui ex longo
tenuissimo pediculo dependet: fructum non vidi-
mus. Hoc in Brassilia apud Toupinambaultios cre-
uit, & D. Burserus communicauit.

LILIVM CONVALLIVM latifolium: radicibus est
tenuibus, longis, repentibus: caule pedali, folijs
ternis, viridibus, neruosis, subrotundis, læuibũ,
palmaribus, vncias quatuor latis, basi sua caulem,
fistulæ modo ambientibus: floribus magnis, albis,
rotundis hiantibus, reflexis, & odoratis, quibus
fructus rotundus, rubeus, semen durũ con-
tinens, succedit. In hortis quibusdam
colitur.